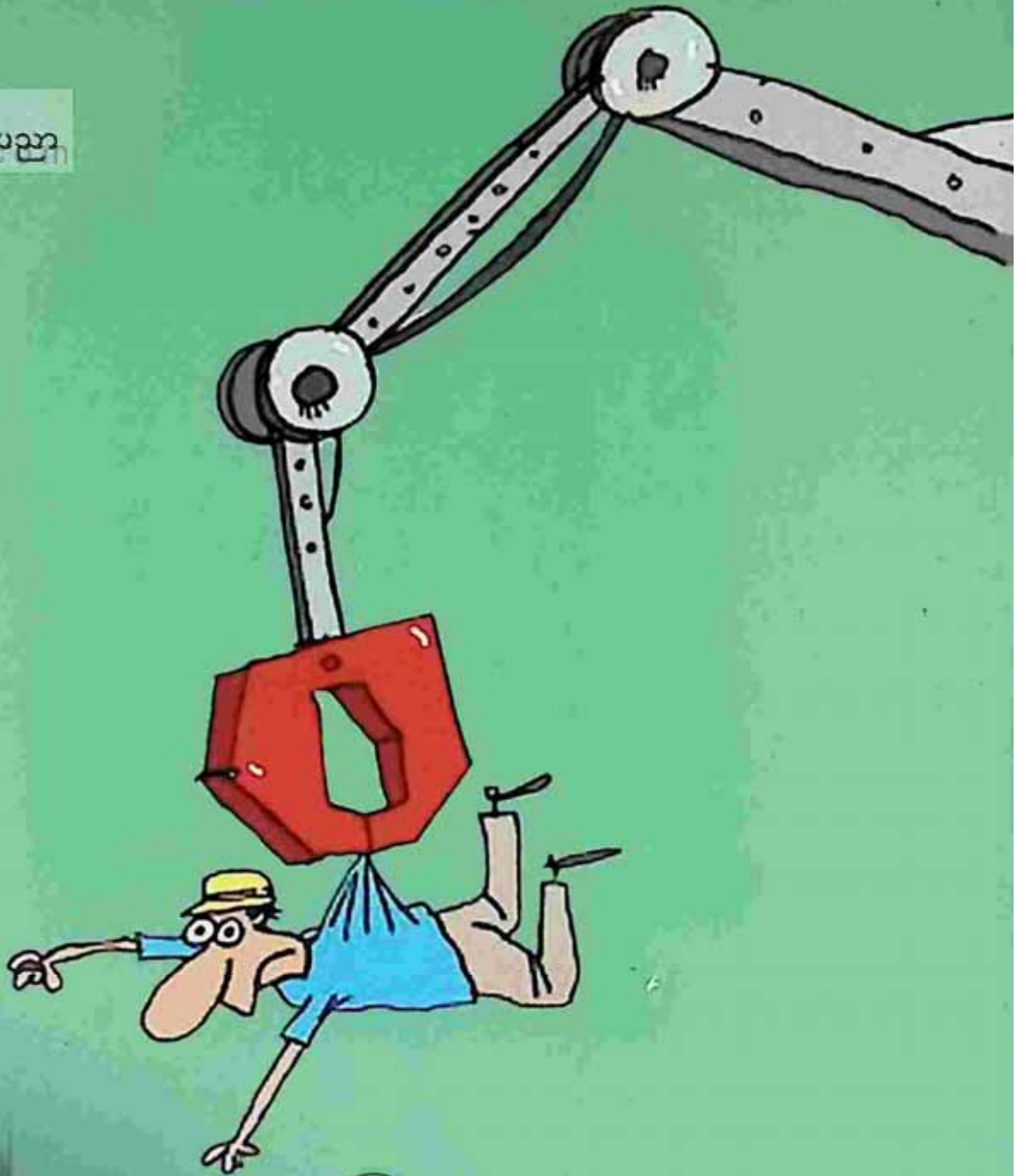

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

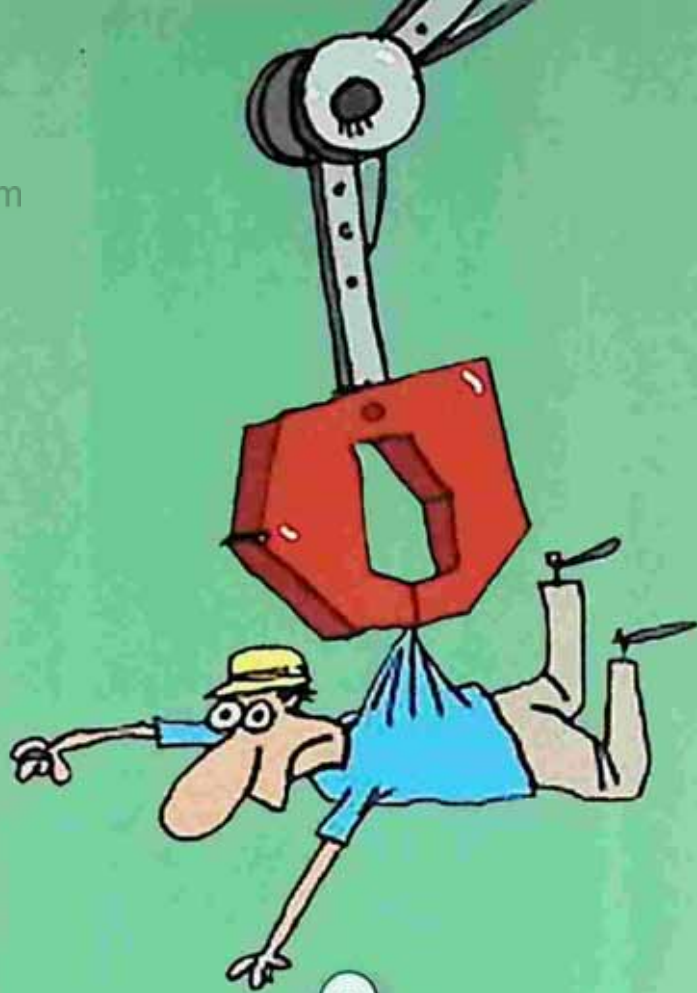
သော်တာဆွေ

ပစ္စုမ္ပာဒ်ဝင်းထိန်နှင့်
သင်္ဘောသားသုံးယောက်

တစ်ပေါင်းတည်းရိုက်နှိပ်ခြင်း

mgvye.com

mgyoe.com

သော်တာဆွေ

ပစ္စုပ္ပန်အတွင်းထိန်းနှင့်
သင်္ဘောသားသုံးယောက်

TTS0016
3,500.00 KS

မြန်မာနိုင်ငံတော်
 သယံဇာတနှင့်သိုလှော်ရေးဝန်ကြီးဌာန
 ဝန်ကြီးရုံး
 ဝန်ကြီးဌာန
 ဝန်ကြီးရုံး

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊
 ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
 အပြင်အဆင် - အမ်အက်စ်အို
 ၂၀၁၃၊ ဇူလိုင်လ၊ တစ်ပေါင်းတည်းပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀
 ရောင်းစျေး ၃၅၀၀ ကျပ်

၀၉၈၀၀၃

ပတ္တမြားဝင်းထိန်နှင့်သင်္ဘောသားသုံးယောက်
 သော်တာဆွေ၊ ခန့်ကုန်၊
 စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၂၀၁၃၊
 စာမျက်နှာ ၃၅၉ မျက်နှာ၊ ၁၃ ဧင်တီ x ၂၀.၅ ဧင်တီ
 (၁) ပတ္တမြားဝင်းထိန်နှင့်သင်္ဘောသားသုံးယောက်

၀၉၈၀၀၃

ပတ္တမြားဝင်းထိန်နှင့်
သဘောသားသုံးယောက်
သော်တာဆွေ

ဆရာကြီးသော်တာဆွေ၏
အမှီးနှင့် ဘာသာပြန်လက်ရာဝတ္ထုနှစ်အုပ်
တစ်ပေါင်းတည်းထုတ်ဝေခြင်း

စစ်ပေါ်မြေစေ့ညှိရိုစစ်နိမ်ခြင်းပထမအကြိမ်

mgyc.com

mgyc.com

အမှာစာ

ဤဝတ္ထုတိုများမှာ ဆရာကြီး သော်တာဆွေ၏ ဘာသာပြန် ဟာသလက်ရာမွန်များ ဖြစ်ပါသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ ပတ္တမြားဝင်းထိန် ဝတ္ထုတိုများမှာ ဆရာကြီး အမှာစာဖြင့် ဝန်ခံထားသလို အမှီး ဘာသာပြန်လက်ရာများ ဖြစ်ပြီး သင်္ဘောသားသုံးယောက် ဝတ္ထု တိုများမှာမူ တိုက်ရိုက် ပြန်ဆိုထားသော ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်ပါ သည်။ နိုင်ငံရပ်ခြား ဟာသ ဝတ္ထုများကို မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရာတွင် မူရင်းအရသာကို မိအောင် ပြန်ဆိုရန် ခက်ခဲ လှရာ ယခု ဝတ္ထုတိုများ၊ နှို ဖတ်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဆရာကြီး သော်တာဆွေ၏ ဘာသာပြန်နှင့် အမှီးလက်ရာကို မှန်းဆနိုင် လောက်မည် ထင်ပါသည်။

စိတ်ကူးချိုချို စာအုပ်တိုက်

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

ပတ္တမြားဝင်းထိန်

အမှိုး ဟာသဝတ္ထုတိုများ

- ပတ္တမြားဝင်းထိန် နိဒါန်း	၁
၁။ ပတ္တမြား ဝင်းထိန်	၃
၂။ ခွေးကောင့်တွက်တာ	၃၄
၃။ အကြံကောင်းတော့ တစ်ချက်	၇၁
၄။ တူမောင်မယ် ချစ်ကြဖို့ အရေးရယ်	၉၉
၅။ လျှိုမိတဲ့လက်	၁၁၇
၆။ လက်ဝှေ့ချန်ပီယံ ကြံ့ဗဟုန်း	၁၅၀

သဘောသားသုံးယောက်

ဘာသာပြန် ဟာသဝတ္ထုတိုများ

- ဝီလီယန်ဝီးမတ်ဂျက်ကော့	၁၇၈
- ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ	၁၇၉
၁။ ဖဲသုံးချပ်လိမ်	၁၈၁
၂။ သူတို့သုံးဦးစပ်	၂၀၀
၃။ ပါးပါး-ပါးပါး လှီးတယ်	၂၂၀
၄။ ဗုံလုံတစ်လှည့် ငါးပျံတစ်လှည့်	၂၃၆
၅။ ဘိုနီယိုကျွန်းက လူရိုင်း	၂၅၂
၆။ မြင်းပိန်ထူ-လူကိုက်	၂၇၂
၇။ လူမိုက်နှင့်ငွေ	၂၈၉
၈။ သောက်ပဟေ့ဆိုတော့	၃၀၆
၉။ အမှုပွေတဲ့ သူငွေ	၃၂၆
၁၀။ သူငယ်ချင်းတစ္ဆေ	၃၄၄

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is extremely faint and illegible.

ပတ္တမြားဝင်းထိန် နိဒါန်း

ပတ္တမြားဝင်းထိန်သည် ကျွန်တော်၏ ပင်ကို မဟုတ်ပါ။ ကမ္ဘာကျော် အင်္ဂလိပ် ဟာသ စာရေးဆရာကြီး P. G. Wodhouse ပီဂျီ ဝုဟောက်စ်၏ Ukridge အတ်ဂ်ရစ်ချ်ကို မှီးရေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူ့မူရင်းဇာတ်ကောင်၏ နာမည်ကို အစအဆုံး ဖော်ပြရသော် Stanley Featherstonehaugh Ukridge စတင်းန်းလီ ဖဲသားစတုန်းဟေး အတ်ဂ်ရစ်ချ် ဖြစ်ပါသည်။ လူ့ပြည်၌မရှိသော နာမည် ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ဒါကို ကျွန်တော် က မြန်မာလို ပတ္တမြားဝင်းထိန်ဟု မှည့်ခေါ်လိုက်ပါသည်။

ပတ္တမြားဝင်းထိန်သည် စိတ်ကူးယဉ် စီးပွားရေးသမားကြီး ဖြစ်၏။ သူ သည် အကြံကြီး ကြံ၏။ အလုပ်ကြီး လုပ်၏။ သူ၏ လုပ်ရည် ကြံရည်တို့ကား လေပြင်းမုန်တိုင်းနှင့် တူ၏။ လေပြင်းမုန်တိုင်းမည်သည် အရာဝတ္ထုတို့ကို ပျက်စီး စေပြီးနောက် သူ ဘယ်ရောက်သည်မသိ ပျောက်ပျက်၍သွားလေသည်။ ပတ္တမြား ဝင်းထိန်၏ လုပ်ရည်ကြံရည်တို့မှာလည်း ထိုအတူပင်၊ အခြားသူတို့ကို ဒုက္ခ အမျိုးမျိုးပေးပြီးနောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ သို့သော် သူကတော့ ဘယ်တော့မှ မလျော့၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခု၊ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မိုးသီးမိုးပေါက်ကဲ့သို့ လာလိမ့်မည်တည်း။

ယခု ဤစာအုပ်တွင် သူ၏ အမျိုးမျိုးသော အကြောင်းအရာတို့ကို ဖော်ပြ ထားသည်။ ပထမဦးဆုံး သူ့ခွေးများကို ပညာသင်ကြား၍ ခွေးလိမ္မာ ရောင်းစားရန် ကြံသည်။ နောက်ပိုင်း၌ လက်ငှေ့သမားများကို မွေး၍ စီးပွားဖြစ်ဖို့ လုပ်ပြန် သည်။

သူ၏လုပ်ပုံနှင့် ကြံပုံတို့မှာ အစပိုင်း၌ အဟုတ်ပင် ဖြစ်တော့မည် ထင်ရ၍ နောက်ပိုင်း၌ ရှူးသွားပုံများမှာ ရယ်မောဖွယ်ရာ ကောင်းလှပါသည်။

စာဖတ်သူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဤကဲ့သို့သော လူမျိုး ရှိမရှိ ကြည့်ပါ။ မိတ်ဆွေကိုယ်တိုင်များ ဖြစ်နေလျှင်တော့ အဟား-ဟား 'ငါလို လူမျိုးသည် ကမ္ဘာကျော်အောင် ဤကဲ့သို့ စာဖွဲ့ခြင်းကိုပင် ခံယူထိုက်ပေတကား' ဟု ဝမ်းမြောက်ချင်လည်း မြောက်ပေရော -။

ပတ္တမြားဝင်းထိန်

“ဟေး ... အိုင်ဆေး ... သူငယ်ချင်း ... ဖိုးဆွေ၊ မင်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲနဲ့ ငွေတွေ ဗတ်ခနဲ နင့်နေအောင် မလိုချင်ဘူးလား”

သူ့နာမည်ကို ကြားရသည်နှင့်ပင် မိတ်ဆွေ၏ နားတွင် စိန်နားကပ်ကို ပန်ဆင်ရဘိသကဲ့သို့ အလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်ပလာမည် ထင်ရသော ကျွန်တော်၏ သူငယ်ချင်း ပတ္တမြားဝင်းထိန်သည် ကျွန်တော့်အိမ် ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်၏ မိုးလင်းသောက်ဝံ၊ ကောက်ဖိကို ခွက်ဆင့်သောက်၍ ကျွန်တော့် စီးကရက်ကို တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် ဖွာရင်း မေးသည်၌ ကျွန်တော်ကလည်း ...

“အေး ... လိုချင်တာပေါ့ကွ”

“ဒါဖြင့် မင်း ငါ့အကြောင်းကို စာတစ်အုပ်ဖြစ်အောင် ရေးပေရော့၊ ငါ အကုန်ပြောပြမယ်၊ မင်းရေးတဲ့ဝတ္ထုတွေ ငါ ဖတ်ဖတ်ကြည့်တယ်၊ အလကား စိတ်ကူးယဉ် အောက်ခြေလွတ်တွေ၊ ဘဝနဲ့ မဆက်ဘူး၊ ငါ့အကြောင်းကိုရေးရင် တကယ့် ဘဝသရုပ်ဖော်ပဲ၊ မင်း တစ်ခါတည်း နာမည်ဆိုလည်း တစ်ဟုန်ထိုး တက်မယ်၊ ငွေဆိုလည်း ရုပ်ရှင်ပြဇာတ် ဖြစ်တဲ့အထိ သောက်သောက်လဲရမယ်”

ကျွန်တော်က ဖြတ်၍ ...

“ဟ ... ဟ ဒါလောက်ပဲလား”

“အို ... ငါက မင်းလို စာရေးဆရာ မဟုတ်ပေမဲ့ အစိုးရကြိုက် ဖြစ်လို့ စာတစ်အုပ် စွဲသွားရင် ဘယ်အထိ ပွပေါက်တိုးတယ်ဆိုတာ ငါ့အဒေါ်ဆီက သိထားတာကွ”

ဒီကောင်၏ အဒေါ်မှာ မိတ်ဆွေတို့ သိကောင်းသိကြမည် ဖြစ်သော ကလောင်ရှင် ‘မုတ်ပွန် တင်တင်ကြီး’ ဆိုတာ ဖြစ်ပါသည်။

ခွေးကောင်သည် လက်တစ်ဆစ်သာသာမျှ ရှိသေးသော စီးကရက်မှ နောက်တစ်လိပ်ကို မီးကူးလိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... သည်တော့ မင်းစက္ကူပေါ်မှာရမယ့်ငွေ အကြမ်းဖျင်း သောင်း ငါးထောင် ထားကွာ၊ မင်း ၇၅၀၀ ကျပ်၊ ငါ ၇၅၀၀ ကျပ်၊ တစ်ယောက် တစ်ဝက် ယူမယ်၊ ကဲ-ကျေနပ်ရဲ့လား ...”

ကျွန်တော်မှာ ဒီကောင် ဘိုင်ကျလျှင် အိမ်သို့ အချိန်မရွေး ရောက်လာပြီး စားကောင်း သောက်ကောင်းအောင် ပြောချင်တာပြော၍ သွားတတ်ကြောင်း သိရင်းရှိသည်နှင့် ကိစ္စပြီးလွယ်အောင် ...

“ကဲ ... ကျေနပ်ပါသတဲ့ကွာ”

“ငါပြောတာလည်း တရားနည်းလမ်း ကျတယ် မဟုတ်လားကွ၊ အဲဒါ မင်း ငါ့ရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း ဖြစ်ရတဲ့ကျေးဇူးပဲ၊ ငါ့အဒေါ်တောင် ငါ ဒီအခွင့် အရေး မပေးဘူး”

ကျွန်တော်က နှုတ်ခမ်းကိုရွဲ့၍ ...

“ကျေးဇူးကြီးလှပါ မောင်ရာ ...”

သို့သော် ဒီကောင်မှာ ကျွန်တော့် မျက်နှာကဲကို ဂရုပြုသည် မဟုတ်ဘဲ...

“ကဲ ... ဒါဖြင့် ငါ အခု အသုံးလိုနေလို့ စရန်သဘော ငွေ ၅၀၀ ကျပ်တော့ ယူသွားချင်တယ်ကွာ၊ ပေးလိုက်နိုင်မယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က မျက်ခုံးကိုမြှင့်၍ လည်ပင်းကိုဆန့်ကာ ...

“ငါးရာ ...”

“အေး ... ငါးရာ၊ မင့် တစ်ထောင်လွယ်လည်း တစ်ထောင် ပေးလိုက် ပေါ့ကွာ၊ နောက် ပေးရမှာပဲ ဘာထူးလဲ”

“တစ်ထောင်တော့ မရှိဘူးကွာ၊ ငါးရာတော့ ရမယ်”

“အဲလောက်ဆိုလည်း တော်ပါပြီကွာ”

“ကဲ ... ရော၊ အဲဒါနဲ့ လမ်းထိပ်က ကုလားဆိုင်မှာ သွားထုတ်ချေ”

ကျွန်တော် အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတစ်မတ်ကို ထုတ်လိုက်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို ကြောင်၍ကြည့်ကာ ...

“ဘာလဲကွ မင်းဟာက ...”

“တစ်မတ်ဖိုး ငါးရာ ရမယ်လေ၊ ဆေးကြိုက်ကြိုက်၊ မဆလာ ကြိုက် ကြိုက် ...”

ဤမှ သူ့မျက်လုံးကို ဖြဲကာ ...

“မင်းက အရေးထဲ နောက်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ငါက အကောင်းပြောနေတဲ့ ဟာကို ...”

ကျွန်တော်သည် လက်ထဲက စီးကရက်တို့ကို ပြတင်းပေါက်သံတိုင် မှန်အောင် သေသေချာချာ ချိန်၍ တောက်လိုက်ပြီး (ဒါမှပဲ အပြင်ဘက်ကို ရှောရှောရှုရှု ထွက်လေ့ရှိသည်။)

“ဟ ... ဥဿဖရား ဝင်းထိန်ရ၊ မင်းက ငါ့များ ငွေ ၅၀၀ ကျပ် ရှိတယ် ထင်ရအောင် မင်း ရူးများနေသလား ...”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် ၅၀၀ ကျပ် မရှိ၊ ၂၅၀ ကျပ် လုပ်ကွာ”

“ဟေ့ ... ဥဿဖရားကြီး၊ ငါ့လက်ထဲမှာ ၂၅၀ ကျပ် မပြောနဲ့ ၁၀၀ ကျပ် ရှိရင် အပေါင်ဆိုင်က ငါ့အဝတ်အစားရွေးပြီး ငါ့ရည်းစားရှိတဲ့ မန္တလေးမြို့ သွားနေတာ ကြာလှပြီ။ ရန်ကုန်မှာ တစ်နာရီ မနေဘူး မှတ်ထား”

သို့သော် ဒီကောင်မှာ အင်မတန် စိတ်ပျက်ခဲ့တတ်သူ ဖြစ်၍ “ဟား ... ဟား ဒါဖြင့် မင်းမှာ တစ်ရာ မပြည့် ငါးဆယ်တော့ ရှိတဲ့သဘောပေါ့၊ အဲဒါပဲ ပေးလိုက်ကွာ ...”

“ဟေ့ ... ဒီမှာကြည့်”

ကျွန်တော်သည် ရှိသမျှ ပိုက်ဆံကို အိတ်သွန်ဖာမှောက်လိုက်ပါသည်။ ကျပ်တန် တစ်ရွက်နှင့် မူးစေ့ ပဲစေ့ သုံးမတ် တစ်ပဲ ...

“ဒါပဲရှိတယ် မောင်၊ အဲဒါ မူးစေ့ ပဲစေ့တွေက ဒီနေ့ မေလ တစ်ရက် မသုံးရတော့ဘူး၊ မင်း အလှူခံသေတ္တာထဲ ဥပသကာ အိပ်ငိုက်တုန်း ထည့်ချင် ယူသွား၊ ပိုက်ဆံသံ ဂျောက်ခနဲ ကြားရင်တော့ မျက်လုံးဖွင့်ပြီး အရမ်း ဆုတွေ ပေးတော့ ရွတ်မှာပဲ”

ဤမှ သူသည် သက်ပြင်းကြီးချကာ ...

“ငါ့လခွီးတဲ့ အစိတ်လောက် မင့်အိမ်ရှင် အဒေါ်ကြီးဆီဆွဲရင် မရဘူး လားကွာ ...”

“ဟ ... သူ့ထမင်းလခ မပေးနိုင်တာဘဲ ၁၀ ရက် ကျော်နေလို့ တငြူငြူ တစုစု ဖြစ်နေတာကွ”

“အို ... ဒုက္ခနယ် ငါ့ထက် ဆင်းရဲတဲ့ကောင် တွေနေမှပဲ၊ ငါ့လခွီး အဲဒီ တစ်ကျပ်တန်တော့ ပေးလိုက်ကွာ၊ မြို့ထဲသွားစရာ စရိတ် မရှိလို့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျပ်တန်ကတော့ သူ့အိတ်ထဲ ရောက်သွားပါပြီ။ ကျွန်တော်ကလည်း ဒီကောင်ကို ဒီမျှတော့ ပေးလိုက်မှ အိမ်က ကြွမည်ကိုသိ၍ ဤပိုက်ဆံကိုထုတ်ပြီး ဤအပေါက်ထွင်ခြင်း ဖြစ်ရကား ...

“ကဲ ... ကြွတော့ မောင်၊ ငါ စာရေးစရာ ရှိသေးတယ်”

သူသည် ထိုင်ရာမှထ၍ သံဘူးထဲက စီးကရက်ကို သူ့အိတ်ထဲ ဆွဲထည့် ရင်း ...

“မင်း ခု ဘာဝတ္ထု ရေးနေသလဲကွ”

“ချစ် ပလုတ်တုတ်တုတ်-ကွ ... ဟေ့ ဟေ့ ... တော်တော့ကွ ... ငါ သောက်ဖို့များ ချန်ပါဦးကွ”

“ရှစ်လိပ်ထဲပါကွ ... ဟား ... ဟား ... နာမည်က အဆန်းပဲ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ် လဲကွ ...”

“ပလုတ်တုတ်ဆိုရာ လှုပ်လိုက်တော့ ဘေးတီးတယ် မဟုတ်လား။ အဲ့လိုပဲ ... မူလကျိသွန်နီ လုပ်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို ဘေးတီးပေးလိုက်တာနဲ့ ချစ်သွား တဲ့ ဇာတ်လမ်းကွ ...”

“အား ... ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ် ... မင်းတော့ အထက်မြန်မာ ပြည်မှာ တော်တော်နာမည်ကြီးတယ်မောင်၊ ငါ ရောက်ခဲ့တုန်းက သိခဲ့ရတယ်”

“ဟုတ်လား ဟား ... ဟား ...”

“ငါ့အကြောင်းရေးရင် ပိုပြီးကြီးဦးမယ် ဆရာ၊ အေးလေ မင်း ရေးချင် တော့ပြော၊ ငါ အကုန်ပြောပြမယ်၊ ကဲ ... သွားမယ်”

“သွားပါ မောင် ... မင့်အကြောင်းလည်း ငါ့ အထူးပြောနေစရာ မလို ပါဘူး၊ သိပြီးသားတွေပါ”

ဟုတ်ပါသည်။ ဒီကောင်နှင့် ကျွန်တော်မှာ ကျောင်းနေဖက် ငယ်ပေါင်း ကြီးဖော် အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။ သူ့အကြောင်းရေးရလျှင် ကျွန်တော်သာ အရေးနိုင်ဆုံး ဖြစ်ပါမည်။

ပတ္တမြားဝင်းထိန်

သူနှင့် ကျွန်တော်နှင့် ၁၀ တန်းကို နှစ်ကြိမ်မြောက် ကျပြီးနောက် တတိယ ကျမည့်နှစ်တွင် တစ်နေ့သ၌ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေစုပြီး အင်းယားကန် သို့ ပျော်ပွဲစား ထွက်ကြသည်။ နံနက်စာ စားသောက်ပြီး နေ့ခင်း၌ ယောက်ျား ကလေးတွေ ရေကူးသူကူး၊ ဖဲကစားသူ ကစားကြသည်။ အချို့ မိန်းကလေးတွေ ကလည်း ယောက်ျားလေးများနှင့် လွတ်ရာကျွတ်ရာသွား၍ ရေကူးကြသည်။

ပတ္တမြားဝင်းထိန် ဖဲရုံး၍ သူ့ဖောင်တိန်ရော၊ ကျွန်တော့်နာရီပါ ပေါင်ရ သည်၌ အရင်းပြုတ်လေလျှင် ကျွန်တော့်ကို လက်တို့ခေါ်သွားပြီး တစ်နေရာတွင် နေစေလျက် သူကတော့ ရုပ်ရှင်မင်းသား စတိုင်အတိုင်း မျက်စိသာပေါ်ရုံ မျက်နှာ ကို လက်ကိုင်ပဝါစည်းပြီး ရေကူးနေသော မိန်းကလေးတွေရှိရာကို ချောင်း၍ လိုက်သွားကာ မကြာမီ၌ ကောင်မလေးတွေ၏ ထဘီ အင်္ကျီတွေကို ပိုက်၍ ပြေးလေသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မြို့ထဲသွား၍ အပေါင်ဆုံး ပစ္စည်းဆိုင်၌ ရောင်း ကြရာ ပိုးအင်္ကျီ ပိုးထဘီများနှင့် ရွှေကြယ်သီး နှစ်စုံပါ၍ အတော် ပွကြသည်။ ထိုည ... နှစ်ယောက်သား ဟိုတယ် တက်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့၌ ကလေးမများက ဆရာကြီး တိုင်သည်။

ဆရာကြီးက စစ်ဆေးသောအခါတွင် ပတ္တမြားဝင်းထိန်သည် မျက်နှာ ပျက်ခြင်း ပြုခြင်းမရှိ၊ ပကတိ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် (သူ့အမူအရာ ကြည့်၍များဖြင့် ထင်ရန်ခဲယဉ်းလှသည်) သူ ပြောလိုက်ပုံမှာ-

“ဟဲ့ကောင်မလေးတွေက ... နင်တို့ ငါ့ကို အရမ်းမစွပ်စွဲကြနဲ့ဟဲ့၊ ငါ မျက်စိကလေးတင်ပေါ်ရုံ၊ မျက်နှာ လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ စည်းလာတဲ့ဟာကို နင် တို့က ငါရယ်လို့ ဘယ်နယ်ကြောင့် အတတ်ပြောနိုင်တာလဲဟ”

ဤစကားမှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းသည် ပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲ့ ဆိုသည် အတိုင်း ရုတ်တရက် ပြောလိုက်မိသည်ဖြစ်၍ အမူစင်းစင်းကြီး ပေါ်သွားကာ ဆရာကြီးက တစ်ခါတည်း ကျောင်းထုတ်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

ဤမှ သူနှင့် ကျွန်တော်မှာ ကျောင်းနေဖော် အဖြစ်က ကွဲကွာသွားရ ပေတော့သည်။ သူ့ဇာတိဖြစ်သော မုတ်ပွန်သို့ ပြန်သွားရပေသည်။ သူ့အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းမဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ သူကတော့ (ကျောင်းသားဘဝက ဝဋ်ကျွတ်သွားတာပေါ့ကွာ) ဟု ပြောပါသည်။ နောက်ထပ် ကျောင်းဆက်နေ

သည်ဟုလည်း မကြားတော့။ ဒုရင်းခြံ လုပ်သလိုလို၊ ထားဝယ်ဘက်သွားပြီး သတ္တုတွင်း တူးသလိုလို ကြားရပါသည်။ နှစ်နှစ်ကြာသောအခါ၌ ငွေတော်တော် များများနှင့် ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာသည်။ ဤအခါ၌ ကျွန်တော်မှာ သူမရှိသဖြင့် ၁၀ တန်း အောင်၍ ယူနီဗာစီတီသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ရာ သူသည် ကျောင်း ဘော်ဒါလာအိပ်၍ အတော်ပွေသွားသေးသည်။ တစ်ညက ကျွန်တော့်အခန်းထဲ မြာခေါ်လာတာ ဆရာ မိသွား၍ ကျွန်တော့်ကို 'ဝမ်နင်' ပေးခြင်း ခံရပါသေး သည်။ သူ ငွေကုန်သွားသောအခါ၌ မုတ်ပွန်သို့ ပြန်သွားသည်။ သို့သော် ... ယူခဲသော ငွေတို့မှာ ဘုံးလာတာဖြစ်၍ အိမ်က နှင်ထုတ်သဖြင့် အထက်မြန်မာ ပြည်သို့ လွင့်ထွက်သွားသည်ဟု ကြားရပါသည်။ ထို့နောက်၌ကား သူနှင့် ကျွန်တော်နှင့် တော်တော်နှင့်မတွေ့၊ စာလည်း အဆက်အသွယ်မရှိ။

ကဲ ... ဝတ္ထုအကြောင်း ပြန်ဆက်မည်။

ကျွန်တော် ယူနီဗာစီတီ ရောက်သည်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်တော့် မိဘဆွေမျိုး များက “ဆရာဝန်ဟာ အင်မတန် ပိုက်ဆံရသတဲ့ဟာ ... သည်ပြင်အလုပ်နဲ့မတူ ဘူး။ တိုင်းပြည်ပျက်လည်း လူနာရှိ ကိုယ့်ငွေရှိတာပဲ။ အနာအမျိုး ၉၆-ပါးဟာ မင့်ငွေချည်း ဖြစ်ရမယ်၊ ကဲ ... ဆေးဘက်သာ လိုက်တော့ကွာ” ဟု ဆိုကြသဖြင့် ကျွန်တော် လိုက်ပါသည်။ သို့သော် ... အပင်ပန်းဆုံး၊ အခက်ဆုံးဖြစ်သော ဤမှာဘက်တွင် ကိုယ်ကြိုက်သော စာမှလွဲ၍ ကျောင်းစာတွင် အပျင်းဆုံးဖြစ် သော ကျွန်တော်မှာ ၃ နှစ် ဆက်ကျသဖြင့် ဆေးကျောင်းမှ ရပ်တန်းက ရပ်ခဲ့ ရပါသည်။ မိဘဆွေမျိုးများက ... ဒါလောက်များ ပျင်းရပါမည်လားဟု ကျွန် တော့်ကို ဩဘာပေးကြသည်။ “ဒီကောင် ကျောင်းကထုတ်တာပဲ ကောင်းပါ တယ်ဗျာ” ဟု ပြောကြသည်။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်အကြိုက် ဖြစ်သွားကာ စာရေး ဆရာဘက် မီးကုန်ယမ်းကုန် ကြိုးစားလိုက်ရာ မကြာမီ၌ နာမည်ကလေး တငွေငွေ ထွက်လာပါသည်။ သတိုးဆွေ သတိုးဆွေ။

ကျွန်တော်သည် ဤနာမည်ဖြင့် လစဉ် ဝတ္ထုတွေရေး၍ ပတ်ဗလစ်ရှာ တို့၏ သဒ္ဒါကြေးကို ခံယူကာ ကြည့်မြင်တိုင်တွင် ထမင်းဆိုင် အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်၏ အိမ်တစ်ခန်းကိုငှား၍ ၎င်း၏ထမင်းကိုပင် လခ ပေးစားနေ သည်၌ ကွဲကွာနေတာ ကြာလှပြီဖြစ်သော ပတ္တမြားဝင်းထိန်နှင့် ပြန်ဆုံရသည်။ သူသည် ကျွန်တော် ငွေရသော စာရေးဆရာ ဖြစ်ပြီဆို၍ လာခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော် ရသောငွေမှာ ဖောခြင်းသောခြင်း သုံးချင်သော ကျွန်တော် တို့ လူပျိုကိုယ်နှစ်ယောက်စာ မဖူလုံရကား မကြာမီ ခွဲခွာသွားရပြန်လေသည်။

ယင်းမှ ၃ လမျှ အကြာ၌ သူ့အကြောင်းကို ကြားရသည်။ ပြောပြသူ မှာ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းဘော်ဒါတုန်းက အဆောင်မှူး လုပ်ခဲ့သူ ကိုခင်မောင် လတ် ဖြစ်ပါသည်။ ယခု နိုင်ငံခြားရေးဌာန၌ လုပ်နေပါသည်။ ကိုခင်မောင်လတ် သည် ကျောင်းသားဘဝကပင် လူကြီးစိတ် ရှိသည်။ ချစ်ခင်တတ်သည်။ ပြောဆို ဆုံးမတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် တေသော ပေသော ပတ္တမြားဝင်းထိန်ကို သူ သံယောဇဉ်ငြိသည်။ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့တိုင်း ပတ္တမြားဝင်းထိန် အကြောင်း မေးလေ့ရှိသည်။ “ဒီကောင်တော့ ခက်တာပါပဲကွာ” ဟု ညည်းတတ်သည်။

ဟော ... ယခုအကြိမ် သူနှင့် ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ရသည်ကား ဝမ်းသာ အားရနှင့် ...

“ဟေး ... ဖိုးတင်ဆွေ ... မင့်ကောင်ကြီးတော့ ဟန်ကျသွားပြီကွ။ မင်း ကြားပြီလား ... ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ သူ့အဒေါ် အပျိုကြီးတစ်ယောက်က ခေါ်မွေး ဆိုပဲ၊ သူ့အဒေါ် မင်းသိမှာပေါ့၊ စာရေးဆရာမ ‘မုတ်ပွန်တင်တင်ကြီး’ ဆိုတာ လေ ... ရွှေဂုံတိုင်မှာ တိုက်ကြီး၊ ဝန်းကြီး၊ ခြံကြီးနဲ့ပဲ၊ ဒီကောင်မျိုး ဒီလို ကြည့်မယ့်ရှုမယ့်လူနဲ့ အခြေတကျ ဖြစ်သွားတာ ငါတော့ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ”

သူ့အဖို့တော့ ဟုတ်ပေမည်။ ကျွန်တော်တော့ စာရေးဆရာ အမြင်နှင့် မကျေနပ်။ ပတ္တမြားဝင်းထိန်လို လူများနှင့်မတူအောင် စွတ်ရွတ် လုပ်တတ်တဲ့ ကောင်တစ်ယောက် လောကရေးရာ ဘာမျှနားမလည်သော အပျိုကြီး၏ ပစ္စည်း အောက်မှာ ဆိတ်ငြိမ်စွာ ရှိသွားမည်ကို ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းဘဝ ကျွန်တော် တွေး၍ နှမြောလှသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်နှင့်တွေ့ပြီး ၃ ရက်မျှအကြာ၌ ကျွန်တော် ပိုပြီး စိတ် မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။

ကျွန်တော် စကော့ဇျေးရှေ့ လျှောက်သွားစဉ်တွင် လမ်းဘေးရပ်ထား သော ဆလွန်းကားကြီး တစ်စီးထဲ၌ မျက်လုံးကလေးတွေ ကြောင်တောင်တောင် နှင့် ခွေးမျက်နှာတွေ အပြည့်မျှ မြင်ရသည်တွင် တစ်ခုသော မျက်နှာမှာ ကျွန်တော် နှင့် ရင်းနှီးစွာ တွေ့ကြုံဖူးသည်ဟုထင်၍ ကားနားကပ်ကြည့်မိရာ လား ... လား ခွေး ၆ ကောင်နှင့် အတူထိုင်နေသော ပတ္တမြားဝင်းထိန် ...

ကျွန်တော် သူ့ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ...

“ဟား ... ဟေ့ကောင် ငါ့ ဒီကားထဲက ခွေးချည်းပဲမှတ်လို့ လက်စသတ် မင်းလည်းပဲကိုး၊ ငါ အစဦး မင့်မျက်စိနဲ့ နဖူးပဲ မြင်ရတော့ ခွေးပဲ အောက်မေ့ နေတာ”

“အေးပေါ့ကွာ ... မီးများ မီးနိုင်၊ ရေများ ရေနိုင် ဆိုတာလို ခွေးများတော့ ငါလည်း ခွေးပဲ ထင်စရာ ဖြစ်တော့တာပေါ့”

“မင်း အခု မင်းအဒေါ်အိမ်မှာ ကောင်းစားနေဆို့၊ ငါ ကြားပါတယ်”

“ကောင်းစားတာ မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်း ... ဘယ်လောက် အနေရ အထိုင်ရ ကျပ်သလဲ မင်း မသိဘူး၊ အပျိုကြီးထောင်ကျနေတာကွ”

“အင်း ... ငါလည်း ထင်သားပဲ၊ ဒါနဲ့ ... မင်း ခုနေတာ ရွှေဂုံတိုင်တင် ပဲကွာ၊ ငါ့ဆီများ လှည့်မလာဘူး”

“အကြောင်းမဲ့သက်သက် အပြင်ထွက် မလည်ရဘူးတဲ့ သူငယ်ချင်း”

“ဒါဖြင့် ... ငါ မင့်ဆီ လာလည်မယ်လေ”

“အမယ်လေး ... စိတ်မကူးနဲ့၊ ငါ့အဒေါ်ဟာ မင့်ကို ရန်သူလို ... သဘောထားလိမ့်မယ်”

“ဘာကြောင့်လဲကွာ ... သူ ငါ့ကို သိလို့လား”

“သိလို့မဟုတ်ဘူး ... ငါနဲ့ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ မှန်သမျှ တစ်ယောက်မှ မကောင်းဘူး ... ဒါကြောင့် ငါ ပျက်စီးနေတာ၊ အရင်ဟာတွေကို နောက်ထပ် မဆက်သွယ်ရဘူးတဲ့ ...”

အချို့လူကြီးများမှာ မိမိတို့မျိုးရိုးက ကောင်းပါသည်။ အပေါင်းအသင်း ကြောင့် သူတို့ သားမြေး ပျက်စီးရသည်ဟု ယူဆတတ်ကြသည်။ စင်စစ်ကား ... ဘယ်သူ၏ အမျိုးမှ အကောင်းချည်းမရှိ၊ အဆိုးကြီးမရှိ။

“အင်း ... ဖြစ်ရမယ်”

“ဟော ... ဟော ... သူငယ်ချင်း ဟိုမှာ လာနေပြီဟေ့၊ သွားတော့ ... သွားတော့ ... တော်ကြာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်တုန်းက သိတာလဲ၊ ဘာညာနဲ့ စစ်လား မေးလား လုပ်နေဦးမယ်”

ကျွန်တော်သည် သူ ပြရာ လှည့်ကြည့်ရင်း ...

“ဟ ... မင့်အဒေါ်က ဒါလောက်ပဲလား”

“မကဘူး သူငယ်ချင်း သွား ... သွား ... မြန်မြန် သူ မမြင်ခင်သွား”

“အင်း ... မျက်နှာပေါက်ကတော့ ... တော်တော်ဆိုးမယ့် ရုပ်မျိုးပဲဟေ့၊ ဆိုင်ရှင်နဲ့များ ရန်ဖြစ်ခဲ့လို့လား ...”

ကျွန်တော် လစ်ခဲ့ရပါတော့သည်။

ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းစိတ် ကျွန်တော် သိပါသည်။ ဒီကောင်နှင့် ဒီ အဒေါ်မျိုးနှင့်၊ အရင်းရှင်နှင့် ကွန်မြူနစ်လို ဖြစ်နေတာ ကြာကြာ မနေနိုင်ဟု အတတ်တွက်သည်။

ဟုတ်ပါသည်။ ဤမှ တစ်လမပြည့်မီ တစ်ခုသော နေ့လယ်ခင်း ကျွန်တော် မြို့ထဲမှ ပြန်အလာတွင် ကျွန်တော့်အိမ်ရှင် ထမင်းဆိုင် အဒေါ်ကြီး၏ သမီး မြီးကောင်ပေါက်ကလေးက ...

“ဒီမှာ ... ကိုတင်ဆွေကြီး ...”

“ဘာတုန်းဟ ...”

“ဟင့် ... ရှင့်မျက်စိ ကြည့်ပုံကြီးက ... ဒီက အကောင်းပြောမလို့ဟာ”

“ဪ ... ပြောပါ၊ ငါ့မျက်စိ ငါ့မျက်စိ တိုင်းတိုင်းနေတာပဲ”

“ရှင့် ... အခန်းထဲမှာ ... ခွေးတွေ တစ်ပြုံကြီးနဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်တော့၊ ဘယ့်နှယ့်လူကြီးလည်း မသိပါဘူး။ မိုးလည်း မရွာဘဲနဲ့ မိုးကာအင်္ကျီကြီး ဝတ်လာတယ်”

ဒီလို ဆိုကတည်းက ပတ္တမြားဝင်းထိန်မှန်း ကျွန်တော် သိပြီးပါပြီ။ ဒီကောင်မှာ ဘာမှ ဂရုစိုက်သူ မဟုတ်၊ သူ ထင်ရာလုပ်၊ ထင်ရာဝတ်တတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် အိမ်ထဲသို့ ရောက်လေလျှင် ရုတ်တရက်ဖြင့် ကျွန်တော့် အခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ ခွေးပင်လယ်ဝေနေသည်။ ပါးစပ်တွေဖြူ၊ လျှာတွေ တလွဲလွဲနှင့် မျက်လုံးကလေးတွေက ကြောင်တောင်တောင်၊ အမြီးတွေက တထောင်ထောင်၊ တလှုပ်လှုပ်၊ ခွေးပင်လယ်တွေ ခွေးလှိုင်းတံပိုး ပုတ်နေသည် ဟု ဆိုရပေမည်။

ဟ ... များလှချေလား ... ခွေးတွေ၊ ဟေ ... သေသေချာချာ ကြည့်တော့ မှ လား ... လား တဖြည်းဖြည်း နည်း၍ နည်း၍လာပြီး နောက်ဆုံး၌ ခွေး ဒါဇင်ဝက်တိတိနှင့် ပတ္တမြားဝင်းထိန် တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။

သူသည် မိုးကာအင်္ကျီကို တိုင်မှာချိတ်၍ စီးကရက်တစ်လိပ်နှင့် ခွေးတို့ အလယ်တွင် တင့်တယ်စံပွားတော်မူနေရာမှ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ပြီး ...

“ဟဲ့လို ... ဖိုးဆွေ၊ ငါရောက်နေတာ နာရီဝက်လောက် ကြာပြီကွ ...”

“ဟုတ်လား ...”

“နောက်ထပ် နာရီဝက်သာ ကြာမယ်ဆိုရင် ... မင့် ငါစောင့်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဘာလဲ ... မင်းအဒေါ်က အချိန်နဲ့ ကန့်သတ်လွှတ်လိုက်လို့လား ...”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... ဒါကြီး စကားထဲ ထည့်မပြောနဲ့၊ ဒါကြီးနဲ့ ငါနဲ့ ဝှလွမ်ခဲ့ပြီကွ၊ သူကလည်း တစ်သက်မှာ ငါ့မျက်နှာ မကြည့်ပါရစေနဲ့တော့တဲ့၊ ငါကလည်း ကျေးဇူးပါပဲ ဘုရားအစ်မကြီးရယ်လို့ ...”

“အင်း ... ငါထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ... ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

“အကြောင်း မမေးပါနဲ့တော့ သူငယ်ချင်းရာ၊ ဒါကြီးမျိုးနဲ့ နေလို့ကော ငါ့တစ်သက်မှာ ဘာကြီးပွားနိုင်မှာလဲ၊ သူကျွေးတာစား သူပေးတာဝတ်နဲ့ နိုင်ငံရေးသမား ပုဒ်မ ၅ နဲ့ ဖမ်းပြီး ဘီကလပ်စ်မှာ ထားသလို နေတဲ့ဟာ၊ အနေအထိုင် အစားအသောက်တော့ ကောင်းပါရဲ့၊ လွတ်လပ်မှု မရှိဘူး၊ လုပ်ချင်တာ မလုပ်ရဘူး၊ လူညွန့်ချိုးထားသလို နေတဲ့ဟာ၊ အခုတော့ ငါ့ဟာငါ လုပ်ငန်းစတော့မယ်လေ ...”

“ဟုတ်လား ... ဘာလုပ်ငန်းလဲ”

“မင့် ငါ အဲဒါပြောမလို့ လာတာပဲ၊ ငါ အခု အင်းစိန်ရွာမမှာ အိမ်တစ်လုံး ငှားထားပြီ၊ အဲဒီသွားနေပြီးတော့ ဟော့ဒီ ခွေးတွေနဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း စတော့မှာပဲ”

ကျွန်တော်သည် သူ၏ ခွေး ၆ ကောင်ကို ကြည့်ကာ ...

“ဘာလဲ ... မင့်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းက ဒီခွေး ၆ ကောင်နဲ့ ကြွက်တူးမှာလား၊ ကြောင်လိုက်မှာလား”

သူသည် ကျွန်တော့်ကို မနှစ်မြို့သော မျက်နှာနှင့် ကြည့်ကာ ...

“ငါ့လခွီး ... မင့်နှယ် စာရေးဆရာလုပ်ပြီး အမြော်အမြင်ဉာဏ်က သေးသိမ်လိုက်တာ၊ ကြည့်ပါဦး။ ဒီခွေးမျိုးတွေက ကြွက်တူးတဲ့ ကြောင်လိုက်တဲ့ ခွေးမျိုးလားကွ”

ဟုတ်ပါသည်။ သူ့ခွေးတွေမှာ လှပသော ဗိုလ်ခွေးကလေးများ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က ကိုယ့်စကားကို အောက်ကျမခံလို၍ ...

“မသိဘူးလေကွာ၊ ရွာမလို့ လယ်ကွင်းပြင်ရှိတဲ့ နေရာသွားပြီး ဒီခွေး

တွေနဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း စမယ်ဆိုတော့ ကြွက်တူးဖို့၊ ကြောင်လိုက်ဖို့ မြင်တာပဲ”

“ဒါက ကြွက်စား၊ ဖားစား၊ ကြောင်စား၊ မြွေစားမင်းတို့ သာယာဝတီ ပေါင်းတည်သားတွေ အမြင်ပဲ”

“ကဲ-ထားပါတော့ကွာ၊ မင်းနဲ့ ဒီ ခွေး ၆ ကောင်နဲ့ လုပ်ငန်း ပြောပါဦး၊ သားဖောက် ရောင်းမှာလား”

“သားဖောက်ရောင်းလို့ တစ်ကောင် ဘယ်လောက်ရမှာလဲကွ၊ ကုလားတွေ လုပ်နေတဲ့ဟာပဲ၊ နားထောင် ငါ ပြောမယ်။ ငါက ဒီခွေးတွေကို ပညာ သင်ပေးမယ်”

“ဘာပညာလဲ ... ရှေ့တင်း ... တိုက်ပင်း ... စာရင်းကိုင် ပညာလား”

“မင့်မျက်လုံးကလေး ပီစီညှပ်လောက်နဲ့ မနှောက်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ငါ အကောင်းပြောမယ့်ဟာ နားထောင်စမ်းပါ၊ မင်း ခွေးဆပ်ကပ် ကြည့်ဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ အဲ့လို ခွေးဆပ်ကပ်မှာပြတဲ့ အတတ်မျိုးကွ၊ ငါ အခု ဈေးကောင်းကောင်းနဲ့ရောင်းပြီး နောက် ၁၂ ကောင် ဝယ်သင်မယ်၊ အဲဒီ ၁၂ ကောင် ပြီးတဲ့အခါ ၂၄ ကောင်၊ ၂၄ ကောင်ပြီး ၄၈ ကောင်၊ ၄၈ ကောင်၊ ၉၆ ကောင်၊ ၉၆ ကောင်ပြီး အဲ ... အဲ”

“ဟိုး ... ဟိုး ခဏနေစမ်းပါဦး” သူ့ အလီပေါင်းခက်နေစဉ် ကျွန်တော့် မျက်စိထဲတွင် သူ့ခွေးတွေကို ဘိုးဘိုးအောင် (ဝ)လုံးတွေကို မြင်ယောင်လာကာ “မင့်ခွေးတွေ ဒီလောက်အများကြီး ဘယ်သူတွေက ဝယ်မှာလဲဟ”

“ခွေးဆပ်ကပ်သမားတွေပေါ့ကွ”

“ခွေးဆပ်ကပ်သမားတွေက မြန်မာပြည် ဘယ်လောက်ရှိမှာမို့လဲဟ”

“ဒါတော့ မပြောနဲ့မောင်၊ မြန်မာတွေအကျင့် မင်းတို့ ငါတို့ မြန်မာ အချင်းချင်း သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ၊ တစ်ဦးဦးက တစ်ခုခုလုပ်လို့ စွဲရင် ဝိုင်းပြီး လိုက်တုကြတာပဲ၊ ဒီဝယ်မယ့်လူအတွက်တော့ မပူပါနဲ့မောင်၊ ကိုယ့်ဆီက သင်ပြီး ကြားပြီးသား ခွေးများများထွက်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်”

“အင်း ... မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရင်တော့”

“အရင်တလောက ပုသိမ်လား ခွေးဆပ်ကပ် ပေါ်လာတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါကို လူထုက လက်ခံတယ်၊ လုပ်တဲ့လူက ဇွဲနဲ့နဲ့ ဆက်ကြိုးစားဖို့လည်း လိုတယ်။ ကြည့်စမ်း ငါ လုပ်ပြမယ်၊ နောက်ဆိုရင် မြန်မာပြည်မှာ ခွေးဆပ်ကပ်

တင် မကဘူး ခွေးပြဇာတ်၊ ခွေးရုပ်ရှင်တွေပါ ဖြစ်လာရမယ်၊ ငါ စိတ်ကူးတာက အခုအစမှာ ငါတစ်ယောက်တည်းသင်ပြီး နောက် ခွေးအကောင် ၂၀ ကျော်တဲ့ အခါမှာ လက်ထောက်ဆရာတစ်ယောက် ခေါ်မယ်။ နောက် ခွေးများ များ သလောက် လက်ထောက်ဆရာတွေ ခေါ်မယ်ကွာ။ ငါ့ကျောင်းကို ‘ပတ္တမြား ဝင်းထိန်၏ ခွေးတက္ကသိုလ်’ လို့ နာမည်ပေးမယ်၊ အဲဒီအခါမှာ မင်း ဝတ္ထုရေး တာနဲ့ ဝင်ငွေမကောင်းရင် ငါ့ကျောင်းမှာ ကျောင်းဆရာလာလုပ်၊ ငါပြီးရင် မင်းက အကြီးဆုံး ဖြစ်ရမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ သဘောကျရဲ့လား၊ ဒါ သူငယ်ချင်းချင်း ပေးနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးပဲကွ”

“ကျေးဇူးပါပဲ မောင်ရာ၊ မင့်ကျောင်းမှာ ခွေးဆရာတော့ မလုပ်ပါရ စေနဲ့”

“မင်း အဲဒါ ခက်တာပဲ၊ ခွေးတက္ကသိုလ်ရယ်၊ ခွေးကျောင်းဆရာရယ် ဆိုတဲ့ သာမန်ကာလျှံကာ စကားလေးနဲ့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ လုပ်မပစ်လိုက်နဲ့။ ဒါဟာ ကမ္ဘာမှာ မြန်မာထူးချွန်မယ့် အလုပ်ကွ၊ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ တိုင်းပြည်တွေထဲမှာ မြန်မာ ပြည်ဟာ ခွေးအပေါ်ဆုံး၊ ဒီခွေးတွေကို မြန်မာပြည်က အသုံးမချတတ်လို့၊ နောက်ကိုကြည့် ငါက စ ထွင်လိုက်လို့ မြန်မာပြည်မှာ ခွေးဆပ်ကပ်တွေ၊ ခွေး ပြဇာတ်တွေ၊ ခွေးရုပ်ရှင်တွေ ထွန်းကားလာတယ်ဆိုရင် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က အားကျ ပြီး ငါ့ကျောင်းက ခွေးတွေကို မှာယူကြဦးမှာကွ။ မင့်ကြည့်ကွာ တစ်နေ့ ငါ့ ခွေးတက္ကသိုလ်ဟာ ရန်ကုန်ယူနီဗာစီတီထက် ကြီးရမယ်၊ ခွေးထီးဆောင်၊ ခွေးမ ဆောင် ခွဲထားမယ်၊ သူတို့ အုပ်မယ့် ထိန်းမယ့် အဆောင်မှူးတွေနဲ့၊ အဲဒီအခါ မှာ ငါကတော့ ဟီး ဟီး ... ဘာမှ အလုပ်မရှိတော့ဘူး၊ ပြည်တွင်း ပြည်ပက လာတဲ့ အော်ဒါတွေ လက်ခံ၊ လာတဲ့ငွေတွေ ရေယူနေရုံပဲ၊ သူဌေးအလုပ် မင်း ... သူဌေးမှ ကမ္ဘာကျော်သူဌေးကွ၊ မင်းကတော့ ငါ့အတ္ထုပ္ပတ္တိရေးပြီး ရောင်းစား ဖို့သာ ပြင်ပေရော ... အဲဒါမလုပ်ခင် မင့်ကို ငါက အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းမို့ အခွင့်အရေးတစ်ခု ပေးဦးမယ်၊ အလုပ်စ၊စချင်း ပထမဦးဆုံးလူအဖြစ်နဲ့ အစု ရှယ်ယာပါကွာ”

“ဘယ်လို ပါရမှာလဲ”

“မင်း ... ငွေတတ်နိုင်သလောက် ထည့်ပေါ့ကွာ”

“ငွေ ...” ကျွန်တော်သည် သူ့ကို မျက်စိလှန်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ငါ့မှာ ငွေမရှိပါဘူးကွာ ...”

“ဟ ... လေးငါးရာလောက်မှ မရှိဘူးလား”

“လေးငါးရာ မပြောနဲ့၊ ငါ အခုန ၄-၅ ဆယ် ရဖို့ ငါ့စာအုပ်တိုက်ကို သွားတာ၊ သူတို့မှာထားတဲ့ လေးသောင်းငါးထောင်တန် ပုံနှိပ်စက်ကြီးရွေးဖို့ ငွေမပြည့်လို့ စုနေရတဲ့အတွက် ငါ့ကို ၄-၅ ကျပ်တောင် မပေးနိုင်ဘူးဆိုလို့ အပြန်စရိတ် ၅ ပဲ ချေးပြန်ခဲ့ရတာကွ ...”

သူသည် မျက်နှာကို အကြီးအကျယ် ရှုံ့လိုက်ပြီး ...

“ငါ့လခွီးတဲ့ ... ဒါဟာ မင့်ကုသိုလ်ပဲလေ၊ မင်းဟာ ဆင်းရဲဇာတာပါ ထင်ပါရဲ့ကွာ၊ ဒီလို အခွင့်အရေးကောင်း ကြုံရက်သားနဲ့၊ သို့သော် တစ်ခုတော့ ငါ သတိပေးလိုက်မယ်မောင်၊ ဖို့ဒ်ကားကုမ္ပဏီ စ၊စချင်း ပေါင် ၉၀၀ ထဲ ထည့် တာနဲ့ နောက် ရွှေဒဂါး ပေါင် သိန်းလေးရာ အသာကလေး ထုတ်ယူသွားတဲ့ လူအကြောင်း တို့သိခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အေး အခုလည်း အချိန်ရှိတုန်း မင်း ငွေရှာချင်ရှာဦး သူငယ်ချင်း”

“ရှိပါစေတော့ မောင်ရာ”

“ဒါတော့ မင့်သဘောပဲလေ၊ သို့သော် ငါ ကောင်းစားတဲ့ တစ်နေ့မှာ တော့ ငါ့သူငယ်ချင်းကို မေ့မထားပါဘူးကွာ၊ ဪ ... ဒါနဲ့ ဟေ့ ဖိုးဆွေ မင့် ရုပ်အင်္ကျီ နှစ်ထည်လောက်နဲ့ လုံချည် နှစ်ထည်စလောက်တော့ ပေးလိုက်ဦးကွာ ဘောင်းဘီရရ၊ ငါ့ ဟိုမိန်းမကြီးနဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး လစ်ခဲ့ရတာ အဝတ်အစားတွေ မယူခဲ့ရဘူးကွ”

တစ်ယောက်အဝတ် တစ်ယောက် ယူဝတ်ရသည်မှာ ကျွန်တော်တို့အဖို့ အဆန်းမဟုတ်ချေ။ သူနှင့် ကျွန်တော်မှာ လုံးတူရပ်တူ လူပုံစံချင်းတူ၍ ဘောင်းဘီ ကုတ်အင်္ကျီကအစ အံ့ကိုက်ဖြစ်သည်။ ကျောင်းဘော်ဒါတုန်းကဆိုလျှင် သူ့ အဝတ် ငါ့အဝတ် မခွဲခဲ့ချေ။ ဤသည်ပင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ချစ်ခင် ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ချေသည်။ အခြားကျောင်းသားတွေနှင့် ဆိုလျှင် မည်သို့ပင် ချစ်ခင်စေ ကျွန်တော်တို့နှင့် အဝတ်ချင်းဖလှယ်၍ မဖြစ်ချေ။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့သည် မဟာဆွေ ဇာတ်လိုက်ကြီးဖြစ်၍ ကျောင်းတွင် အထွားဆုံးကောင်ကြီးတွေ ဖြစ်သည်။ ယခု နိုင်ငံခြားရေးရုံး၌ လုပ်နေသော ကိုခင်မောင်လတ်ကဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ကို နွားလားဥသဘကြီး တစ်ရှဉ်းဟု ခေါ်စမှတ်ပြုသည်။ ကိုခင်မောင်လတ်ကား အရပ်တော့ မြင့်ပါသည်။ သို့သော်

ပိန်လှ၍ ဝါးခြမ်းပြား ထောင်ထားသည်နှင့် တူချေသည်။ သူက ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်ကာယကြီးများ ကြည့်ပြီး ...

“အင်း ... လူတွေကတော့ မဟာဆွေ ဇာတ်လိုက်ကြီးတွေပါပဲကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မဟာဆွေ ဇာတ်လိုက်တွေလို လူထူးလူချွန်ဖြစ်ဖို့ အိုင်စီအက်စ် ဖြစ်ဖို့ တော့ ဝေးဘိတောင်း။ ၁၀ တန်းနဲ့ ကျောင်းဆွေးလိမ့်မယ်။ ခုနယ် မဟာဆွေ များ မင်းတို့သာ သိသွားရင်ဖြင့် သူ့ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်တွေ ပြန်ပယ်ပစ်လိမ့် မယ်ထင်တယ်”

ကျွန်တော်တို့ကို ဂုဏ်ပြု၏။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့က သူ၏ ယိမ်းနွဲ့ပါး ကိုယ်ကလေးကို ကြည့်ပြီး သိချင်းဆိုကြသည်။

“လေယူရာတိမ်းလို့ ... ယိမ်းနွဲ့ဟန်ချို ... မေသူဇာအလှက စိမ်းခွဲ ပြန်ပြီ ...”

အကြောင်းမှာ ဤစဉ်၌ ကိုခင်မောင်လတ်သည် ကျောင်းနာမည်ကြီး ထိပ်သီးဖြစ်သော မခင်မျိုးချစ်ကို ဂေါ်နေသည်။ သို့သော် သူ မစွံချေ။

ဪ ... ကျောင်းတုန်းက ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြောနေရတာနဲ့ ပတ္တမြားဝင်းထိန် အကြောင်းတောင် ဘယ်ရောက်ပါလိမ့်။

ဪ ... ဪ သူ တောင်းတဲ့အဝတ်ကို ကျွန်တော့် မရှိမဲ့ရှိမဲ့ ကလေး ထဲက ခွဲပေးလိုက်ရတော့တာပေါ့။

“ရှေ့ ... ရှေ့ ကိုယ့်လူ ဟောင်းတယ် နွမ်းတယ် မကောင်းဘူးရယ် လို့တော့ မအောက်မေ့နဲ့၊ ငါ့ ဒါပဲရှိတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ မောင်ရာ၊ အား ၂ နာရီ ထိုးပြီပဟေ့၊ ငါ နှစ်ချက်ခွဲ လော်ကယ်နဲ့ လိုက်ရမယ်၊ ငါ့လခွီး ဒီခွေးတွေနဲ့ ဘူတာလိုက်ပို့ဦးကွာ”

“မင့်ဟာ လမ်းမှာ ဒီပြင်ခွေးတွေ လိုက်ကိုက်လို့ တည်ညံ နေတော့မှာပဲ၊ မြင်းလှည်းတစ်စီးတော့ ခေါ်မှ၊ နို့ပြီး မင်း ဟိုဆင်းတော့ကော ဘယ်လိုသွား မှာလဲ၊ လော်ကယ်က အင်းစိန်ဘူတာတင်ရပ်မှာ”

“ငါ့ငှားထားတဲ့ အိမ်ရှင်ကို နွားလှည်းနဲ့ လာကြိုဖို့ ချိန်းထားတယ်ကွ”

“မင်း ငှားထားတဲ့အိမ်က ရွာမ ဘယ်အနားမှာလဲ”

“ဒီကနေ ပြောရတော့ခက်တယ်၊ မင်းလာချင်ရင် ရွာမ ဘူတာရုံပိုင် ကိုချစ်ဆိုင်ကို မေး၊ သူ ပြလိမ့်မယ်၊ သူ့ဘူတာကနေ မြင်ရတယ်၊ ငါ့နာမည် ပြောရင် သူ ဂရုစိုက်ပါလိမ့်မယ်ကွာ။ သူလည်း ငါ့လို မုတ်ပွန်သားပဲ”

ကမ္ဘာကျော် သူဌေးလောင်းကြီး ပတ္တမြားဝင်းထိန်သည် ကြည့်မြင်တိုင် ဘူတာတွင် ကျွန်တော်၏မျက်မှောက်မှ ခွေး ၆ ကောင်နှင့် ပျောက်သွား၍ သီတင်း ၆ ပတ်မျှအကြာ ကျွန်တော် သူ့ကို မေ့သလောက်ရှိသောအခါ၌ အိမ်သို့ စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။

စာအိတ်ပေါ်မှာတင် 'အားချင်း' ဟု ရေးထားသည်။ သူ့လက်ရေး မှတ်မိသည်။ ဒီကောင့်ဆီကဆိုလျှင် မလာလိုက်နှင့် လာလိုက်လျှင် ဖုတ်ပူမီးတိုက်နှင့် အားချင်းသာ ဖြစ်ချေသည်။

ကျွန်တော် ဖောက်ဖတ်လိုက်သည်။

ဟေး ... အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း ကိုယ့်လူ ဖိုးဆွေ

အခု ငါ့မှာ အသက်တမျှ အို ... အသက်နဲ့ ထပ်တူပါပဲ
လေ၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ရပ်နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရပြီ၊ မင်း ...
ဒီစာ ရှုရချင်း အမြန်တကား အမြန်ဆုံး လာခဲ့ပါ။

မင်းရဲ့အချစ်ဆုံး
ပတ္တမြားဝင်းထိန်

အင်း ... ခွေးမသား ခွေး ၆ ကောင်နဲ့ ရွာမသွား ဘာများ ဖြစ်နေပြီလဲ ...

ကျွန်တော် မနေသာ၊ ရွာမသို့ရောက်အောင် အမြန်ဆုံး လိုက်သွားရသည်။ ဘူတာရောက်လျှင် ရုံပိုင် ကိုချစ်ဆိုင် ဆိုတာမေး၍ ပတ္တမြားဝင်းထိန် အိမ်ကို ပြခိုင်းရသည်။

တာလမ်းနံနား လယ်ကွင်းပြင်ထဲ၌ သက်ငယ်မိုး ထရံကာသည့် လယ်တဲ အုပ်အုပ် မှုန်ကုပ်ကုပ်ကြီးပါ။ အင်း ... လူမြင်မကောင်းတဲ့ သူ့ခွေးကျောင်း အဖို့တော့ သင့်လျော်တာပလေ။

ရော် ...

ဘူတာမှ ခြေလျင်လျှောက်ခဲ့၍ သူ့အိမ်ရောက်သည်နှင့် အိမ်ပေါက်ကို လေးဘတ်ပတ်၍ ရှာရသည်။ တွေ့မယ့်တွေ့တော့လည်း တံခါးပိတ်၍ စာချိတ်ထားသည်။

ဒီကမ္ဘာက ဒီပတ္တမြားဝင်းထိန်
မရှိတော့ဘူး မျှော်လင့်ပါဦး။

သူ့လက်ရေးနှင့် ဖြစ်သည်။

ဘယ့်နှယ်လဲ ... ဒီကောင်၊

ကျွန်တော် ခေါင်းကုတ်ပြီး အကျိုးအကြောင်းမေးရန် ဘူတာသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ မရောက်မီ နောက်မှ ခြေသံ တဖုတ်ဖုတ် ကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ခွေးမသားကြီးက ကဆုန်စိုင်းလာလျက် ...

“ဟေ့ ... ဖိုးဆွေ ... ဖိုးဆွေ”

ကျွန်တော် ရပ်ပြီး

“ဘာတုံးကွ မင့်အပေါက်က”

သူက မျက်နှာကြီးရှုံ့ ခေါင်းကြီးကုတ်ပြီး ...

“ဟာ ... မြန်မာပြည်က မြန်မာတွေကို ခက်ပါတယ်ကွာ ... လာ ... လာ ... ဟိုသစ်ပင်ရိပ် သွားထိုင်ရအောင်”

“ဘာကြောင့်လဲကွ ...”

“ငါ့အိမ်တံခါး ... ဟို စာရေးထားရတာ ကြည့်တော့”

“ဘာလို့လဲ ... မင့်ခွေးတွေ ဆပ်ကပ်သင်နေတာ လာလာ ကြည့်ကြ လို့လား ... ဒါတော့”

“ဟာ ... ဒီလိုကြည့်တာမျိုးဆိုရင် ငါ သဝန်မတိုပါဘူးကွာ ... နောက်ကို ငါ့အောက် လက်ထောက်ဆရာတွေ ထားရမှာမို့ သင်နည်းကြားနည်း သူတို့ သိထားရင် ငါ ပိုပြီးဝမ်းသာမှာပါ။ အခုတော့ ဒီလို နည်းနာယူမှန်း သိတဲ့လူက တစ်ယောက်မှ မလာကြဘူး။ အနှောင့်အယှက်ပေးမယ့်ဟာတွေ လာကြတော့ တယ်”

“မင်းက ... ရှင်းရှင်းပြောပါလားကွ၊ မလာဖို့၊ မကူညီချင်နေပါ မနှောင့် ယှက်ပါနဲ့လို့”

“ငါ ပြောပြလားကွာ ... အမျိုးမျိုးပြောတယ် ... ချောပြောတယ်၊ ခြောက် ပြောတယ်၊ ဒါလည်း မရကြဘူး”

“ကလေးတွေလား”

“ဟုတ်ပါဘူးကွာ ... သေကောင်ပေါင်းလဲကြီးတွေ ဖြစ်နေပါပြီ”

ကျွန်တော်ပင် သူ့အတွက် ဒေါပွမိကာ ...

“ဟင် ... ဒါနဲ့ ဘယ်လိုလူစားတွေလဲ၊ ဘယ်လို အတန်းအစားတွေလဲ”

“အောက်တန်းစားတွေမို့ ခက်တာပေါ့ကွာ၊ ဆန်သည်ကွ၊ ဆီသည်ကွ၊
ငါးစိမ်းသည်ကွ၊ နို့ကုလားကွ”

သူ့စကားမဆုံးမီ ...

“ဟိုး ... ဟိုး ခဏနေပါဦး ...ဒါတွေက မင်းနဲ့ ဘယ်လို ဆက်သွယ်လို့
လာကြတာလဲ”

“အိမ်ရှေ့ တကျော်ကျော် လာအော်ကြတာနဲ့ ငါ သူတို့ဆီက အကြွေး
ယူမိတယ်ကွာ၊ အဲဒါ တငင်ငင် လာတောင်းကြတာ ဘယ်လောက်ခက်တဲ့ အရာ
တွေလဲလို့၊ ငါ့ ကြုံ ကြုံဖူးပါဘူး ...”

သစ်ပင်အောက်ရောက်၍ နှစ်ယောက်သား ထိုင်လိုက်ကြပြီး ...

“ထို့ ... သူတို့ ပိုက်ဆံကလေးတွေက မဖြစ်စလောက် ဘာမှ အရာ
ရောက်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့မှာ အနှောင့်အယှက်ခံရတာပဲ၊ အဲဒါ ငါ
ရောက်ပြီးနောက် အင်္ဂလိပ်လဆန်းထဲက လာပြီး နားပူကြတာပဲ၊ ငါ ပြောတယ်
ကျုပ် လခစား မဟုတ်ဘူး၊ သူများကျွန် မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ပိုင်အလုပ် လုပ်နေတဲ့
ကောင်၊ ခဏတဖြုတ် ခင်ဗျားတို့ အကြွေးကလေးတွေ စောင့်ကြပါ၊ သည်းခံ
ကြပါ၊ ကျုပ် အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီးသမားပါ၊ တစ်နေ့မှာ ခင်ဗျားတို့အကြွေးကို
အဆပေါင်းများစွာ ပြန်ပေးမယ်၊ အေး ... အခုအတွင်းမှာတော့ လာမတောင်းနဲ့
အပိုပဲ။ နောက်ထပ်သာ ကျုပ်အလိုရှိရာပေး၊ ကျုပ်ဆီမှာရှိတဲ့ကြွေးဟာ ရပစ္စည်း၏
လေးဖို့ တစ်ဖို့ကို လှူ၊ လေးဖို့ တစ်ဖို့ကို စု ဆိုတဲ့တရားအတိုင်း ခင်ဗျားတို့ရဲ့
စုငွေ ဖြစ်ရမယ်၊ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဘဏ်တိုက်ကြီးလို သဘောထားပါ
ဆိုတဲ့ စကားလည်း နားမဝင်ကြဘူးကွာ၊ ဟာ ... ဒီလူတန်းစားတွေကိုက ခက်ပါ
တယ်ကွာ၊ သူတို့သာ ငါ့အပေါ်မှာ နားလည်မှု ယုံကြည်မှုသာ ရှိကွ၊ သူတို့အရပ်
ဟာ ဘယ်လောက် ကောင်းစားသွားမလဲ ... မင်း စဉ်းစားကြည့်၊ ငါ စိတ်ကူး
ထားတာ ငါကြံထားတဲ့ ခွေးဗိမာန်တက္ကသိုလ်ကြီးကို ဒီမှာပဲ ဆောက်မယ်၊
ခွေးလက်ထောက်ဆရာတွေဆိုလည်း ဒီအရပ်ကပဲ ခေါ်မယ်၊ တစ်နေ့ ဒီရွာမ
အရပ်ဟာ ငါ့ခွေးတက္ကသိုလ်ကြောင့် ကြီးကျယ်သွားရမယ် ခုနပြောတဲ့
ဈေးသည် ခေါင်းရွက်သည်မျိုးတွေဟာ ဘာမှ နေပူစပ်ခါး လျှောက် ရောင်းနေ
စရာ မလိုတော့ဘူး၊ ငါ့ကျောင်းမှာ ခွေးထိန်း ခွေးစာကျွေးနဲ့ပဲ သူတို့ တစ်သက်တာ
ဝတ်ဖို့၊ စားဖို့ အေးအေးလူလူ ရသွားမှာကွ။ အခုတော့ အဲဒီလူတန်းစားတွေဟာ
ဒီအထိ လာဘ်ကမမြင်ကြဘူး၊ ဘာမှ ရပ်အကျိုး ရွာအကျိုး မသိကြဘူး၊ ကနေ့

နက်ဖြန်စာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကလေးလောက်ပဲ သိကြတယ်၊ ဒါကြောင့် မြန်မာ ပြည်မှာ မြန်မာတွေ မကြီးပွား မထွန်းကားတာကွ၊ တကယ်ဆိုရင် သူများ မကြံ မလုပ်တာကို အစပျိုးနေတဲ့ ငါလိုကောင်ကို လက်သပ်မွေးပြီး ပြုစုနေဖို့ ကောင်းတာ။ အခုတော့ မပြုစုတဲ့အပြင်ကွာ ဘယ်အထိများ ယုတ်သလဲဆိုတာ မင်း သိလား ...”

သူ၏ စကားရှည်တကျောဖြင့် မော၍ ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းထုတ်ပြီး ခေတ္တရပ်သဖြင့် ...

“အင်း ဆိုစမ်းပါဦး”

“ငါ့ခွေးတွေကိုပေါ့ကွာ”

“ဘာလဲ၊ လာပြီး ဝိုင်းရိုက်သတ်ပစ်ကြသလား”

“မဟုတ်ဘူး ... ငါ့ငှားနေတဲ့ အိမ်ရှင် ကိုဘိုးတုတ် ဆိုတဲ့လူကြီးက သူ့အိမ်လခနဲ့ လာသိမ်းသွားသတဲ့ကွာ၊ သူ့အိမ်လခ ရှိတယ်ဆိုတာကို ငါ မငြင်း ပါဘူး၊ တစ်လ ၃၀ ကျပ်၊ အခု တစ်လခွဲကျော်တော့ ၅၀ ကျပ်လောက် ဖြစ်မယ်ကွာ ... အဲဒါ ဆိုင်းပါဦးဆိုတာ မရဘူး၊ ခွေးတွေ အတင်းလာဆွဲသွားပြီး ၅၀ ကျပ်နဲ့ ရွေးမှ ပြန်ပေးမတဲ့၊ အခု ငါ့မှာ ငါးပါးတင်နေတာပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် မင့်ကိုခေါ် တာ၊ ဒီငွေ ၅၀ ကျပ်လောက် မင်း ကြံစမ်းပါဦး”

သူ့စကားအဓိပ္ပာယ်နှင့် သူပြောပြီး ကြည့်လိုက်သော မျက်လုံးမှာ ကျွန် တော်က ပေးရမည် ဖြစ်နေပါသည်။ ပေးချင်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မတတ်နိုင်ပါ။ ယခုအချိန်တိုင် ကျွန်တော့်ပတ်ဗလစ်ရှာ၏ လေးသောင်းငါးထောင် တန် စက်ကြီးမှာ ကမ်းနားဂိုထောင်တွင် ရှိနေပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ... ‘မင်းပေးကွာ’ ဆိုနေသော သူ့မျက်လုံးအကြည့်ကို လှစ်ခနဲ ရှောင်လိုက်ပြီး မသိ ချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ဒီကောင့် ကုသိုလ်ကံပဲ ထင်သည်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ရုတ်တရက် အကြံပေါ်လာသည်။ ဤနေရာ၌ ကျွန်တော့် ကိုယ်လည်း ကျွန်တော် ချီးမွမ်းမိသည်။ ငါ စာရေးဆရာ ပီသပေသည်ဟု ကိုယ့် ကိုယ်ကို ဆိုလိုက်ရသည်။

“ဟေ့ ... ဒီမှာ ငါ စိတ်ကူးရပြီ၊ ငါ့တော့မရှိဘူး၊ တို့ ကိုခင်မောင်လတ် ကြီးဆီ သွားပြီး အကျိုးအကြောင်းပြော တောင်းရရင်တော့ ရမယ်ကွ”

‘ကိုခင်မောင်လတ်’ ဆိုသော နာမည်ကြားရသည်နှင့်ပင် သူလည်း မျက်လုံးကျယ်လာ၍ နားရွက်ပင် ကားလာသည်ဟု ထင်ရကာ-

“အေး ... ဟုတ်တယ်ဟေ့ တို့ ကိုခင်မောင်လတ်၊ ကြည့်စမ်း ငါ သူ မေ့နေလိုက်တာ၊ သူက အခု နိုင်ငံခြားရေးရုံးမှာ လခ ကောင်းနေတာကွ၊ ဒီ လေးငါးဆယ်တော့ ပါးစပ်က ဆေးပြင်းလိပ်တောင် မချွတ်ဘဲ အိတ်ထဲက ဆွဲထုတ်ပေးလိုက်မှာပဲ၊ ကဲဟေ့ မင့်တာဝန်ပဲ၊ ဒီနေ့တော့ ကိုခင်မောင်လတ် သွားတွေ့ရမှာနဲ့ ဘာနဲ့ မင့်ပြန်လာဖို့ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ နက်ဖြန်တော့ မနက် ပြည်ရထားနဲ့ လိုက်ခဲ့ကွာ၊ ငါ ဒီဘူတာက စောင့်နေမယ်” ပြောရင်းဆိုရင်း သူ ထိုင်ရာမှ ထ၍ “ကဲ သွားကွာ၊ ၄ နာရီ ၁၅၈ မှာ အင်းစိန်ဘူတာက ရန်ကုန် ကို လော်ကယ်ရှိတယ်”

သူကပင် နှင်လေသည်။ ကျွန်တော် မငြင်းသာပါ။ ကျွန်တော်တို့မှာ ငွေရေးကြေးရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဆိုလျှင် မျက်နှာပူတတ်၍ တစ်ယောက်အတွက် တစ်ယောက်က ချေးပေးရိုးထုံးစံ ရှိခဲ့ပါသည်။ တစ်ယောက် အကြောင်း တစ်ယောက်က ပြောလို့လည်း ကောင်းတယ် မဟုတ်လား။

ကိုခင်မောင်လတ်ဆီ ရောက်သောအခါ၌ ပတ္တမြားဝင်းထိန် အကြောင်း ကို ကျွန်တော်က သယ်သယ်ပိုးပိုး သာသာထိုးထိုးပြောလေသည်။

“ဟာ ... သူ သင်ထားတာ ခွေးလေးတွေက သိပ်တတ်နေတာပဲ ကိုလတ် ရာ၊ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး ရှိခိုးတတ်တယ်၊ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဆလံပေးတတ် တယ်၊ နို့ပြီး သူတို့ ၆ ကောင်လုံး မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဘယ် ညာ၊ ဘယ်ညာ အဘောက်တန်းတွေပါ ဒလိန်းပြတတ်တယ်၊ ယိမ်းကတတ်တယ်”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ဆေးပြင်းလိပ်ခဲရင်း နားထောင်နေရာမှ ဘယ် ဘက် လက်ကြားညှပ်၍ ဖြုတ်လိုက်ပြီး ...

“ဟား ... ဒီကောင် သင်ထားတာက ဒီလောက်ပဲ တတ်နေတာလား ဖိုးတင်ဆွေရ”

“ဟား ... ဒီလောက် မကသေးဘူး ကိုလတ်၊ ဘိုကြည်ဟယ်ရီ ဆိုတဲ့ ခွေးထီးလေးနဲ့ ဂျိုက်စီ ဆိုတဲ့ ခွေးမကလေးဟာ အင်္ဂလိပ်လို ဒန့်စံကတာ သိပ် ကောင်းတာပဲ၊ အမယ် ဓာတ်စက်နဲ့လေ ... ဘယ်လိုက ဘယ်လို တိုင်မင်တွေ ဘာတွေ နားလည်နေတယ် မသိပါဘူး၊ ကျွန်တော်တောင် သူတို့လောက် မက၊ တတ်ဘူး”

ကိုခင်မောင်လတ်သည် ပြောသမျှ ယုံတတ်သူဖြစ်၍ အံ့သြသော မျက်နှာ နှင့် ...

“ဟုတ်လား ...”

“နောက်ပြီး ကိုလတ်ရယ် ... ဒန့်စံကတာမှာ ရမ်ဘာတို့ တင်ဂိုတို့ ဖောက်(ကံစံ)ထရော(တ)တို့ ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါမှာလေ ဖောက်(ကံစံ) ထရော(တ) ဆိုတာက မြေခွေးထော့ချိုးအက ခေါ်တာ မဟုတ်လား။ အဲဒါမှာ တော့ သူတို့က လူတွေထက် ကောင်းသေးတယ် ကိုလတ်ရယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူတို့က ခွေးကိုး၊ မြေခွေးနဲ့ တထေရာတည်း နေတာပေါ့။ နောက်ပြီး ကိုလတ်၊ ကောင်ကြီးကလေ ခင်လှကြည် ဆိုတဲ့ ခွေးမလေးကို ပန်းကုံးစွပ် သင်ထားလိုက်သေးဗျ။ ဟား ... ဟား ရင်ကလေး မော့မော့ တင်ကလေး ကော့ ကော့ (ဘယ် ... ဟုတ်ပါဘူး) အမြီးကလေး ကောက်ကောက်နှင့် မတ်တတ် ရပ်ပြီး ပန်းကုံးကလေး ကိုင်လို့”

“ဟ ... ဟ နေပါဦး၊ ခွေးက ဘယ်နှယ်လုပ် ပန်းကုံး ကိုင်မှာလဲ”

ကိုခင်မောင်လတ်က ကျွန်တော် ပြောတာတွေ ပေနားထောင်နေရာမှ ဖြတ်မေးလိုက်သဖြင့် ဟိုကောင့်ခွေးတွေကို ဘာမျှမသိဘဲ စိတ်ကူးပေါက် သလောက် လျှောက်ဝါးနေသော ကျွန်တော်မှာ ရုတ်တရက် စကားအသွားပါ သည်။ သို့သော် စာရေးဆရာပီပီ မုသာဝါဒ သုံးနေကျအလျောက် ဒေါက်ခနဲ အကြံရ၍ ...

“ဪ ... ကိုလတ်ရယ် ဒါတော့ လူက သူ့လက်ခွ လက်သည်းကြား စွပ်ပေးရတာပေါ့ဗျာ”

ဤမှ သဘောပေါက်ကာ ...

“အိုး ... ရက်စံ ... ရက်စံ ... အိုင်ဆီး”

ယင်း၌ ကျွန်တော်က စိတ်ချလက်ချ ကြိတ်တော့သည်။

“အံ့မယ် ပန်းကုံးစွပ်ပေးပြီး ခေါင်းတွေ ဘာတွေညွတ်လို့ အရိုအသေ ပေးလိုက်သေးဗျ။ အာဂ ခွေးမလေး၊ တကယ့် လူမလေး ကျနေတာပဲ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား” ကိုခင်မောင်လတ်သည် အားရပါးရ ရယ်ပြီး

“ဒီအတိုင်း မှန်ရင်ဖြင့် ဒီကောင့်ခွေးတွေ အဖိုးတန်နေပြီပဲ၊ ခွေးဆပ်ကပ် မလုပ် နဲ့ဦးကွာ၊ အခု မင်းပြောတတ်တာတွေပြပြီး ရောင်းစား၊ တစ်ကောင် တစ်ရာထက် ဘယ်အောက်မလဲကွာ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ကိုလတ်နှယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကောင် သူ့ခွေးတွေ ပြန်ရဖို့ အရေးကြီးနေတာပေါ့”

“ဘယ်လောက်နဲ့ ပြန်ရွေးရမတဲ့လဲ”

“မများပါဘူး၊ ၆ ကောင်မှ ၇၅ ကျပ်ထဲပါ”

ကျွန်တော်က အစိတ်ကြိတ်မည် ဖြစ်ပါသည်။ ဒါမှ လိမ်ဝါခ နိပ်မည် မဟုတ်ပါလား။

“အေးကွာ၊ ဒီငွေတော့ ငါကပဲ ပေးလိုက်ပါမယ်။ နို့ပြီး သူ့လုပ်ငန်း ဆက်လုပ်ဖို့ အခြေအနေ အရင်းအနှီး လိုဦးမယ်ကွ၊ ဘယ့်နှယ် အခုလို ဈေး သည်မတွေ့ဆီ အကြွေးယူစားနေလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဘယ်အလုပ်မဆို အရင်းအနှီးတော့ အနည်းနဲ့အများ လိုတာပဲ ဖိုးတင်ဆွေရ၊ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ဖြင့် ငါ ဒီကောင်ကြီးရဲ့ အကြံအစည်လုပ်ငန်းကို သဘောကျတယ်၊ စရိတ် ကြေးငွေ ရအောင်တော့ ပြောပေးလိုက်ဦးမှပဲ”

“ဘယ်ပြောပေးမှာလဲ ကိုလတ်၊ အစိုးရဆီလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ သူ့အဒေါ်ဆီပါ၊ သူ့အဒေါ် ချမ်းသာပါတယ်”

“ဟာ ... သူ့အဒေါ်နဲ့ သူ ဘုကျလာတယ်၊ အဲဒါ သတိပြုဦး”

“ဒါ ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ သူ့အဒေါ်က ဒီကောင် ပေတေနေလို့ သဘော မကျတာပဲ၊ ဒီလို အလုပ်တစ်ခုခု ကြိုးစား တီထွင်နေတယ်ဆိုတာသိရင် ဝမ်းသာ အားရ လိုသမျှငွေ ထုတ်ပေးမှာပါကွာ၊ သူလည်း စာရေးဆရာမပဲ။ ဒီလို အသစ် အဆန်း ကြံစည်တာကို သဘောကျမှာပဲ၊ မပူပါနဲ့ သူ့အဒေါ်စိတ် ငါ သိပါတယ်၊ ငါနဲ့ ခင်ပါတယ်၊ ငါပြောရင် ရပါတယ်ကွာ၊ နက်ဖြန် ငါ သူ့အဒေါ်ဆီ သွား လိုက်မယ်လေ”

ကိုခင်မောင်လတ်မှာ တခြားလူတွေ ကိစ္စကို သူ့ကိစ္စနှင့်မခြား စိတ်ဝင် စားတတ်၍ တတ်နိုင်သမျှ ကူညီလေ့ ရှိပါသည်။ သူ စေ့စပ်ပေး၍ ပတ္တမြား ဝင်းထိန်နှင့် သူ့အဒေါ် သင့်မြတ်ပြီး ဟိုကောင် ငွေရင်းကြေးရင်း ရပါက ကျွန် တော် ပေးလိုက်သော ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် လုံချည် တစ်ပတ်နှိမ်းတွေကို အသစ်စက်စက် ပြန်ရအောင် ဖြစ်ပေသည်။ အိုကေ သူများ အကျိုးဆောင် ကိုယ့်အကျိုးအောင် ဆိုတဲ့စကား တယ်မှန်ပါလား။ ယခုပဲ ကျွန်တော် ငွေအစိတ် ရခဲ့ချေပြီ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ ကျွန်တော် ပြည်ရထားနှင့် လိုက်ခဲ့၍ ရွာမ ဘူတာ ဆိုက်သောအခါ ရာသီဥတု သာယာကြည်လင်၍ နေခြည်သည် ရွှေရည်

ရောင် ကွန်မြူးလျက် ရှိသည်။ သို့သော် ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်၍ ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေသော ပတ္တမြားဝင်းထိန်မှာ ဤရွာမဘူတာကလေးကို ဆီးနှင်းများ တဖွဲဖွဲကျနေသော လန်ဒန်မြို့၏ နံနက်ခင်းများ အောက်မေ့နေသလား မသိ၊ မိုးကာအကျိကြီး ဝတ်၍ ဦးထုပ်ကို နဖူးအုပ်အောင်ဆောင်းပြီး ဆေးတံကြီးခဲလျက် ရှိသည်။ သူ့ဓာတ် မသိသူများကမူ ဒီလူနယ် အူတူတူ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ဟိုက ဖိတ်လို့ စရိတ် ဖရီးရပြီး အင်္ဂလန်ရောက်ဖူးတဲ့ သတင်းစာဆရာ၊ လန်ဒန်ပိုးများ ထနေတာလားဟု အောက်မေ့ကြပေမည်။ သို့သော် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းအကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ သူ့တွင် ယခုလို ကြွေးတွေ ပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းနေသောအခါ၌ ဤကဲ့သို့ ဝတ်စား ပြင်ဆင်ထားခြင်းမှာ များစွာ သင့်လျော်မှန်ကန်လှပေသည်။ မိတ်ဆွေ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ သူ၏ နဂိုက ကြီးမားလှသော မဟာဆွေ ဇာတ်လိုက် ကိုယ်ကာယကြီးကို မိုးကာအကျိကြီး ဝတ်ထားခြင်းဖြင့် ဧရာမ သူရဲကောင်းကြီးနှင့် တူနေ၍ ဦးထုပ်ကို ရုပ်ရှင်တွေထဲက လူဆိုးကြီးလို ဆောင်းပြီး ဦးစံရှားကဲ့သို့ ဆေးတံကြီး ခဲနေလိုက်တော့ ဤအချိန် ဤအခါ ဤနေရာတွင် အဘယ်ကြွေးရှင်သည် သူ့အနားကပ်၍ နားပူနားဆာ တောင်းဝံ့တော့အံ့နည်း။

ရထားပေါ်မှ ကျွန်တော် ဆင်းခဲ့လေလျှင် သူ ကျွန်တော့်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာပြီး၊ ခပ်အုပ်အုပ် အသံနှင့် ...

“ဟေ့ ... ရဲခဲလား၊ ရဲခဲလား”

“ရဲခဲပါတယ်ကွ၊ ဟောဒီမှာ ...”

ကျွန်တော်က သူ ဝမ်းသာသွားအောင် ရှင်လန်းစွာပြော၍ အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံနှိုက်သောအခါ၌ သူက ကျွန်တော့်လက်ကိုဖိပြီး တီးတိုးသံဖြင့် ...

“ဟေး မထုတ်နဲ့၊ မထုတ်နဲ့ ... ကြွေးတောင်းမယ့်ဟာတွေ ငါ့ကို နွားကျောင်းသလို လိုက်ကြည့်နေကြတာ၊ ငါ့လက်ထဲ ပိုက်ဆံမြင်ရင် ဝိုင်းအုံပြီး လုကြမှာကွ၊ လာဟေ့ ... ခပ်သုတ်သုတ်၊ ဟောဒီဘူတာမှာ လာနေကြတဲ့လူ ၉၀ ရာခိုင်နှုန်းကျော်က ငါ့ဒုက္ခပေးနေတဲ့ ကြွေးရှင်ချည်းပဲကွ”

တော်ပါသေးသည်။ ဤရွာမဘူတာကလေးမှာ လူ လေးငါး ခြောက် ယောက်သာရှိ၍ အကယ်တိ တစ်ရာ ပြည့်ခဲ့သော် ... ၉၀ ကျော်မှ လွတ်အောင် ကျွန်တော်တို့ အတော်ပင်ပန်းစွာ သုတ်ခြေတင်ရမည်။

ယခုတော့ ခဏအတွင်းမှာပင် သူ့ကြွေးရှင်တွေ မျက်မှောက်က လွတ်
ခဲ့၍ သူ လက်ဖြန့်ကာ ...

“ဟေ့ ပေးတော့ကွ ဖိုးဆွေ”

ကျွန်တော် သူ့အတွက် ခွဲထားသော ငွေ ၅၀ ကျပ် အသင့် ထုတ်ပေး
လိုက်ပါသည်။ သူ ရေတွက်ပြီး ...

“ဟီ ... ငါးကျပ်တန် အသစ်ကလေးတွေချည့် ၁၀ ရွက်၊ ဟန်ကျလိုက်
တာ”

“ငါ့လခွီး ... ဘာဖြစ်ဖြစ် ဘာထူးဦးမှာလဲကွ၊ အခုပဲ သူများလက်ထဲ
ပေးရတော့မယ့်ဟာ”

“အဲဒီ ပေးတဲ့နေရာမှာ ထူးတာပေါ့ကွာ၊ ပိုက်ဆံ အသစ်စက်စက် ဆိုတော့
လူသဘာဝ ပိုပြီး မက်လုံးရှိတာပေါ့ကွ”

“သူ့မက်လုံး ရှိတာ မရှိတာနဲ့ မင့် ဘာအကျိုးထူးဦးမှာလဲကွာ”

“မင်း နားမလည်သေးပါဘူး၊ နိမ ... သောင် ... တော့”

“ဟေ့ ... မင့် လူကြီးအိမ်က ဘယ်လောက် လျှောက်ရမှာလဲ”

“ရောက်ပါပြီကွာ ... အဲဟိုရှေ့ကဟာပဲ”

အိမ်အို အိမ်မင်းပေမဲ့ သွပ်မိုး ပျဉ်ထောင် ဝင်းထရ် ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ပင် ဖြစ်ချေ
သည်။ တောင်ပိုင်းဒေသ၌ ဓားပြ သူခိုး စိုးရိမ်ရလောက်အောင် ပိုက်ဆံရှိသော
အိမ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ဝင်းထဲတွင် စပါးကျို စပါးပုတ်များ ရှိသည်။ လယ်သူ
လယ်သမား ကော်တရာကျတတ်သော လူစားမျိုး၏ အဆောက်အအုံ ဖြစ်ချေ
သည်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ဝင်းထဲရောက်လျှင် အသက် (၅၀) ကျော် လူကြီး
တစ်ယောက် တွေ့ရရာ မပြောဘဲနှင့် ပတ္တမြားဝင်းထိန်၏ ကြွေးရှင် ဦးဘိုးထူးမှန်း
ကျွန်တော် သိပေသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်သည် ကြွေးအမျိုးမျိုး
ထူသောကောင်ဖြစ်၍ ကြွေးရှင်တွေ မျက်နှာကို အလွတ်ရနေသည်။ ကြွေးရှင်
တွေ မျက်နှာမှာ (ကျွန်တော့် ကိုယ်တွေ့ပေါင်းစုံမှ ကောက်နုတ်ချက်) ကြီးကြီး
ငယ်ငယ်၊ ကျားကျား၊ မမ ဒီအမူအရာသာ ဖြစ်သည်။

ဦးဘိုးထူးသည် ပတ္တမြားဝင်းထိန်ကို မြင်လျှင် ဘာမျှ မပြောသေးဘဲ
မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်သည်။ ဒီမြဲစားဟာ ကြွေးပေးနိုင်လို့ လာတာလား။

ဆိုင်းဖို့ပြောရအောင် လာတာလား၊ ထပ်ချေးဖို့ လာတာလား စသော ပြဿနာ အရပ်ရပ်တို့ကို အကဲခတ်သော မြီရှင်၏အကြည့် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ပတ္တမြားဝင်းထိန်က သူ့ကို အချိန်မဆွဲပေ။ ပိုက်ဆံပါသော မာဆတ်ဆတ်လေသံနှင့် ...

“ဦးဘိုးထူး ... ကျွန်တော်က ပေးသင့်တဲ့ ငွေကို အတိအကျ တွက်ပါ”

ဒီအခါ ဦးဘိုးထူးက မျက်မှောင်ကြုတ်ကို ဖြုတ်ပြီး တစ်လခွဲအတွက် ၄၅ ကျပ် ယူပါမည် ပြောသည်။ သို့သော် ပတ္တမြားဝင်းထိန်က ...

“တစ်လခွဲ ကျော်နေပြီလေ၊ ရော့ ... ၅၀ ကျပ်ပဲယူ၊ ကျုပ်က လူများကြွေးမြီ ကို တစ်စိကလေး အတင်ခံချင်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး ... ကိုယ်ကသာ သူများ အပေါ် ကျူးချင် ကျူးပစေ”

ငါးကျပ်တန်ကလေး ၁၀ ရွက်သည် ဦးဘိုးထူး၏ ရှေ့စားပွဲမှ ဖျတ်ခနဲ ပြန့်ကျဲသွားလေသည်။ အသစ်ကလေးတွေမို့ ထိုးထိုးတောင်တောင် ပြောင်ပြောင် လက်လက်နှင့် ‘ငါတို့ဟာ မင်းတို့ လူသားတွေ ပြဿနာ ဖြေရှင်းနေတာကွ’ ဟု မာနတက်နေဟန်ရှိသည်။ တစ်ဖက်က ရက်ကန်း ရက်နေသော မိန်းမကြီး နှင့် ရက်ဖောက်ယောက်နေသော ဆံတောက်ကလေး၊ တစ်ဖက်က ပါးစပ်ဖြဲနေ သော ခြင်္သေ့ကြီး၊ နှစ်ဖက် ပေါင်းလိုက်လေလျှင် သီဟဗာဟု ရာဇဝင် သီဟ ဗာဟု၏ မယ်တော်နှင့် ညီမကလေးလား။ ဒီကောင်မကလေးက ဖအေတူမို့ထင့်၊ မျက်နှာငယ်ပြီး ခေါင်းက ကြီးနေသည်။ နောက်က မိန်းမကြီး မျက်နှာက ကပြားမ နှင့် တူ၍ မြူတီပါလာကလုပ်သည့် ဆံပင် လှိုင်းတွန့်တွေနှင့် ...

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ သူတို့တွေပါသော စက္ကူ ၁၀ ရွက်က ပတ္တမြား ဝင်းထိန်တို့ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းပစ်လိုက်သည်။

ဦးဘိုးထူး၏ မျက်နှာကို ပြောင်းပစ်လိုက်သည်။ ဤမိနစ်ပိုင်းမှာပင် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ မြီရှင်နှင့် မြီစားများ မဟုတ်ကြတော့ဘဲ တန်းတူလူများ ဖြစ်သွားလေ၍ ဦးဘိုးထူးက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အား ...

“ထိုင်ကြပါ ... ဟဲ့ ... မိထွေး၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ထည့်ခဲ့” ဟု လောကွတ်ပြုသည်။

သို့သော် ပတ္တမြားဝင်းထိန်က သူ့လောကွတ်ကို လက်မခံချေ။

“ကျုပ်တို့မှာ ထိုင်နေဖို့ ခင်ဗျာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်နေဖို့ အချိန်

မရှိပါဘူး၊ ကျုပ်ခွေးတွေ အမြန်ပြန်ယူဖို့ လာတာပဲ၊ ကြည့်စမ်း အခုဆို သင်ဖို့ အချိန် ၃ ရက် ပုပ်သွားပြီ”

“စိတ်မရှိပါနဲ့ ... ဒီလို လုပ်ရတာက”

ဦးဘိုးထူး စကားကိုဖြတ်၍ ...

“အို ... ဘာ စိတ်ရှိစရာတုံး ... ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စမှာ ဒါ အလုပ် သဘောပဲ၊ ကဲ ... မြန်မြန်သာ ကျုပ်ခွေးတွေ ပေးလိုက်ပါဗျာ”

“ရပါစေမယ်” ဆိုပြီး ဦးဘိုးထူး ထွက်သွားသည်။ သူ မကြားလောက် သောအခါ၌ ပတ္တမြားဝင်းထိန်က ...

“တယ် ... ငွေအရေးကြီးတဲ့ ဟာကြီးပဲ၊ ကြည့်စမ်း သူ့နေ့ အလကား ထားရတဲ့ လယ်တဲကြီး ငါ့ကို တစ်လ ၃၀ ကျပ်နဲ့ ကြိတ်တယ်”

“ငနဲကြီး အခြေကြည့်ရတာ တော်တော်ချမ်းသာပုံပေါ်တယ်ကွ၊ သူ့သမီး ပျိုများ ဘာများ မရှိဘူးလားဟေ့”

“သိပါဘူးကွာ၊ ရှိလည်း သူ့ရုပ်ကြီးနဲ့တူရင် နိပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါ မပြောနိုင်ဘူးနော် ... အဖေနဲ့အမေ အစပ်အဟပ်နဲ့သွားရင်လည်း ချောတတ်တယ်”

ထို့နောက် ဦးဘိုးထူး ပြန်လာတာ မြင်သည်နှင့် စကားပြတ်သွားကြ သည်။ သို့သော် ဦးဘိုးထူး မျက်နှာသည် အသွားတုန်းကနှင့် မတူချေ။ ယခု ဆိုလျှင် သူ့မျက်နှာကို သုံးမျိုး မြင်ရပြီ။ ပထမ ပတ္တမြားဝင်းထိန် အပေါ်တွင် မြီရှင်အဖြစ်နှင့် ရှုတင်းတင်း၊ ဒုတိယ အချင်းချင်း ကြွေးကင်း မြေးကင်း အဖြစ် နှင့် ရိုးရိန်ဂိုအတိုင်း။ ယခု တတိယကား သူ့မျက်နှာမှာ အနုတ်လက္ခဏာ ဖြစ်နေ သည်။

ပတ္တမြားဝင်းထိန်ကိုကြည့်၍ ပျော့ညံ့သော အမူအရာနှင့် ...

“ဒီမှာ ... ခင်ဗျား ... ခွေးကလေးတွေလေ”

သူ၏ စကားပြော၍ ပြတ်တောင်းတောင်းနေသည်ကို ပတ္တမြားဝင်းထိန် ကား ခါးထောက်၍ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ကာ ...

“အင်း ... ခွေးကလေးတွေ ဘာဖြစ်သလဲ၊ သေကုန်သလား”

“သေတာတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်သတုံး၊ ဖျားနေကြသလား”

ပတ္တမြားဝင်းထိန် အသံမှာ တစ်ခွန်းထက်တစ်ခွန်း စိုးရိမ်ဟန် ပေါ်လာသည်။ ဦးဘိုးထူးမှာ တစ်ခွန်းထစ်တစ်ခွန်း ချောက်ချားလာကာ ...

“မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျာ၊ တစ်ကောင်မှ မရှိကြတော့ဘူး”

“ဟာ ... တစ်ကောင်မှ မရှိကြတော့ဘူး”

ပတ္တမြားဝင်းထိန်မှာ ရုတ်တရက် မျက်လုံးကိုဖြူ၍ ခက်ထန်လှစွာ စားပွဲကို လက်ဝါးနှင့် ဖြန်းခနဲ ပုတ်လိုက်ပြီး “ဟင်း ... ခင်ဗျား ဘာပြောလိုက်တာလဲ၊ ကျုပ်ခွေးတွေ ...”

ဦးဘိုးထူးမှာ အမူအရာပျက်လျက် ...

“မရှိကြတော့ဘူးခင်ဗျာ၊ ဘယ်လိုက ဘယ်လို ထွက်သွားကြတယ် မသိဘူး”

“ခင်ဗျားက ဘယ်မှာ ဘယ်လို ထားလို့လဲ”

“ဟောဟို ပုတ်ကြီးထဲမှာ ၆ ကောင်စလုံး လှောင်ထားတာပဲ”

“ဒါဖြင့် လူခိုးသွားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်တော့တာပဲခင်ဗျာ၊ မနက်ကဆိုရင် ကျုပ်အိမ်ရှေ့ တံခါးလည်း သော့ခတ်ရက်ပဲ၊ ခြံဝင်း ဆိုလည်း သံကြိုးဆူးတွေနဲ့ လူကျော်မတက်နိုင်အောင်ကို လုံတာပဲ”

“ဒါဖြင့် နေ့ ခိုးသွားတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ မနေ့က ညမှောင်မှ အစာကျွေးသေးတာပဲ”

“ဩ ... ခင်ဗျားက အစာကျွေးရမှန်းတော့ သိပေသေးသကိုး”

“တစ်နေ့ နှစ်ခါ မှန်မှန်ကျွေးပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကျုပ် ... ဒါ မေးပြီးတော့ ၃ ရက်အတွက် အစာဖိုးပါပေးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ အခုတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ခွေးတွေပါ မရှိတော့ဘူး။ ဒီခွေးခြောက်ကောင်ဟာ ကျုပ်အလုပ်ကြီးရဲ့ ရေသောက်မြစ်ဗျ”

လူကြီးမှာ မှိုင်၍ ငိုငံသွားသည်။ ဤတွင် ပတ္တမြားဝင်းထိန်က ကျွန်တော့်ကိုကြည့်၍ မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်ပြီး ...

“ဘယ်နှယ် အမိန့်တော်ရမင်း ... ရယ်စရာတော့ ကောင်းနေတော့တာပဲ၊ အဟတ် ... ဟတ်ဟား”

ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ချိုးပေါက်ကိုသိ၍ ရှေ့နေသံပါပါနှင့် အဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ရယ်လိုက်ရသည်။ အဆင်သင့်ပင် ဤအချိန်မှာ ကျွန်တော့်

တွင် ညက ဝတ်သော အင်္ကျီနောက်ကျောက ညစ်ပတ်နေ၍ အပေါ်ဖုံး ပိုးအင်္ကျီ အနက်ကလေးနှင့် ဖြစ်နေသည်။ နို့ပြီး ဘန်ကောက်လုံချည် ...

ဦးဘိုးထူးကြီးက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။

ပတ္တမြားဝင်းထိန်က ...

“အဆင်သင့်များ ... အမိန့်တော်ရမင်း၊ ကျွန်တော့်ဆီ လာလည်တာ အမှုရဖို့ ဖြစ်တာပဲ။ ဒီကိစ္စ အမှုလုပ်နိုင်တာပေါ့”

ဦးဘိုးထူးကြီး မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူး ဖြစ်ကာ ...

“ဟာ ... အမှုတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေကြပါနဲ့ ခင်ဗျာ”

ပတ္တမြားဝင်းထိန်က ...

“ဩ ... ခင်ဗျား ကျသင့်တဲ့ငွေ ပေးရက်သားနဲ့ ကျုပ်ခွေးတွေ ဖျောက်ပစ်တာ အဆုံးခံနေရမယ်လား။ အဟား ဟား ဟား ... ကျုပ်ခွေးတစ်ကောင် ဘယ်လောက်များတန်တယ် ထင်သလဲ”

ဤအချိန်၌ ပတ္တမြားဝင်းထိန်က မြီရှင်၊ ဟိုဆရာကြီးက မြီစား ဖြစ်နေ၍ ခမျာကြီး များစွာ အောက်ကျနောက်ကျ အသနားခံ အမှုအရာနှင့် ...

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ ... မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ ... ဟောဒီမှာ အခု နင် ပေးတဲ့ငွေကို ပြန်ယူပါခင်ဗျာ”

ငါးကျပ်တန်ကလေးတွေ သူ့အိတ်ထဲက ပြန်ထွက်လာပါသည်။

သို့သော် ... ပတ္တမြားဝင်းထိန်က “အဟိုးဟိုးဟိုး” ဟု တစ်မျိုး ရယ်လျက် ...

“ကျုပ် ခွေး ၆ ကောင်ဟာ ဒီ ၅၀ ကျပ်နဲ့ ပြီးရရောလား။ အဟား ... ဟား ... အမိန့်တော်ရမင်း၊ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

ကျွန်တော့်မှာ တကယ့်ရှေ့နေ မဟုတ်၍ ဘာဆက်ဖြေရမှန်း မသိ၊ အဟီးဟီးဟုသာ ရယ်ချလိုက်ရပါသည်။

ပတ္တမြားဝင်းထိန်သည် မိုးကာအင်္ကျီကြီး ပွတီပွကားနှင့် ဒေါဖောင်းလှစွာ ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက် လျှောက်သည်။ နောက်ဆုံး၌ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးသော မျက်နှာနှင့် ရပ်တန့်လိုက်ကာ ...

“ကဲ ... ဦးဘိုးထူး ... ခင်ဗျားကို တန်ရာတန်ဖိုး တောင်းရရင်တော့ ဒီခွေး ၆ ကောင်ဟာ နည်းမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျားမလဲ မတော်တဆ ဖြစ်ရတာ သိပ်ပြီးအနစ်နာမခံစေချင်ဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ် ဒီငွေ ၅၀ ပဲ ပြန်ယူမယ်။

သို့သော် ခင်ဗျား ကျုပ်ကို တစ်ခု လုပ်ပေးရမယ်၊ ဘာလဲဆိုတော့ ကျုပ် ဒီရောက်မှ ယူစားထားတဲ့ ကြွေးရှင်တွေ ရှိသမျှ ပိုက်ဆံကို ခင်ဗျား အားလုံး ဆပ်လိုက်ပါ”

ဤတွင် ဦးဘိုးထူးက သွက်လက်စွာဖြင့် ...

“အား ... ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျား ... ဒီဈေးသည်တွေဆိုရင် နို့ကုလားက လွဲလို့ ကျုပ်ကြွေး ကင်းတဲ့လူ မရှိပါဘူး”

*

ကျွန်တော်တို့ ဦးဘိုးထူးအိမ်မှ ထွက်ခဲ့ကြသောအခါ၌ ကျွန်တော်က ပတ္တမြားဝင်းထိန်ကို ဒေါပုလေသည်။

“ဘာလဲကွ မင်းအပေါက်က ခွေး ၆ ကောင် အဆုံးခံရပြီးတော့ ဒီငွေ လေး ၅၀ ကျပ် ပြန်ရတာနဲ့ ဟိုကြွေးတွေ ဆပ်တာနဲ့ ပြီးရရောလားကွ၊ မင်း သိပ် နစ်နာမနေဘူးလား၊ ဒီလူကြီးက မင်းခွေးတွေ အဖိုးတန်မှန်းသိလို့ တစ်နေရာ သွားဝှက်ထားတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

သို့သော် သူက အေးဆေးစွာပင် ...

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ၊ ဒီခွေးတွေ အခု ငါ့ဆီ ပြန်ရောက်နေပြီကွ”

ကျွန်တော် မျက်လုံးကျယ်လာကာ ...

“ဟေ့ ဘယ်လို ပြန်ရတာလဲ”

“မခဲယဉ်းပါဘူးကွာ၊ ခွေးတွေ ပုတ်ထဲ လှောင်ထားတယ်ဆိုတာ သိတော့ ငါ ညက ဝါးလုံးရှည်ရှည်ယူသွားပြီး ဝင်းခြံအပြင်ကနေ ထိုးမဖွင့်လိုက်တယ်။ ငါ့ဗလက သူ့ပုတ်လောက်တော့ အပျော့ပေါ့။ ခွေးတွေ ထွက်အလာ ငါက လေချွန်ခေါ်လိုက်တော့ ငါ့ခွေးတွေပဲ ခွေးတိုးပေါက်ကထွက်ပြီး ငါ့ဆီ ရောက် လာကြတာပေါ့”

ကျွန်တော် သူ့ကျောကို ပုတ်လိုက်ကာ ...

“အား ... ဘဲရီးဝွဒ်၊ နို့ ... အခု ဒီခွေးတွေ ဘယ်မှာလဲ”

“ညကပဲ ကိုချစ်ဆိုင်အိမ် သွားထားလိုက်တယ်၊ တို့ အခု အဲဒီ သွားကြ ရအောင်”

“နို့ပြီး မင့် ဒီခွေးတွေ ဘယ်ယူသွားမလဲ”

“နေရာရှာရမယ်ကွ၊ ပုဇွန်တောင်ဟိုဘက် ငမိုးရိပ်တံတား အလွန်မှာ အိမ်တွေ ဘယ်သူမှ နေမယ့်လူမရှိလို့ သိပ်ပေါနေတယ် ပြောတယ်”

“အေး ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ငါ တလောက ပဲခူးသွားတုန်းက မီးရထား လမ်း နံဘေးမှာပဲ အများကြီး မြင်ခဲ့တယ်၊ မင်းအလုပ်နဲ့တော့ အဆင်သင့်ပဲ”
ကျွန်တော်လည်း စိတ်ကူးပေါက်ကာ ...

“အဆင်သင့်ပဲ မောင်၊ မင်းကသာ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေရော”

“ဘယ်နှယ့် မဖြစ်ရမှာတုံး၊ ငါ အခုတော့ နောက်ထပ် စိတ်ကူးပေါက် ထားတာက ဆပ်ကပ်တို့၊ ပြဇာတ်တို့၊ ရုပ်ရှင်တို့မှာ သုံးဖို့တင် မဟုတ်ဘဲ အိမ် တွေမှာ ခွေးလိမ္မာ မွေးချင်တဲ့ လူတွေအဖို့ပါ ဖြစ်အောင်၊ ဘယ်လိုလဲဆိုရင် ပထမ ဆပ်ကပ်တို့ ပြဇာတ်တို့မှာ ငါ့ခွေးတွေ စွံသွားတဲ့အခါကျတော့ ကြော်ငြာ တွေ ရေးတော့မယ်ကွာ”

“ဟီ ... ဟီ ဟုတ်ပေ ဒီကြော်ငြာတွေ ငါ ရေးပေးမယ်ကွ”

သို့သော် ကျွန်တော်၏ အူရွှင်ခြင်းကို ပတ္တမြားဝင်းထိန်က လက်မခံဘဲ

...

“ဒီကြော်ငြာကိစ္စကလည်း အစပထမလောက်ပါကွာ၊ နောက် အလျှင် ရသွားရင် မလိုတော့ပါဘူး၊ နာမည်ကြီး ဂုဏ်သရေရှိ လူဆယ်ကိုးယောက် လောက်ဆိုသာ ငါ့ခွေး ဆယ်ကိုးကောင်လောက် ရောက်ပါစေ နောက်ဆိုရင် ဂုဏ်သရေရှိ လူအားလုံးဟာ သူတို့ချင်း ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင် ဖြစ်ပြီး အလှအယက် လာကြမှာပဲ ...”

ကျွန်တော်ပါ ရယ်မောလိုက်ပြီး လမ်းလျှောက်ရတာ တော်တော်လေး ညောင်းလာပြီဖြစ်၍ ...

“ရောက်သေးဘူးလားကွ၊ မင့် ကိုချစ်ဆိုင် အိမ်က”

“နီးပါပြီကွာ ဟောဟိုရှေ့က အမိုးနီနီနဲ့ မှုန်ကုပ်ကုပ်အိမ်ပဲ။ ညက ငါ စိတ်ကူးရတာတွေ မင့် ဆက်ပြောရဦးမယ်၊ ဒီလို ... အလှပြင်ဖို့ လိမ္မာဖို့ ခွေးလောက်သာ မဟုတ်သေးဘူးကွ၊ ငါ့ခွေးတက္ကသိုလ်မှာ စစ်ဘက်တို့ ပုလိပ် ဘက်တို့မှာ သုံးဖို့ အနံ့ခံခွေးတွေပါ သင်ပေးရမယ်ကွ။ ခုအချိန်မှာကွာ လူတွေ ဖမ်း ပြန်ပေးလုပ်နေကြတယ်၊ အဲ့ဒါ ပုလိပ်ဘက်မှာသာ အနံ့ခံခွေး ရှိမယ်ဆိုရင် ဒီလူ ထောင်ထားတဲ့ နေရာကို အလွယ်ကလေး တွေ့နိုင်တာပေါ့ကွ။ ဘာကြောင့်

လဲဆိုရင် ဖမ်းသွားတဲ့လူရဲ့ အဝတ်အစားတို့ ဖိနပ်တို့ဟာ အိမ်မှာရှိတာပဲ။ အဲဒါ အနံ့ပေးပြီး ရှာလိုက်ကွာ၊ ဘယ်မှာ မတွေ့ဘဲ ရှိတော့မလဲ”

ကျွန်တော်မှာ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုတွေ ဖတ်ရသည်များကို သတိရ၍

“အေး ... ဟုတ်သဟေ့ ... မြန်မာပြည် ပုလိပ်ဘက်မှာ အဲဒီခွေးမျိုး ရှိဖို့လိုတယ်ကွ”

“ရှိအောင် ငါ လုပ်ပေးရမှာပေါ့ကွ၊ မင်း တစ်နေ့ကြည့်ပါ။ အခု အစမှာ ဖြစ်ဖို့ နှေးနေတာက ငွေရင်းငွေနှီး လိုနေလို့ကွ၊ အစိုးရက၊ သို့မဟုတ် တစ်စုံ တစ်ယောက်ကသာ အရင်းအနှီးပေးမယ်ဆိုရင်”

ဤတွင် ကျွန်တော်မှာ ကိုခင်မောင်လတ် ပြောလိုက်သည်ကို သတိ ရ၍ ...

“အား ... ဟေ့ မင်း ငွေရင်းငွေနှီး အတွက်တော့ မပူပါနဲ့တော့ကွ၊ ငါ မနေ့က ကိုခင်မောင်လတ်ကို မင့်အကြံအစည် လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေ ပြောပြတော့ သူ အလွန်သဘောကျပြီး ရင်းနှီးဖို့ ငွေရအောင် လုပ်ပေးမယ်တဲ့ကွ”

“ဟား တို့ ကိုခင်မောင်လတ်ကြီးကလား” ပတ္တမြားဝင်းထိန်သည် ဝမ်းသာအားရနှင့် ကျွန်တော့်ပခုံးကို ကုတ်လိုက်ကာ “ဟုတ်ပြီဟေ့ သူ လုပ်ပေး ရင်တော့ ဖြစ်မှာပဲကွ၊ လူက ထက်တယ်ကွ၊ လူပိန်ပိန်ပါးပါးပေမဲ့ မင်းဆွေ ရေးတဲ့ ဓား ‘ယိမ်းနွဲ့ပါး’ ကွ၊ တကယ် အားကိုးလောက်တဲ့လူကွာ လူတော်ကွ၊ လူများကိုလည်း အင်မတန် ကူညီတတ်တာ။ ဒီလိုလူမျိုးသာ မြန်မာပြည်မှာ များများရှိရင် တို့နိုင်ငံ ကောင်းစားတာပေါ့ကွာ၊ ဘယ်နှယ် သူက ငါ့ကို ငွေ ရအောင် သူ့မိတ်ဆွေ ဝန်ကြီးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အစိုးရဆီ ပြောပေးမှာတဲ့ လား ...”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါလည်း အစဦးတော့ အဲလိုပဲထင်တာ ... နောက် မေးကြည့်တော့ မင့်အဒေါ်ဆီ သွားပြော ...”

“ဘာ ... ငါ့အဒေါ်ဆီကို” ပတ္တမြားဝင်းထိန်သည် ကျွန်တော့်စကား မဆုံးမိ မျက်လုံးကြီးဖြူ၍ ဝမ်းခေါင်းသံကြီးကြီးနှင့် အော်လိုက်ကာ “ဒမ်ဖူးလ် ... သူက အကြံပေါက်ရအောင် သူ့ဦးနှောက်ဟာ ခွေးချေးခြောက်တွေ ဖြစ်နေ သလား၊ အလကား သတ္တဝါ လူပုံပန်းကိုက ရှည်ရှည်ကောက်ကောက်နဲ့ ဝါး ခြမ်းပြား ပိုးထိုးပေါက်၊ ဒီလူမျိုးသာ နှစ်ယောက်ရှိရင် တိုင်းပြည်ပျက်တာ ကြာလှ ပြီကွာ ... ထို့ ... ဆန်ကောလောက်မှ ဇောက်မနက်လိုက်တဲ့ စိတ်ကူး ...”

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်ကာ ...

“ဟာ ... ဘာလို့ မင့်အဒေါ်နဲ့ သူနဲ့ ခင်တယ်၊ သူ ပြောပြရင် ရမှာပဲတဲ့”

“အင်း ရပါလိမ့်မယ်၊ ဒီခွေးတွေက ငါ့အဒေါ်ဟာတွေ၊ ငါ ခိုးလာခဲ့တာ

ကွ”

ကျွန်တော် မျက်လုံးပြဲသွားကာ

“ဟာ ... ဟာ”

“မင့်ငနဲကောင် ခုလောက်ရှိ သွားပြောပြီလား”

“ပြောပြီးရော့မယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ ဒီမနက်ပဲ သွားချင်တာကိုး”

“ဟား ... ငါ့လခွီး ... ဒါဖြင့် ဟိုဟာမကြီးများ ခုလောက်ရှိ လိုက်သွားပြီလား၊ ဒီမှာဆိုရင် ကိုချစ်ဆိုင်အိမ် သူ သိတယ် ... လာဟော့ မြန်မြန်”

မြန်မြန်မကလို့ လေယာဉ်ပျံနဲ့ပဲ သွားသွား ကျုပ်တို့ မမိလိုက်တော့ပြီ။ အမိုးနီနီ မှုန်ကုပ်ကုပ်အိမ် ဝင်လိုက်လျှင်ပင် မိန်းမတစ်ယောက်က ပတ္တမြားဝင်းထိန်အား ...

“ဘယ့်နှယ် ရှင့်အဒေါ် လိုက်လာပြီး ရှင့်ခွေးတွေ ယူသွားပါလား၊ ရှင့်လည်း ဆဲရေးသွားလိုက်တာ ... ဝက်ဝက်ကွဲလို့ ...” ဖြစ်ရလေတော့သတည်း။

ခွေးကောင့်တွက်တာ

ငယ်စဉ်က တောက်လျှောက် လူပျိုပေါက်မှ ယခုအထိ ကျွန်တော် သိရသမျှမှာ ပတ္တမြားဝင်းထိန်သည် အခြားဘက်တွင် ရှုပ်ပွေသလောက် မိန်းကလေးများနှင့် ချစ်ရေး ကြိုက်ရေး ကိစ္စတွင် ပြောပလောက်အောင်ပင် ကင်းကွာခဲ့ပါသည်။ ကျောင်းနေစဉ်ကလည်း ကျောင်းသူကလေးများအား ပါစားပေးခြင်း၊ ဂေါ်ခြင်း များကို မပြုတတ်။ တစ်တန်းသားချင်းပင်လျှင် ကျွန်တော် တင်မောင်ဆွေ၏ ရည်းစား မြမြကြည် (အင်း ... ယခုတော့ 'အတိတ်ကိုဖြင့် မေ့ပါပြီ' ပေါ့လေ) နှင့် သူ့ကို ပိုက်ဆံချေးတတ်၊ မုန့်ဝယ်ကျွေးတတ်သော ကရင်မ ဖြူဝဝကြီး (နာမည် မေ့နေပြီ) မှတစ်ပါး အခြားသူငယ်တွေဆိုလျှင် အသက်ရှိတယ် ဟူ၍ ပင် သူ မထင်ခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် အင်းယားကန်သို့ ပျော်ပွဲစားသွားရင်း သူ ဖဲရှုံးသည်၌ ရေကူးနေသော မိန်းကလေးတွေ၏ ထဘီ အင်္ကျီများကို ခိုးယူပြီး ကျွန်တော်နှင့်အတူ ရောင်းစားခဲ့ကြောင်း ယခင်က ဖော်ပြခဲ့ပြီ။

သို့သော် ယမန်နေ့ (တနင်္ဂနွေနေ့) ညနေ ဝင်းဝင်းရုံမှ ပြဇာတ်အဖြုတ် တွင် ပန်းဆိုးတန်းထိပ်၌ ဂါဝန်ဝတ်မကလေး တစ်ယောက် ဘတ်စ်ကားပေါ်သို့ အရေးတယူ အလေးတမူ တင်ပို့နေခြင်းကို မြင်ရသည်၌ကား ကျွန်တော် အတော် ကြီးပင် အံ့အားသင့်သွားပါသည်။ ဒီကောင်မလေးက သူ့အား ပိုက်ဆံများပင် ချေးလေလော။ သို့သော် ကျွန်တော် သိရသမျှမှာ ကပြားမတို့ မည်သည် ယောက်ျားတို့ဆီကသာ အနီးကပ် လှီးတတ်၊ ချွတ်တတ်၊ သာရာနားတတ်၍ သူတို့ဆီကဆိုလျှင် 'ကိုယ်' မှတစ်ပါး ကြေးနီတစ်ပြား မထွက်တတ်ချေ။

“ဟေ့ ... ဥဿဖရားကြီး”

ကျွန်တော်က နောက်မှ ခေါ်လိုက်သည်၌ သူသည် ထွက်သွားသော ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ သူ့မဒီကို လက်ပြနှုတ်ဆက်နေရာမှ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့် လိုက်ပြီး ...

“ဟေ့ ... ဖိုးဆွေ ... မင်း ဘယ်ကလာလဲကွ၊ နည်းနည်း နောက်ကျ သွားသကွာ ... နို့မဟုတ်ရင် ဂျယ်နီလေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ရရဲ့”

“ဘယ်က ဂျယ်နီလဲကွ၊ ငါ မြင်လိုက်ပါတယ်”

“ငါ့အဒါ စက္ကထရီလေကွာ”

“ဘယ် မင်းအဒေါ်လဲကွ၊ စက္ကထရီတွေ ဘာတွေ ထားနိုင်ရအောင်”

“ငါ့အဒေါ် စာရေးဆရာမကြီး ဆိုတာပေါ့ကွာ၊ သူ မဟုတ်က ဟုတ်က ဝတ္ထုကြီးတွေက ပေါက်တတ်ကရ စကားလုံးတွေနဲ့ ပါးစပ်က လျှောက်ရွတ်၊ ကောင်မလေးက လက်ရေးတိုနဲ့ လိုက်ရေးပြီးနောက် တိုက်ရိုက်ပေးရတာ”

“ဟ ... နေပါဦး၊ ဒီဂါဝန် ကပြားမလေးက မင့်အဒေါ် ဝတ္ထုရိုက်တာ တွေ လိုက်နိုင်အောင် သူ မြန်မာစာ ကောင်းကောင်းတတ်လို့လား၊ ဂါဝန်ကပြား ဆိုရင် ငါ သိသမျှ ယူရီပီယန်ကုတ်မှာ နေခဲ့ကြတာချည်းပဲ”

“ဒါတော့ မင့် စာရေးဆ ရာ လုပ်နေပြီး ညံ့ပြီ။ ခုခေတ် လွတ်လပ်တဲ့ မြန်မာပြည်မှာ ဘယ်ကျောင်းမဆု မြန်မာစာကို အခြေခံထား သင်ရတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”

“အာ ... ဆောရီး ... အိုင် ဖော်ဂတ်တစ်(တ်)” ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ တွေမှာတော့ ဆရာ မရှိ တပည့်ကြွ၊ ကြွက် မရှိ ကြောင်ထ ဆိုတာလို အင်္ဂလိပ် မင်း မရှိမှပင် အင်္ဂလိပ်စကား ပိုပြောကောင်းနေသည်ဟု ထင်ပါသည်။ “ဒါနဲ့ မင်းအဒေါ်က စာရေးဆရာမအဖြစ်နဲ့ ကပြားမ စက္ကထရီတွေ ဘာတွေ ထားနိုင် အောင် တော်တော် ဝင်ငွေကောင်းလို့လား”

“ဒါတော့ ငါ မသိဘူးကွ၊ သူ့နဂိုက ပိုက်ဆံရှိတော့ သူ့ဝတ္ထု သူရေး သူ့ဟာသူ ထုတ်ပဲကွ၊ ဒီကပြားမလေး ထားတာကတော့ သူ့စာအုပ် ထုတ်တဲ့ အလုပ်နဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီ ဆက်သွယ်ရတာတွေမှာ ကောင်မလေးက အင်္ဂလိပ် မြန်မာ နှစ်ဘာသာ နိုင်လို့ပဲကွ”

“မင်းကတော့ ဒီ အင်္ဂလိပ် မြန်မာ နှစ်ဘာသာနိုင်တဲ့ ကောင်မလေးကို တော်တော်နိုင်နေပုံရတယ် ဟီ ... ဟီ”

သူက ဣန္ဒြေရစ္စာနှင့် ခေါင်းယမ်းကာ ...

“ဂျယ်နီလေးကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့ကွာ၊ သူငယ်ချင်း သူ့ဘဝကလေးဟာ သနားစရာကွ”

“ဟ ... သူ့ဘဝက ဘာသနားစရာတုံး၊ ငါ ခုန မြင်လိုက်တော့ ခြေလက် အင်္ဂါ သန်သန်စွမ်းစွမ်းနဲ့ မျက်နှာလေးက လှလှပပပဲ”

“ဒါပြောတာ မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်း၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ငါ့အဒေါ် ဘူးသီးခြောက်နဲ့တူတဲ့ ဦးခေါင်းထဲက ထွက်တဲ့ ဝတ္ထုကြီးတွေ ဘယ်လောက် ငြီးငွေ့ဖွယ်၊ သောက်မြင်ကပ်ဖွယ် ကောင်းတယ်ဆိုတာ မင်း ဖတ်ဖူးရင် သိမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... ငါ တစ်ခါမှ မဖတ်ဖူးဘူး”

“အေး ... အဲဒါ ကံကောင်းတယ်မောင်၊ နောက်နောင်လည်း ဘယ်တော့မှ ဖတ်မယ်များ မကြံလေနဲ့။ ငါက သူ့အိမ်မှာ သွားနေတုန်းက သိခဲ့ရပြီ၊ ငါ မဖတ်ချင်ဘဲနဲ့ကွာ အတင်း ညအိပ်ရာဝင်မှာ ဖတ်ခိုင်းတာကွ၊ သူ့စာတွေ ကျေးဇူး ပါပဲ ငါ စောစောတော့ အိပ်ပျော်ပျော်သွားပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ မနက် လက်ဖက်ရည်ပွဲ ကျတော့ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ၊ ကောင်းတယ် မဟုတ်လားနဲ့ အတင်း ကောင်းခိုင်းနေတာက ကြီးစွာသော ဒုက္ခကွ၊ အဲဒီလောက် သောက်သုံး မကျတဲ့ ဝတ္ထုကြီးတွေကို ဂျယ်နီလေးက တစ်လုံးမကျန် လိုက်ရေးနေရတာ မင်း စဉ်းစားကြည့်ပေရော။ နို့ပြီး စာအုပ်ဖြစ်လို့ ထုတ်ပြန်တော့ရင်လည်း နယ် ကိုယ်စားလှယ်တွေဆီကို ‘ကျွန်မတို့တိုက်က ထုတ်တဲ့ ဒီစာအုပ်တော့ ကောင်းပါ တယ်ရှင်၊ ရန်ကုန်မှာ လူကြိုက်များလွန်းလို့ လူကြီးမင်း နောက်ထပ်လိုချင်ရင် မရမှာစိုးလို့ ၁၀ အုပ် မှာတာကို ၁၅ အုပ် ပို့လိုက်ပါတယ်ရှင်၊ အရင်လက ကျန်တဲ့ငွေကို ကျေးဇူးပြု၍ ရှင်းပါရှင်’ ဆိုတဲ့ စာမျိုးတွေ သူ ညွှန်ကြားတဲ့ အတိုင်း ရေးရသေးတယ်ကွ၊ အဲသည် အလုပ်တွေကြားက အားတဲ့အခါ နားရတဲ့ အခါမှာဆိုရင် အရင် ငါ ဘုံးလာတဲ့ သူ့ခွေးနာကျ ၆ ကောင်ကို ဘရပ်ရှ် တိုက်ပေးရသေးတယ်ကွ၊ ပရိယေသန ဝမ်းစာမချမ်းသာလို့ လုပ်စားရတာ ငါ တော့ လောကကြီးမှာ အဲဒီအလုပ်ဟာ အဆိုးရွားဆုံးပဲ ထင်တယ်ကွ၊ ဂျယ်နီ လေးကို ငါ သိပ်သနားတယ်၊ အပျိုကြီးနားနေပြီး ခိုင်းတာ လုပ်နေရတဲ့ အပျို ကလေးမှာ မင်း စဉ်းစားကြည့်ကွ၊ ဘာမှ ဖျော်ဖြေစရာ နှစ်သိမ့်စရာ မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ သူကလေးကို စိတ်လက်ကြည်ရွှင်ပါစေဆိုပြီး ငါ တတ်နိုင်တဲ့ အခါမှာ အခုလို အပြင်လေးဘာလေးခေါ်ပြီး ရုပ်ရှင်တို့၊ ပြဇာတ်တို့ ပြသ သမှု

ပြုတာကွ၊ ဒီနေ့ဆိုရင် တို့ ကိုခင်မောင်လတ်ကြီးက ပြဇာတ် မေတ္တာလက်မှတ် နှစ်စောင်ရတာ သူ မကြည့်အားတာနဲ့ ငါ့ပေးလို့ အဆင်သင့်ပဲ ဂျယ်နီလေး ဆန်းဒေး ဟောလီဒေး ရတာနဲ့ ငါ ခေါ်ခဲ့တာကွ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြဇာတ်မှာ သန်းနွဲ့တို့ ချစ်မောင်တို့ ကိုကြယ်နီကြီးတို့နဲ့ ရယ်ရတယ် မဟုတ်လားကွာ”

“အင်း” ကျွန်တော်က သူ့စကားရှည်ကြီးကို ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးနောက် “ဒါနဲ့ မင်းကောင်မလေးကို ပြဇာတ်ပြီးပြီးချင်း လွှတ်လိုက်ရောလားကွာ၊ လက်ဖက်ရည်လေး ဘာလေးမှ မတိုက်လိုက်ဘူးလား”

“အား ... မင်းပြောတဲ့စကား သိပ်မှန်တာပဲ၊ မင်း ဒါပေမဲ့ ဟောဒီအနား မှာ ငါ အကြွေးရတဲ့ဆိုင်လည်း မရှိဘူးကွ၊ ထုံးစံအတိုင်း အရိပ်အခြည်ကြည့်ပြီး လစ်ရအောင်ကလည်း မိန်းကလေးနဲ့ဆိုတော့ မဖြစ်ဘူးကွ၊ ဒါကြောင့် ငါ အခုနက မင့်ကို ရောက်တာ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ် ပြောတာပေါ့ကွ၊ နို့မဟုတ်ရင် မင်း ဂျယ်နီလေးကို မိတ်ဖွဲ့ရင်း ငါတို့နှစ်ယောက်ကို လက်ဖက် ရည်ဆိုင် တစ်ခုခု ခေါ်သွားနိုင်တာပေါ့၊ အခုတော့ ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ”

“အေး ... ငါလည်း တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားတော့မယ်ကွာနော်”

သူက လည်ပတ်စွာ ဆွယ်သည်ကို ကျွန်တော်က ပါးနပ်စွာ ဖယ်၍ လစ်တော့မည်အပြုတွင် ကျွန်တော့်အကျိုး ပခုံးကို လှမ်းကိုင်ပြီး ...

“ဟေ့ ... ဖိုးဆွေ ... မင်း လူပါးမဝနဲ့ကွာ ... လာကွာ ဟို လက်ဖက် ရည်ဆိုင် သွားရအောင်”

“ဟေ့အေးကွာ ... ငါ့ဆရာဝန် ဒေါက်တာအောင်ခင်က ငါနဲ့ လက်ဖက် ရည်နဲ့ မတည့်ဘူးပြောတယ်”

“ဒါဖြင့် ကော်ဖီ သောက်တာပေါ့ကွာ ... လာလာ ...”

“ဟင့်အင်း ... ငါ ဒီအချိန်မှာ သာပြီး ကော်ဖီ မသောက်သေးတယ်”

“အား ... မင်း ဒီအချိန်မှာ ဘာသောက်သလဲ ဆိုတာ ငါသိပြီ၊ မင့် ငါ ... လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ခေါ်မိတာ ဆောရီး ... ဆောရီး၊ ညနေ ၅ နာရီ ကျော်နေ မှပဲကွ ဘယ်ဘားသွားမလဲ ‘မူးလိုက်’ ပဲလားကွ၊ လာကွာ ... ငါတော့ လက်ဖက် ရည်ဖြစ်ဖြစ် ကော်ဖီဖြစ်ဖြစ်၊ ဝိစကီဖြစ်ဖြစ် သောက်တာပါပဲကွာ ... ဒါနဲ့ဟေ့ မင့် ဟိုကောင်မလေးဆီက စာလာသေးလား”

“ဘယ်ကောင်မလေးလဲ ...”

“နီ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးလေ ...”

“မလာပြန်ဘူးကွာ ... ဟာ ... ငါ သူကလေးနဲ့ ရည်းစားဖြစ်ရတာ စိတ်ညစ်စရာပဲကွာ”

“ဘာလို့လဲ သူငယ်ချင်း”

“ဟာ ... သူကသာ ငါ့ဆီ ရေးနိုင်တယ်၊ ငါက သူ့ဆီ စာမပေးနိုင်ဘူးကွာ၊ သူ့ ... တစ်ခုခု ပြောချင်ရင် ငါ့ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ကြံဖန် ထည့်ရတယ်ကွာ”

“နို့ စ တုန်းက ဘယ်လို စ ကြတာလဲ ...”

“အဲဒီတုန်းက သူက ကျောင်းမှာကွာ၊ အခုတော့ ကျောင်းထွက်လိုက်ပြီ”

“သူ့အိမ်မှာဆိုတော့ မိဘမောင်ဖွား အစ်ကိုတွေကြားဝယ် ယက္ခဂုဗ္ဗန် ဝန်းရံခလို့ စောင့်ကြပ်တဲ့ နတ်ပန်း အာသာဝတီနွယ် ဖြစ်နေတယ်လား ... ဟား ဟား ... နို့ အခု စာမလာတာ ဘယ်လောက် ကြာသွားပလဲ”

“တစ်လ ကျော်ပြီကွာ ...”

အလို ခွေးမသား ကျွန်တော့်ရည်းစား အကြောင်းတွေ ဘာတွေပြောလို့ စကားရော ဖောရောနဲ့ မူးလိုက်ဘားထဲသို့ ခြေဦးတည်မိချေပြီတကား ...။ သူ ကပင် ဦးဆောင်ကာ ...

“လာကွာ ... ရည်းစားဆီက စာမလာလို့ စိတ်ညစ်လည်း အရက်သောက် တာပေါ့”

“သောက်တာတော့ သောက်ရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ တစ်ခု နာနေတာ ရှိတယ်ကွာ ... ဘာလဲဆိုရင် ဒီပြင်လူတွေမှာ စိတ်ညစ်ရင် အရက်သောက်တယ် ကွာ၊ ငါ့မှာတော့ နေ့စဉ် အမြဲသောက်နေတဲ့ကောင်ဆိုတော့ ပျော်တဲ့အခါ စိတ် ညစ်တဲ့အခါမှာ ဘာမှ အထူးလုပ်စရာ မရှိတော့ဘူးကွာ”

“အဟတ် ... ဟတ် ဟား ...”

ပတ္တမြားဝင်းထိန်မှာ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ သောက်စွဲစကြ၍ နှစ်ခွက်စီလောက် ဝမ်းထဲ ရောက်သည်၌ သူက ...

“ဟေ့ ... ငါ မင့်အတွက် ကဗျာချိုးမယ်၊ မင်းကအုပ်”

“ကောင်းပြီ ... ကဲ ... စ”

“တစ်လကျော် ...

နှမတော် စာမထောက်တာနဲ့ ..

မောင် သောက်လို့မူး ...”

ကျွန်တော်က ...

“ဘယ်တစ်နေ့ခါမှ နီလေးရယ် မောင်နဲ့တွေ့ရမယ် ဘုန်းပွေ့ချင်စမ်း ...”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ငါ့အချစ်က ‘မူး’ ကွ၊ မင့်ဟာ တကယ့်နှယ် ‘စမ်း’ လဲ၊ အအုပ်အခံ ကာရန်လွတ်နေပြီ၊ ပြန်ပြင်ဦး”

“ငါက ဥစ္စာရင် ငါ့စိတ်ထဲရှိတာ ဖြစ်သွားတာ၊ ငါ့ကောင်မလေးကို ငါ ပွေ့ချင်စမ်းလှတယ်၊ မင်း ပထမပိုဒ် မင်းပြင်ကွာ”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ၊ ဒါလောက်တောင် ပွေ့ချင်တဲ့ကောင်” ဆိုပြီး-

“ပွေ့ချင်ပြီ၊ နေ့စဉ်သည် မျှော်လင့်တော့ မောင်ဖြင့်စိတ်နှစ်နမ်း ...”

“ဘယ်သည့်ရက်ကယ်မှ၊ အသက်ကို ဒီမောင်တွေ့ရမယ်၊ ဘုန်းနေ့ဆက်လွမ်း ...”

ဤမျှ ရက်အနည်းငယ်ကြာတွင် ကျွန်တော်သည် မြင်းတွဲပွဲ အစုစပ်ပေါက်၍ ငွေ ၃၀၀ ကျပ်ကျော် ရသည်၌ မိတ်ဆွေတစ်စုကို ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ညစာကျွေးသည်။ ပျော်ပျော်ပါးပါး လှိုင်လှိုင်စားသောက်ရန် ကျွန်တော့်ရောင်းရင်းကြီး ပတ္တမြားဝင်းထိန်ကို လိုက်ရှာသည်။ ညသာ မှောင်ပါရော မကျွေးချင် ကျွေးချင်မှန်း၊ မတိုက်ချင် တိုက်ချင်မှန်း၊ အရမ်းကာရော စားတတ် သောက်တတ်တဲ့ ကောင်ကြီး ယခုလို ယခုလို စေတနာ ဗရပုနှင့် ကျွေးချင် တိုက်ချင်ကာမှ ရှာမတွေ့တော့ချေ။ ဒင်းကံနှင့်ဒင်း ငတ်ကရောလဟယ် ... လက်ရှိ မိတ်ဆွေတစ်စုနှင့်ပင် ညစာပွဲ ပြီးလေသည်။ အချိန်မှာ ၉ နာရီမျှ ရှိသေးရာ ဤလိုအခါတွင် စောစီးစွာ အိမ်ပြန်အိပ်ပါက လက်ထဲ ပိုက်ဆံကလေး ရှိခိုက်၌ မည်မျှလောက် မိုက်မဲပေသနည်းဟု ကိုယ်စောင့်နတ် တစ်ကျိပ်နှစ်ပါးကပင် စိတ်များ ကောက်ချေဦးတော့မည် ထင်သည်။ အခွင့်သင့်ခိုက် သူတို့ တစ်ဒါဇင်ကပင် မကောင်း ၆ ပါး၊ ကောင်း ၆ ပါး၊ အာတားအတား ခွဲခြားမနေတော့ဘဲ တစ်ပါတီတည်း အရေးပေါ်ဖွဲ့စည်းကာ ဝိုင်းဝန်းတိုက်တွန်းကြဟန်တူသည်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပြန်ချင်စိတ်မပေါ်ဘဲ ဒီကနေ့ ဘယ်သွား ဘာများလုပ်ကြဦးမည်နည်းဟု အချင်းချင်း တိုင်ပင်ကြသည်၌ ဘိလပ်ပြန် မိတ်ဆွေက (ဘိလပ်ပြန်ဆိုလို့ သိပ်တော့ အထင်မကြီးကြပါနှင့်၊ သူ့ဆွေမျိုး အရာရှိကြီးတစ်ဦးရှိ၍ ပညာတော်သင်အဖြစ် သွားရပြီး ဟိုကျမှ စာမလိုက်နိုင်၍ ပြန်ခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါသည်။ အသွားတုန်းကတော့ ဘယ်သူ့သား၊ ဘယ်သူ့တူ ပညာသင်ရအောင် သွားတယ်၊ မြန်မာသားကောင်း

ဘာသာ ညာညာပေါ့ဗျာ ... သတင်းစာတွေထဲ ဓာတ်ပုံကြီးနဲ့ပါလို့။ နောက် သူပြန်လာတော့ ဘယ်သူမှ မသိကြတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူက ဘိလပ်ကျင့် ကလေးတော့ ရခဲ့၍) “ယခုည မရိုးမရွ ကလပ် မှာ ဒန့်စ် ရှိသည်။ အဲဒီသွား၍ မြာများဆွဲရပါက နိပ်လှချေမည်” ဟူသော အဓိပတိ အကြံကြီးကို ပေးပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံးမှာ မြန်မာများပင် ဖြစ်လင့်ကစား ... ဒန့်စ်ခေါ် ‘ရင်အပ်သဘင်’ အကကို ‘ဒါတတ်ထားရင် စားပေါက်တော့ ချောင်တယ်ဆရာ’ ဟူသော သဘောနှင့် မဟုတ်ပါ။ ယောက်ျားတို့ တတ်အပ်သော အဋ္ဌာရသ (အို ... နိုး ...) နဝါရသ၊ နနီရသ၊ ကမ္ဘာပညာရပ် အဖြစ်နှင့် သင်ကြားထားကြ သည်ဖြစ်၍ အားလုံးပင် သဘောတူကြလေသည်။ ထို့ပြင် ‘မရိုးမရွ ကလပ်’ မှာ ကျွန်တော်တို့ မင်းသားအဖြစ် ဝင်ထား၍ မကြာခဏသွားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင့် ကိုကြည်ပြောမှ သတိရတယ် ... ကိုယ်တို့ ကလပ်မှာ ခုည ဒန့်စ်ရှိတာပဲ” ဟု လန်ဘားကိုကျော်မြင့်က ဝမ်းသာအားရ သူပေါင်သူ ဖြန်းခနဲ လက်ဝါးနှင့် ပုတ်လိုက်၍ ကိုသိန်းထွန်း ဂျပုက မျက်စိကလေး ပေရင်း ရင်း လုပ်ပြီး ...

“အို ... ခုည ဟိုအမြှာညီအစ်မတော့ ဆွဲလိုက်ဦးမပေါ့ကွာ” ဟု ပြောရင်း သူ့အမူအရာအတိုင်း နှုတ်ခမ်းထူပြစ်ပြစ်ကို စိကာ ဦးခေါင်းလှုပ်၍ အံကြိတ် လိုက်သကွ။

ကျွန်တော်က သူ့ကိုကြည့်၍ ပြုံးမိပြီး ...

“ခင်ဗျားနဲ့ ဒီလန်ဘား ကျောက်တံတား ညီအစ်မနဲ့ ကြည့်မကောင်း ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားက ပတပ်ရပ် ဖက်နေရတာ၊ နို့ပြီး လက်ကိုင်းချင်းမှာကော သူတို့က ပိုရှည်နေတော့ ခင်ဗျာလက်ဟာ ဟော့လို နောက်ပြန်နေရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုနေနေဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဒီကပြားမတွေ့ မျက်နှာက မာနကြီး သလို လုပ်လုပ်နေနေတာ ခပ်ချဉ်ချဉ်နဲ့ကို တွဲချင်တာ”

“သဘောပဲဗျာ ကျွန်တော်တော့ သူတို့နဲ့ က၊ဖူးတယ်၊ ဒီ ရိုးကြီးဂေါင်ဂင် ကြီးတွေ က၊လို့ မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ဆွဲရ လှဲရ သိပ်လေးတာပဲ၊ သစ်ပင်ခြောက် ဖက်နေရတာနဲ့ကို တူတယ်၊ အသားအရေကလည်း ဘာမှ နွေးနွေးထွေးထွေး အိအိမရှိဘူး”

မိတ်ဆွေ ဤမှာဘက်၌ ကျမ်းကျင်က သိပါလိမ့်မည်။ က၊၍ မနိတ်ဆုံး မှာ ဤလို ရိုးကြီးဂေါင်ဂင် လန်ဘား ကျောက်တံတားနှင့် ပူဝ ဗိုလ်ရွဲကြီးများသာ

ဖြစ်ပါသည်။ က၊၍ကောင်းသည်မှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြော့ကြော့ရှင်းရှင်း နှင့် တင်ကော့ ရင်မော့ကလေးများ ဖြစ်ပါသည်။

“ကိုယ်တော့ ဘာပြောပြော ဂျှိုက်စီကို အကြိုက်ဆုံးပဲ”

“သူ့ကိုတော့လည်း ဟိုလူကဆွဲ ဒီလူကဆွဲနဲ့ လက်ဦးတို့ဖို့ မနည်း လှရတာဗျ”

ကိုကျော်မြင့်က ပြောသည်၌ ကိုကြည်က ကျွန်တော့်အား ...

“ကိုဆွေ ဟိုစနေနေ့ညက ဂျှိုက်စီနဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ သူ့မျက်နှာကို အရက်နဲ့ပယ်မယ် လုပ်တယ်ဆို ...”

“ဟာ ... ကျွန်တော်က သူ့ရှေ့အရင်ရောက်တာ နောက်မှလာတဲ့ ငနဲ နောက် ပါသွားတာနဲ့ ကျွန်တော်က ရှက်ရှက်နဲ့ နို့ပြီး အဲဒီညက ကျွန်တော် လည်း တော်တော်မူးနေလို့ပါ”

“ဂျှိုက်စီက ခင်ဗျား မူးနေမှန်းသိလို့ မလိုက်တာဘဲ”

“အေးဗျာ ခုည ဂျှိုက်စီနဲ့တွေ့မှ တောင်းပန်ရဦးမယ်၊ ကဲ စကားကောင်း နေလို့ သိပ်အချိန်မရှိဘူး၊ ကိုယ်တို့ အိမ်ပြန်ပြီး က၊ဝတ်တန်ဆာ လဲရဦးမှာ၊ နောက်ပြီး ဘယ်မှာ ပြန်ဆုံကြမလဲ”

“ဘယ်နေရာမှ ချိန်းမနေနဲ့တော့၊ ကလပ်မှာပဲ ဆုံကြမယ်၊ ကိုယ့်အိမ် ကကို ဟိုကိုပဲ တိုက်ရိုက်လာခဲ့ကြတော့”

ကိုကြည်ကပင် စီမံလေသည်။

“ဟာ ... အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ”

ကိုသိန်းထွန်းက ထောက်ခံလိုက်၍ ကိုကျော်မြင့်က ကျွန်တော့်အား ...

“ဒီမှာ ဆရာဆွေက အစောဆုံးရောက်အောင်လာဗျနော်၊ ခင်ဗျားက ဒကာပဲ၊ ကိုယ်တို့မှာ ပိုက်ဆံရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော် မရောက်ရောက် သောက်သာ သောက်နှင့်ကြဗျာ၊ ဒါအတွက် များ မပူကြစမ်းပါနဲ့၊ လိုချင်တာမှာပြီး ကလပ်စာရေး ကိုမြိုင်ကို ကျွန်တော့် စာရင်းထဲသာ ထည့်ခိုင်း၊ ကျွန်တော် ရောက်တော့ ရှင်းမယ်”

“အိုကေ”

ကျွန်တော်တို့ လူစုခွဲခဲ့ကြလေသည်။

“အား ဟတ်ချိုး ဟတ်ချိုး”

ကျွန်တော်မှာ ယနေ့ မြင်းပွဲထဲတွင် ဦးထုပ်ကို မေ့၍ ပါမသွားသဖြင့်

နေပူလိုက် မိုးမိလိုက်နှင့် ခေါင်းအုံကာ နှာစေးနေပါသည်။ ယခု အရက်ပါ သောက်ပြီး၍ အပြင်ဘက်ရောက်ကာမှ အပူဓာတ်ကန်ကာ နှာချေဆတ်လာပါ သည်။

“အား ဟတ်ချိုး ဟတ်ချိုး”

အင်း ... ကလိုမှ ဖြစ်ပါဦးမလား၊ မိန်းကလေးရင်ဘတ် နှပ်နှင့် ပက် သလို နေတော့မှာပဲ၊ အခြေအနေ ကြည့်လုပ်ရမှာပဲလေ။

ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်သည်၌ ကျွန်တော် ထမင်းလစာ ပေးစားနေ သော အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီး သမီးကလေးက ကျွန်တော့်အနား ပွတ်သီးပွတ်သပ် ကပ်လာပြီး ...

“ဟင် ဒီလူကြီး အရက်စော်နံ့လိုက်”

“ဟ ငါ့ဆီက အရက်စော်နံ့တာ အဆန်းလား၊ သွား ... သွား ငါ မူးနေ တုန်းမှာ ငါ့အနား နင်တစ်ယောက်တည်း မလာနဲ့လို့ ပြောထားတယ် မဟုတ် လား”

ကျွန်တော်မှာ တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယ၊ သူကလေးက ဆယ့်သုံးလေး နှစ် အပျိုဖြစ်။ အာရတီ ဝီရတီ၊ အာရတီ ဝေးစွရှောင်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ဝီရတီ အထူးသဖြင့် ရှောင်ကြဉ်ရခြင်း လည်းကောင်း၊ ဤ မင်္ဂလာတရားတော် နှစ်ပါးတွင် အရက်မူးနေတုန်း ဒီလို ဖူးပွင့်စ ပန်းကလေးမျိုးက အနား၌ ကြွေကျ လာလျှင် ဝီရတီ အထူးစပါယ်ရှယ် ရှောင်ကြဉ်မနေနိုင်မှာစိုး၍ ကလေးမအား တားဆီးထားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒါကလေးကတော့ ဘာမျှ နားလည်ရှာမည် မထင်၊ သို့သော် သူ့မိခင် မုဆိုးမကြီးက မြော်မြင်ပေ၍ ကျွန်တော့်အသံ ကြား သည်နှင့် ...

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဟဲ့ ... မိခင်ရီ လာ” ဟုခေါ်ပြီး ကျွန်တော်ဆီ လျှောက် လာ၍ “ဪ မောင်တင်ဆွေ၊ ညနေက မင့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လာသေး တယ်ကွယ်”

“ဪ ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူလဲ”

“သူ့နာမည်ကကွယ် ကြားရတာနဲ့ နားမှာ စိန်နားကပ် ပန်ရသလို ဝင်းထိန်သွားတာပဲ အဟဲ ဟဲ”

အဒေါ်ကြီးမှာ ညနေက ကျွန်တော် မြင်းနိုင်၍ သူ့ထမင်းလခ၊ အိမ်လခ ရှင်းလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည်ဖြူနေပါသည်။ နောက်လ ပိုက်ဆံပေးရက်

မစေမိအထိ သူ သဘောကောင်းနေဦးမည်။ အဲ ပေးချိန်တန်၍ မပေးရင်ဖြင့် စူအောင်ဆောင်ညှောင့်၏။ ဤအခါမျိုး၌ ကျွန်တော်က သူ့ကို ကြောက်ရသည်။ ယခုလို အချိန်မျိုး ဆိုရင်တော့ ...

“အဟား ... ဟား ... အဒေါ်က ပြောပုံဆိုပုံ အနိပ်ကြီးပါလား၊ ဧကန္တ ညနေကလာတဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဟာ ... ကိုဖွတ်ကြီး ထင်တယ်”

“ထပ်သရီးကွယ် အိမ်ပေါ် ဖွတ်တက်တဲ့စကား မပြောစမ်းပါနဲ့။”

“အာ ဘဲရီးဆောရီ တောကြီးမြိုင်လယ် ... အဒေါ်ကို ကျွန်တော်က ချစ်လို့ ကျီစယ်တာပါ။ အဒေါ် ပြောလိုက်ကတည်းက ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ပတ္တမြားဝင်းထိန် မဟုတ်လား။ ခွေးမသားကြီး ကျွန်တော် တစ်ညနေလုံး သူ့လိုက်ရှာနေတာ မတွေ့ဘူး။ ဘယ်အချိန် အိမ်ရောက် လာတာလဲ”

“မင်းနဲ့ သူနဲ့ဟာ အင်မတန်ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတဲ့”

“အဟား ...”

“ကျောင်းတုန်းကဆိုရင် မဟာဆွေ ဇာတ်ကြီးတစ်ရှဉ်းလို့ ခေါ်ကြ သတဲ့”

“အဟဟား ...”

“နို့ပြီး မင်းတို့ နှစ်ယောက်က သူ့အဝတ် ငါ့အဝတ် မခွဲဘူး၊ တစ်ယောက် ဟာ တစ်ယောက် ယူဝတ်ကြတာပဲတဲ့”

“အဟဟား ...”

“အခုလည်း ... တစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက် လိုချင်တယ်ဆိုရင် ဘာ ပြောနေစရာတောင် မလိုဘူးတဲ့ ဆိုပြီး ... မင့်ဘောင်းဘီနဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကို ယူ သွားလေရဲ့။”

“အဟဟား ... ဟိုက် ...”

ကျွန်တော်မှာ အမှတ်မဲ့ ရယ်လိုက်ပြီးမှ ရုတ်တရက် မျက်ဖြူဆိုက်သွား ကာ ...

“နေပါဦး ... နေပါဦး ... ကျွန်တော့်ဘောင်းဘီနဲ့ အင်္ကျီ အင်္ဂလိပ်ဝတ်စုံ ကို ယူသွားတယ်လား ...”

“ယူသွားပါတယ် ဆိုမှကွယ်၊ မင့်နယ် ကျားကိုက်ပါတယ်ဆိုမှ အပေါက် ကလေးနဲ့လားလို့ပဲ ... မယုံ မင်းအဝတ်ဗီရို သွားကြည့်ပါလားကွယ့်”

“ဟား ... ၇၅ ပါးကြီး မှောက်ပါရော ...”

“ဘာလို့လဲကွယ် ... နက်ဖြန် ပြန်ပေးမတဲ့ ပြောသွားပါတယ်”

“ကျွန်တော် အခု ဒန့်စ် သွားက၊မလို့ဗျ၊ အင်္ဂလိပ်ဆုက ဒီတစ်စုံထဲ ကျွန်တော့်မှာရှိတာ”

“မြန်မာ အဝတ်အစားနဲ့ သွားက၊လို့ကော မဖြစ်ဘူးလားကွယ့်”

“ဟာ ... ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ ‘ဟတ်ချိုး’ ... သောက်ရေးထဲ ဒီသောက်နှာ ကလည်း စေးလိုက်တာ ...”

“မင်း ... နှာစေးနေ ဗစ်ရှူပါလားကွယ့် ... ခင်ရီရေ ငါ့ခေါင်းအုံးနံဘေး က ဗစ်ဘူး ယူခဲ့ပါ”

“အင်း ... ကျေးဇူးပါပဲ”

ကျွန်တော့်မှာ တော်တော် နှာစေးနေပါသည်။ ဗစ်(ကစ) အင်ဟေးလား နှာခေါင်းဝ ရှူတာကိုပင် ဘာနဲ့မှ မရသလို ဖြစ်နေပါသည်။

“အဒေါ်လည်း ဆိုင်နဲ့ အိမ်အကူးမှာ ဒီကနေ့ မိုးကလေး တဖွဲဖွဲရွာတာ မိသွားလို့ နှာစေးနေတယ်ကွယ့်၊ သို့သော် မင့်လောက်တော့ မဆိုးပါဘူး”

“ကျွန်တော့် နှာစေးတာက အရေးမကြီးပါဘူးဗျာ ... ခုည က၊ဖို့ဟာ ဟိုမှာ အဖော်တွေက ဒီလောက်ရှိ ရောက်နေကြရောပေါ့၊ ဒုက္ခပါပဲ ... ခွေးမသား ကြီး ... နွားမသားကြီး ... လင်းတမသားကြီး၊ ကျားကိုက်၊ ကားတိုက်၊ မြွေကိုက်၊ ကာလနာတိုက်၊ မိုးကြိုးပစ်၊ ဘုရားစူးပြီး သေချင်းဆိုးမျိုးစုံနဲ့ သေပါစေဗျာ”

ကျွန်တော် တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ကျိန်ဆဲနေသည်ကို အဒေါ်ကြီးသည် ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို ကိုင်၍ ရှုစားနေရာမှ ...

“ဟေ့ ငါ သတိရပြီ၊ မင်း ဒီလောက် အင်္ဂလိပ်ဝတ်စုံနဲ့ သွားဖို့ အရေး ကြီးနေရင် ငါ ပေးလိုက်မယ်”

ကျွန်တော်က သူ့ကို မျက်စိလှန်၍ ကြည့်ပြီး ...

“အဒေါ်မှာ ရှိလို့လား”

“ရှိတယ်၊ အင်္ဂလိပ်ဝတ်စုံမှ တကယ့် အင်္ဂလိပ်ဝတ်စုံအစစ်၊ တကယ့် အင်္ဂလိပ်အစစ်ရဲ့ အဝတ်တွေကွယ့်၊ အဒေါ်ယောက်ျား ဘိုအိမ်မှာ စားပွဲထိုး လုပ်တုန်းက ဘိုက ဘိလပ်အပြန်မှာ သူ့ကို အမှတ်တရဖြစ်အောင် ဆုချခဲ့တာ။ အသစ်ကျပ်ချွတ်ကြီး သူ့ချစ်လို့ပေးတာ၊ အဒေါ်ယောက်ျား ရှိတုန်းကလည်း သူ့သခင်ကြီးပစ္စည်းဆိုပြီး အရိပ်တကြည့်ကြည့် ထားတာ၊ အဒေါ်ယောက်ျား

သေတော့လည်း ကိုယ့်လင် အမြတ်တနိုးထားတဲ့ဟာဆိုပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သေတ္တာထဲ ထည့်သိမ်းထားတယ်။ မင့်ကို ခဏငှားမယ်”

ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်စွာပင် ...

“ငှားတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါမျိုးက မြန်မာအဝတ်အစားလို မဟုတ်ဘူး၊ လူနဲ့ အံ့ကိုက်တော်မှ ဖြစ်တာဗျ”

“အောင်မယ် အဲဒီဘိုက ဘိုအကြီးစားထဲက မဟုတ်ဘူး၊ မင့်ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်လောက်ပဲ၊ တော် မတော် ဝတ်ကြည့်တာပေါ့ကွယ်”

ဆိုပြီး သွားယူ၍ ကျွန်တော့်ကို ပေးပါသည်။

အံ့မာ ကြံကြံဖန်ဖန် ကျွန်တော်နှင့် အံ့ကိုက်ပင် ဖြစ်နေပါသည်။ ကျကျ နန ဝတ်ပြီး အဒေါ်ကြီး၏ စားပွဲတင်မှန်ရှေ့၌ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ အထက်အောက် ကြည့်လိုက်ပါသည်။ တိုင်းချုပ်ထားသည်နှင့် မခြားပါ။ အဆင်အသားမှာ ကျွန် တော့်ဟာထက်ပင် ကောင်းနေသည်။ နက်ဖြန်ခါတော့ ပြန်မပေးဘဲ အဒေါ်ကြီး ထံမှ အချောင်ဈေးနှင့် ဝယ်လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးမိပါသည်။

ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရနှင့် နက်ကတိုင်စီးပြီး မဒီနှင့် က၊ရာ၌ မွေ့လျော်ရန် ပါရစ်မြို့၏ ညနေခင်းရေမွှေး တစ်ကိုယ်လုံးပင် ဆွတ်ဖျန်းလိုက် ပါသည်။

သောက်နှာခေါင်းကလည်း သောက်ရေးထဲ စေးလိုက်တာ၊ ရေမွှေးနံ့မှ မရပါလား။ ဘာဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးမွှေး ပြီးရောပေါ့လော။

ဤအချိန်၌ မိုးကလေးဖွဲဖွဲ ရွာနေ၍ မိုးကာအင်္ကျီဝတ်ပြီး ဦးထုပ်ဆောင်း ကာ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် ကလပ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ အောင်မာ ကိုတော်ချောတို့ က၊နေကြချေပြီ။

ကိုသိန်းထွန်းတို့ စုံတွဲကြည့်ပြီး “အောင်မာ ကိုယ့်လူက ထင်းခွေ နေပါလား” ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ကာ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ အကြောင်းမှာ ကို သိန်းထွန်းသည် သူပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ရိုးကြီးဂေါင်ဂင် ကပြားမနှင့် တွဲက၊ နေ၍ ဤသို့ ရိုးကြီးဂေါင်ဂင်နှင့် က၊ရာ၌ သစ်ကိုင်းခြောက်ကို ဆွဲပွေ့သလို ဖြစ်သောကြောင့် ‘ထင်းခွေ’ သည်ဟု ကျွန်တော်တို့ ပြောစမှတ် ပြုကြပါသည်။ မွတ်ထား မိုက်ရွဲ ပုပုဝဝကြီးနှင့် က၊ရလျှင်ကား ရေတိုင်ကီကြီးကို သယ်နေ ရသည်နှင့်တူ၍ ‘ရေခပ်’ သည်ဟု ပြောကြပါသည်။

ဤသို့ ‘ထင်းခွေ ရေခပ်’ သမျှကို ဘယ်သူမျှ မပြုလိုပါ။ သို့သော်

ကိုယ့်ကလပ်မှာ တက်စီနိုက်တွင် ဧည့်သည်အဖြစ်နှင့် တွေ့ကြသည်၌ ယင်း အမျိုးသမီးမျိုးကို သွား၍မခေါ်က ရိုင်းရာကျသည်။ အမျိုးသမီးမှာလည်း အရှက် ရသည်။ ထို့ကြောင့် ယဉ်ကျေးမှု ပြုကြရသည်။ မိန်းကလေးများကလည်း ယောက်ျားက လာခေါ်လျှင် ဖိတ်ကြားထားသောပါတီ ဖြစ်ပါက မငြင်းရ။ ကိုယ့် ဘာသာကို လာသည်ဖြစ်က သဘောမကျလျှင် ငြင်းနိုင်သည်။

ကျွန်တော်ကား ဤညမှာ အကြီးအကျယ် ကံဆိုးလေသည်။ အပြင်း အထန် အရှက်ကွဲလေသည်။ အကြောင်းမှာ တီးကွက် တစ်ပွဲပြီး၍ နောက်တစ်ပွဲ စသည်၌ ကျွန်တော်ချစ်သော ဆရာမ ခင်မေရီကို သွားခေါ်ရာ နှာခေါင်းရှုံ့၍ ငြင်းလိုက်သည်။ ထိုနောက် မစ္စဟယ်လင်ကို လက်ကမ်းပြန်သောအခါ၌လည်း နှာခေါင်းရှုံ့၍ပင် ခေါင်းခါလိုက်ပြန်သည်။ ဘယ့်နှာတုံး၊ ဒီကလေးမတွေ့ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို အင်မတန် ခင်ကြတာ။ ခါတိုင်း က၊နေကြ ယခု ဘာဖြစ်နေကြ သနည်း။

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ၌ အသိဉာဏ် ပေါ်လာလေပြီ။

ဧကန္တ ဂျွိုက်စီစနက် ဖြစ်ရမည်။ ဟိုညက ကျွန်တော် သူ့ကို အရက် ခွက်နဲ့ ပက်မည် ပြုမိသည်။ ဒါကို သူ အလွန်ရှက်ကာ ဒီကောင် သိပ်ရိုင်းတာ ဟု သူ့မိန်းကလေးဖော်တွေကို လျှောက်ပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်ရန် တိုင်ပင်ထားတာ ဖြစ်ရမည်။ ကဲ သည်တော့ ကျွန်တော် ယခု ဘာလုပ်ရမည် နည်း။

တစ်ခဏတွင်း စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ကာ ဂျွိုက်စီဆီသို့ လျင်မြန် စွာသွားပြီး အခြားလူတစ်ယောက်နှင့် က၊အံ့ဆဲဆဲကို ကျွန်တော် အတင်း ဆွဲက၊လိုက်သည်။

“ဂျွိုက်စီ မင့်ကို ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ မူးလို့ ဖြစ်ရတာပါ။ ငါ မှားတာပါ။ မင်း ကျေနပ်ဖို့ဆိုရင် ဘာမဆို ငါ ပြုပါမယ်၊ ဂျွိုက်စီကို ကိုယ် သိပ်ချစ်ပါတယ်ကွာ၊ ချစ်လို့ပဲ ဒီလိုဖြစ်ရတာပါ။ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ကိုယ် ချစ်နေတဲ့သူက ...”

ဂျွိုက်စီမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ပတ်လည် အပျိုကလေးဖြစ်၍ သူတို့အရွယ် ကြိုက် စကားနှင့် ချောရပါသည်။

“ကိုယ် ခေါ်နေတဲ့ရှေ့မှာ တခြားလူနဲ့ ပါသွားတယ်ဆိုတော့ ကိုယ် ရှက်ပြီး ကရုဏာဒေါသော ဖြစ်မိတာပါ။ ဟိုလူကို မနာလို ဖြစ်မိတာပါ ဂျွိုက်ရယ်။”

ဂျွှန်ကလည်း ကိုယ့်ကို မုန်းလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ် မူးနေမှန်းသိလို့ မဟုတ်လားကွယ်။ အခု မမူးပါဘူး၊ နောက်ဆိုလည်း ပါတီတွေမှာ ဒီလို မမူးဖို့ ကိုယ် သတိထားပါတော့မယ်ကွာနော် ... နော်၊ ကျေနပ်ပါနော် ဟန်နီ”

စသည်ဖြင့် ကျွန်တော်က ယင်း သူ့ကို တတွတ်တွတ် ပြောပါသည်။ သို့တိုင် ဂျွှန်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဘာမျှ ပြန်မပြော၊ အကတော့ မပျက်ဘဲ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ နေပါသည်။

“ဂျွှန်ကို ကိုယ် သိပ်ချစ်ပါတယ်ကွာ”

ဟု ပြောရင်း နှုတ်ခမ်းချင်းထိရန် ကြိုးစားပါသေးသည်။ သို့သော် မရပါ။

အို ခက်ရန်ကော ... ကပြားမ တစ်ယောက်ကို ကပွဲထဲ၌ ကျွန်တော် ဒီလောက်ကြာ ဘယ်သောအခါမှ မချော့ခဲ့ရဘူးပေါ့။ သူတို့သည် ‘ဆောရီး’ ဆိုရုံနှင့် ကျေနပ်သည့်လူမျိုး မဟုတ်တုံလော။

ယခုမှ ဘာဖြစ်ချေသေးသနည်း။

အားလုံး အတွဲတွေကလည်း ကျွန်တော့်အနီးသို့ရောက်လျှင် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ခွာ၍ သွားကြသည်။ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ တီးတိုးလည်း ပြောကြသည်။

ကျွန်တော် က,တာ တိုင်မင် (စည်းချက်) မှားလို့လား။

မမှားပါ။ ကျွန်တော် ဤအသွားကို ကနေကျ။

ကျွန်တော့်ဝတ်စုံပင် အချိုးမကျလို့လား။

ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ၊ ကျွန်တော် အိမ်က ကျကျနန မှန်ထဲ ကြည့်ခဲ့ပါသည်။

သို့မဟုတ် ...

အဒေါ်ကြီးလင် စားပွဲထိုးအား ဘိလပ်ပြန်ဘိုက ကျွန်ကောင်းအဖြစ်နှင့် ဘောက်ဆူးချခဲ့သော ဝတ်စုံဖြစ်ကြောင်း သူတို့က ဒီဗွစကွဲများ သိနေကြလို့လား။

သို့လော ... သို့လော တွေးတောရင်း က,နေရာမှ ဆိုက်စတက်(ပ်) မိန်းကလေးနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ကာ စည်းချက်ကျကျ ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းယူပြီး သူ့ကိုယ်ကလေးကို လှည့်ကာ ပြန်၍ ရင်ချင်းအပ်လိုက်သည်၌ ဂျွှန်ကလည်း မူး၍ လဲကျသွားလေသည်။

ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးကာ သူကလေးကို ကိုင်၍ ထူမည်ပြုသည်၌ ဂျှိုက်စီသည် အလွန်ပင် မသက်သာသော မျက်နှာနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ကာ...

“ပလိစ် ယူ ဂိုးအဝေး ဆွေး ...”

ဟု ကျွန်တော့်ကို မောင်းထုတ်လေသည်။

အားလုံးလူတွေလည်း အကရပ်ပြီး ဝိုင်းလာကြသည်။ ဘိုကြည်နှင့် ကိုသိန်းထွန်းသည် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသော ကျွန်တော့်အား အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်သွားကြသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှ နားမလည်သေးဘဲ ...

“ဘယ့်နှယ်ဗျာ ကျွန်တော်က တတွတ်တွတ် တောင်းပန်နေရက်ကနဲ့ ဂျှိုက်စီက ဒီလောက်တောင် ဖြစ်ရသလား”

ဘိုကြည်က ...

“အိုး ... အဲဒီကိစ္စကြောင့် မဟုတ်ဘူး ... ခင်ဗျာကိုယ်က ပုပ်စော်နံနေ လို့ဗျ”

ကျွန်တော် မျက်လုံးပြဲကာ ...

“ဘာ ... ကျွန်တော်ကိုယ်က ပုပ်စော်နံနေတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ဘယ့်နှယ် ဖြစ်လာတာတုံး၊ ခင်ဗျာကိုယ် ခင်ဗျား မနံ ဘူးလား”

“ကျွန်တော် သိပ်ပြီး နှာစေးနေတယ်၊ စောစောက ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဟိုတယ် က ထွက်စက နှာချေနေတာ အခုရပ်သွားတော့ ပိုဆိုးနေတာပေါ့”

“ကဲ အခန်းထဲ ပြန်မဝင်နဲ့တော့၊ အားလုံးက ခင်ဗျားကိုယ်က နံမှန်း သိနေကြပြီ။ ဒီမှာပဲနေ၊ ကျွန်တော်တို့တော့ ငနဲမတွေ တန်းလန်းနဲ့ သွား က၊ လိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ကာ အရက်ကို မှာသောက်ရင်း ကျွန်တော့်ကိုယ်က ဘာကြောင့် ပုပ်စော်နံရသနည်း စဉ်းစားသည်။ တစ်ကိုယ် လုံးကို ရေမွှေးပင် ဆွတ်ဖျန်းသေးသည်။ ၎င်းရေမွှေးကပင် အပုပ်ရေများ ဖြစ်နေ လေသလော။ ဒါဖြစ်ရင် ကျွန်တော့် ရေမွှေးစပရေးဘူးထဲကို ဘယ်သူက အပုပ် ရေတွေများ ထည့်ပစ်ခဲ့ပါသနည်း။ အီးဗင်းနင်းအင်ပဲရစ်(စ်) ရေမွှေးမှာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွင် အင်မတန် သင်းပျံ့သလောက် ချွေးနှင့် လည်း ကောင်း၊ အပုပ်နှင့် လည်းကောင်း ရောသောအခါတွင် အလွန်ပင် ဆိုးရွားစွာ

နံတတ်သည်။ သူသည် အပုပ်နံ့ကို မထိန်းဘဲ အပုပ်ကို အားပေးသော သဘော ရှိသည်။

ယင်းသို့ စဉ်းစားရင်း အရက်ခွက်ကို ကိုင်ကာ ကပွဲထဲကို ကြည့်လိုက် သည်၌ စုံတွဲတွေကြားတွင် လှုပ်ရှားနေသော ကျွန်တော့်ဝတ်စုံကို မြင်ရသည်။

ခွေးမသား ပတ္တမြားဝင်းထိန်ကြီး။ သူ့မြာနဲ့ လာကနေတာကိုး ... ရမ်ဘာ တေးသွားမှာ ဝက်မှိုန်းများ မှိုန်းနေလို့ အင်း ... တယ်ဇိမ်ရှိနေပေါ့။

ဤတီးကွက် ရပ်လျှင်ရပ်ချင်း ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ်မှ သတိမမူ လိုက်ဘဲ ထိုင်ရာမှ ထသွား၍ ပတ္တမြားဝင်းထိန်၏ လည်ကုပ်ကို ဆွဲထုတ်မိ လျက်သား ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကောင်မလေးက အံ့အားသင့်ကာ ကျန်ခဲ့သည်။

“မင်း ... မင်း ... လက်ရက်တယ်”

ဟု ပြောရင်း သူ့မျက်နှာကို လက်သီးနှင့် ရွယ်သည်၌ သူ လက်တား ကာ ...

“သူငယ်ချင်း သည်းခံပါကွာ ... ငါပြောတာ နားထောင်ပါဦးကွာ၊ ငါ ဒီနေ့ ကိုခင်မောင်လတ်ကြီး မြင်းနိုင်လို့ သူ့ဆီက ငွေချေးရခဲ့တာနဲ့ ဂျယ်နီ လေးကို ကပွဲခေါ်ချင်လို့ မင်းဝတ်စုံကို လာယူတာပါကွာ။ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ဒီလောက် ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းချင်း မင့်တွေ့လို့ ပြောလည်း ပေးမှာပဲဆိုပြီး ယူလာခဲ့တာ ပါကွာ ... ဂျယ်နီလေး ဘဝဟာ သနားစရာကွာ၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကပြားမ ကလေးပီပီ ကပွဲသွားချင်တယ်ကွာ၊ မင့်အဝတ် နက်ဖြန်ခါ ပြန်ပေးပါ့မယ်ကွာ၊ မင့်လည်း အခုဝတ်စုံ ရလာသားပဲ၊ ဒီအဝတ်နဲ့ မင်းနဲ့ သိပ်ကြည့်ကောင်းတာပဲ၊ ဒါ ခုန ကရင်း မင်း လှမ်းမြင်လိုက်တော့ မင်းမှန်းတောင် မသိဘူး ... ဘီလပ် သား အစစ်လားတောင် အောက်မေ့လိုက်ပါတယ်ကွ”

“ဟေ့ ... ဒီမြောက်လုံး ချောလုံးတွေ လုပ်မနေစမ်းနဲ့ ... ငါ အခုန ကပွဲထဲမှာ ဘာဖြစ်သလဲ ... မင်း မြင်တယ် မဟုတ်လား”

“မမြင်ပါဘူးကွာ ... ဂျယ်နီလေးက ရပ်ရှင် ပထမ ကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ ဂလုပ်ရုံက ဖြုတ်မှ မုန့်ဘာစားပြီး အခုနလေးကမှ ငါတို့ ရောက်တာပါကွာ ..”

“ဒါဖြင့် ...” ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော့်ကိုယ်နှင့် ကပ်လိုက်

ကာ ...

“ငါ့ကိုယ် နမ်းကြည့်စမ်း၊ ဘာစော် နံနေသလဲ ...”

သူ ရုန်းပြီး ...

“အား ... ဘာစော်မှ မနံပါဘူးကွာ”
 “ခွေးမသား မလိမ်နဲ့၊ အဝတ်လာယူရုံတင် မဟုတ်ဘူး မင်း ... ငါ
 ရေမွှေးစပရေးဘူးထဲ ဘာတွေ ထည့်သွားသလဲ၊ ခွေးကြီး ကျောင်းတုန်းက
 သောက်ကျင့်တွေ”

“ဟာ ... ကြံကြံဖန်ဖန်ကွာ ... ဘာမှ ထည့်မသွားရပါဘူးကွာ၊ ကာလနာ
 တိုက်ရပါစေ၊ သေခြင်းဆိုးနဲ့ သေရပါစေ”

“အေး ... မင်းတော့ ငါ သေခြင်းဆိုး အမျိုးမျိုးနဲ့ သေဖို့ ကျိန်ပြီးသားပဲ”
 ဤအချိန်တွင် သူ့ကောင်မကလေးက ကျွန်တော်တို့အား မျက်နှာငယ်
 ကလေးနှင့် လှမ်းကြည့်နေသည်ဖြစ်၍ ...

“ကဲကဲ ... သွား ... သွား ... မသေခင်မှာ မင့်ဟာမလေးနဲ့ ပျော်ပျော်
 ပါးပါး ကချေဦး”

ကျွန်တော့်စိတ်ထင်မှာ ရေမွှေးထဲ အပုပ်နဲ့ ထည့်သူသည် ဒီကောင်
 မဟုတ်လျှင် အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီး သမီး မခင်ရီကလေး ကမြင်းကြောထတာ ဖြစ်ရ
 မည်။ ဒင်းကလေး ဇာဘော်လီတော့ လျှော်လှန်းထားတုန်း ခွေးလှေးယားသီးမှုန့်
 သုတ်ထားဦးမည်ဟု စိတ်ကူးထည့်ခဲ့သည်။

သို့သော် ကျွန်တော် မှားလေသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက် ၉ နာရီ
 ကျွန်တော် အိပ်ရာက ထသောအခါတွင် အဒေါ်ကြီးက ပြောပြသည်မှာ ...

“မောင်တင်ဆွေရေ၊ ညက မင်းကို အဝတ် ထုတ်ပေးလိုက်တဲ့ သေတ္တာ
 ထဲက ကြွက်သေပုပ် သုံးကောင်တောင် တွေ့တယ်ကွယ့် ... ငါဖြင့် နှာစေးနေလို့
 မသိပါဘူး၊ ခင်ရီလေးက ‘နံတယ် ... နံတယ် အမေ’ ဆိုလို့ ရှာတော့မှ၊ မင်း
 ပေးလိုက်တဲ့ အဝတ်တွေတော့ မနံလို့ တော်ပါသေးနော်”

မည်သို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ချောက်ကျရခြင်းသည် ခွေးမသားကြီးသာ
 တရားခံ ဖြစ်လေရာ ဒင်း အဝတ်ပို့လာလျှင် မည်သို့မည်ပုံ ကြိမ်းလိုက် မောင်း
 လိုက်ဦးမည်ဟု ရင့်သီးပြင်းထန်သော စကားလုံးကြီးများကိုပင် တသိကြီး
 စဉ်းစား ရွေးချယ်ထားလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ၁၀ နာရီခန့်၌ သူ အဝတ်ထုပ်ကို
 ပိုက်၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသောအခါတွင် သူ့မျက်နှာ ဖြစ်လာပုံမှာ အားရ

ပါးရကြီး ဆူလိုက် ပူလိုက်မည်ဟု ခဲထားသော ကျွန်တော်ပင်လျှင် သောက်မြင် ကပ်ချင်စိတ် ပေါ်လာပါသည်။

“ဟေ့ကောင် မင့်မျက်နှာ ဘယ်နှယ် ဖြစ်လာတာလဲ၊ ဘယ်သူက ကျောက်ချဉ်ရေနဲ့ ပက်လိုက်လို့လဲ”

သူသည် လေးကန်စွာ ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်လိုက်ပြီး ...

“ဂျယ်နီလေးကွာ ...”

“ဘာလဲ ကားကြိတ်သွားသလား”

“မဟုတ်ဘူး သနားစရာ ဖြစ်ပြန်ပြီ”

“ဟ ... မင့်ဟာလေး မင်း သနားတာ ငါ့လာပြောမနေစမ်းနဲ့၊ ငါက ကပြားမဆို သောက်မြင်ကတ်ကတ်ရယ်”

“ကပြားချင်း တူပေမယ့် သူက အသက်ရှူ ကွဲပါသေးတယ်ကွာ”

“ဘာလဲ မင်းက ကပြားမတွေ အသက်ရှူတာ လိုက်ကြည့်နေလို့လား”

“သူငယ်ချင်း ငါ စိတ်နှလုံး ထိခိုက်နေတဲ့အခါမှာ အကောင်း ပြောစမ်း ပါကွာ”

“မင်း စိတ်နှလုံးက ဘာလို့ ထိခိုက်ရတာလဲ”

“ဂျယ်နီလေး အလုပ်ပြုတ်ခံရတယ်ကွာ”

“ဘာလဲ မင့်အဒေါ်ဆီက အလုပ်လား”

“အေးပေါ့ကွာ ...”

“ဟား ဒါဖြင့် ကောင်းတာပေါ့။ မင်းပဲ ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီမိန်းမ ကြီးဆီ လုပ်ရတာ ခွေးမွေး ဘရပ်ရှ် တိုက်ရတာနဲ့ သောက်သုံးမကျတဲ့ စာတွေ လိုက်ရေးရတာနဲ့ ဂျယ်နီလေး ဘဝဟာ သနားစရာလို့ အခု ဒီဝဋ်က ကျွတ်သွား တာပေါ့ကွာ၊ အဟားဟား ... ဝမ်းသာစရာကြီးပဲ”

“တကယ်တော့ ဘယ်ဟုတ်ဦးမလဲ သူငယ်ချင်း၊ သူ ထမင်းစားနေတာ ကွ ဒီအလုပ်နဲ့ပဲ၊ အလုပ်တစ်ခုက ပြုတ်ရင် တစ်ခုရဖို့ မလွယ်ဘူး မဟုတ် လား ...”

“နို့ ဒီအလုပ်က ဘာလို့ ပြုတ်ရတာတုံး”

“ဟာ ... တစ်တရားခံက ငါ့အဒေါ်အိမ်က ထမင်းချက်တဲ့ မိန်းမကြီးကွ၊ နှစ်တရားခံက ဘယ်ဂါတ်ကမှန်းမသိတဲ့ ပုလိပ်တစ်ယောက်ကွ”

“အင်း ... ဆိုစမ်းပါဦး ... ပုလိပ်တောင် တရားခံ ဖြစ်ရရင် မင့် ကောင်

မလေး အမှုဟာ တော်တော်ကြီးပုံပေါ်တယ်၊ အမှုသွား အမှုလာက ဘယ်က စလဲ”

“ညကကွ ...”

“ဟား ... ညမှုဆိုရင် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာပေါ့”

“ဟေး ... မင်း ဝင်မနှောက်စမ်းပါနဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ် နားထောင်စမ်းပါ။ ညက ငါတို့ ကပွဲလာတယ် မဟုတ်လား”

“အေး ... အဲဒါ ငါ အသိ”

“အဲဒါ ... ဂျယ်နီလေးက ငါ့အဒေါ်အိမ်က ခိုးလာတာကွ”

“ဟင်း မင်း ညကပြောတော့ ကိုခင်မောင်လတ်ဆီက ငွေချေးရလို့ မင်းက ခေါ်လာတာဆို၊ ခုတော့ ဒီကောင်မလေးက မင့်အဒေါ်အိမ်က ဘာများ ခိုးလာပြန်တာတုံး”

“ဟယ် ... မင်း စကားကိုဖြင့် သေသေချာချာ နားမထောင်ဘူး၊ ဂျယ်နီ လေးက ငါ့အဒေါ်အိမ်မှာနေရတော့ ညထွက်တာ မကြိုက်ဘူးဆိုလို့ အဒေါ် မသိအောင် ခိုးထွက်လာတာ ပြောတာကွ”

“ဩ ... ဩ ... ဒါနဲ့ အဲဒါပေါ်သွားလို့ အလုပ်က ဖြုတ်ပစ်တယ် ဆိုပါတော့၊ ဒါနဲ့ မင့်ထမင်းချက် အဒေါ်ကြီးနဲ့ ပုလိပ်က ဘယ်လို တရားခံ ဖြစ်လာရသေးတာတုံး”

“မင်း ငါပြောတာပဲ နားထောင်စမ်းပါဦး။ တို့ ညက ကပွဲက ၁၂ နာရီ လောက်မှ ပြီးတော့ သန်းခေါင်ကျော်မှ ဂျယ်နီလေး အိမ်ပြန်ပို့ရတယ်ကွ။ ဂျယ်နီ လေး အစဦး စီမံခဲ့တာက အိမ်ထဲပြန်ဝင်ဖို့ အောက်ထပ်က ပြတင်းပေါက်တစ်ခု ကို စေ့ရုံလေး စေ့တာကွ၊ အဲဒါ အထဲက ဘယ်သူက မင်းတုပ်ထိုးထားသလဲ သိလား၊ ထမင်းချက်တဲ့ အဒေါ် သေနာမကြီးပေါ့ကွာ ... ဒီမိန်းမကြီး သောက် ကျင့် ငါ အဲဒီအိမ်မှာ နေတုန်းကတည်းက သိခဲ့တယ်၊ ည သူအိပ်တော့မယ် ဆိုရင် အပေါက်တိုင်းစေ့ လျှောက်ကြည့်ပြီး အိပ်တတ်တဲ့ ဓလေ့ဆိုးကြီး ရှိတာပဲ ကွ ... တကယ်ဆို မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ဒါ သူ့အလုပ်လား သူ ထမင်းချက်ပဲ၊ မီးဖိုချောင်နဲ့သာ ဆိုင်တယ် မဟုတ်လား၊ ဘာ အိမ်တွင်း အိမ်မ တံခါးတွေ ဝင်နှောက်ချင်ရတာလဲ”

“အင်း ... ဟုတ်ပေ့ကွာ၊ ကဲ ... နှစ်တရားခံ ပုလိပ် ဖြစ်ရပုံကော”

“တို့ အဲဒီပြတင်းပေါက် ဖွင့်မရတော့ ဂျယ်နီလေးက ပြောတယ်၊ သူ့

အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းက ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ထားတယ် ဟို ... ရေနံသုတ်တဲ့ လှေကားကြီးနဲ့ တက်မယ်ဆိုလို့ ငါက ယူထောင်ပေးနေတုန်း ပုလိပ်က လက်နှိပ် ဓာတ်မီးကြီး တဝင်းဝင်းနဲ့ ရောက်လာပြီး ငါတို့ကို စစ်လား မေးလား လုပ်ပါ ရောကွ၊ ဟင်း ... တစ်သက်လုံး ရာထူးတက်မယ့်ကောင်မျိုး မဟုတ်ဘူးကွ၊ ကြည့်လေ ... ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ ညတိုင်းလို ခိုးမှု၊ တိုက်မှု၊ ဖောက်ထွင်းမှုတွေ ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ကဲ ... ဒါတွေတော့ တွေ့အောင် လိုက်မရှာဘူး၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ကိုမှ လာပြီးတော့ လူကောင်းသူကောင်းတွေကို ဒုက္ခပေးတယ်”

“မင်းက အကျိုးအကြောင်း ရှင်းမပြဘူးလား”

“ငါ အမှန်အတိုင်း ပြောပြတယ်ကွ။ ဒါကို သူ မယုံနိုင်ဘူး။ အိမ်ရှင် နှိုးမေးမှ ဖြစ်မယ်ဆိုပြီး သူက တံခါးခေါက်နှိုးတော့ ငါ့အဒေါ်မျက်မှောက် ငါတို့ ရောက်ရတော့တာပေါ့”

“ဒီတော့ မင်းအဒေါ်က ဘာပြောလဲ”

“ရဲကိုတော့ သူ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောလွှတ်လိုက်ပြီး ရဲ သွားတော့ ကြည့်စမ်းကွာ ... ငါ့ကို ‘ခွေးသူခိုး’ တဲ့၊ ငါ့အိမ်ရိပ် မနင်းနဲ့ဆိုတာ ဘာလို့ လာရသလဲ၊ နင် ငါ့ခွေးတွေ ထပ်ခိုးချင်ပြန်သေးလို့လားတဲ့။ ကြည့်စမ်းကွာ တကယ်ဆို သူ ဒီလိုပြောဖို့လား။ ငါ သူ့ခွေးတွေ ယူလာမိတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ နောက် မိတော့လည်း ပြန်ပေးလိုက်တယ် မဟုတ်လား။ နို့ပြီး ... ဂျယ်နီလေး ကိုလည်း ‘ညည်းဟာ ... သူခိုး ဓားရိုးကမ်းမယ့် ကောင်မ၊ ငါ နှင်ထုတ်ထားတဲ့ အကောင်ကို ဒီလို ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ဆက်သွယ်နေတာဖြင့် ညည်းကိုပါ အိမ်မထားဝံ့တော့ဘူး’

ဆိုပြီး တစ်ခါတည်း အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်တယ်ကွ။ ဘယ်လောက် အဖြစ်ဆိုးသလဲ သူငယ်ချင်း ... မင်း စဉ်းစားကြည့်တော့။ ငါ ဂျယ်နီလေး အတွက် ဘယ်စိတ်ကောင်းနိုင်တော့မှာလဲ။ အဲဒါ ငါ သူကလေးအတွက် ဘာ လုပ်ပေးရမလဲကွာ”

ကျွန်တော် ခေတ္တ စဉ်းစားဟန်ပြုပြီး ...

“ငါ မှန်တာ ပြောရမလား”

“ပြောပါကွာ”

“မင့်လိုကောင် ဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး”

“အို ... ငါလခွီးတဲ့”

ဆိုပြီးမှ ...
 “အေး ငါ သတိရပြီ၊ ငါ ကိုခင်မောင်လတ်ဆီသွားပြီး အပူကပ်မယ်၊ ဒါ သူ ငါ့ငွေပေးလိုက်တာက စ ဖြစ်ရတာ”

“ဒါဖြင့် ... မင်း ခင်မောင်လတ်ပဲ တရားခံစာရင်းထဲ ထည့်ဦးမလား”
 “ဒါကတော့ မဆိုင်ပါဘူးကွာ။ ငါ သူ့ကို အကျိုးအကြောင်း အကုန်လုံး ရှင်းပြပြီးတော့ ဂျယ်နီလေးကို အလုပ်ပြန်ပေးဖို့ ငါ့အဒေါ်ကို သွားပြောခိုင်း မယ်၊ မကောင်းဘူးလား ...”

“ကောင်းသားပဲ၊ အရင်တစ်ပတ်က ကိုခင်မောင်လတ် သွားပြောလို့ မင်း ခွေးခိုးတာ ပေါ်သွားတာ။ ဒီတော့ ကိုလတ်ကျေးဇူး မင့်အဒေါ်အပေါ်မှာ ရှိနေတယ်”

“ငါ့လခွီး အဲဒါက မင်း ငါ့ကို မစူးမစမ်း မမေးမမြန်း သွားလုပ်လို့ ဖြစ်ရတာ”

“ထားပါတော့ကွာ ... ဒီတစ်ခါတော့ ကိုလတ်က မင့်အတွက် ပြောပေး ပါဦးမလား”

“အိုး ... ကိုခင်မောင်လတ်လားကွာ ... ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးလူ၊ စိတ်သဘော အပြည့်ဝဆုံးလူ၊ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေအတွက်ကို ဘာမဆို ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ အသင့်၊ ဒီလိုမှ ဆောင်ရွက်စရာ မရှိရင်တောင် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေတဲ့ လူကွ”

“အေး ... ဒါဖြင့် သွား သွား ... မြန်မြန် သူ့ရုံးချိန်မီအောင်”

“သူငယ်ချင်း ငါ့ ငွေတစ်ကျပ် ပေးလိုက်ဦးကွာ၊ ဘတ်စ်ကားခ”

“ငါ့လခွီးတဲ့”

ဤနေ့သည် ကျွန်တော်က ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းလိုက်မည်ဟု အားခဲထား သော ကောင်ကြီးကို ကိုယ့်ကိစ္စ တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမှ မပြောလိုက်ရဘဲ သူ့ကိစ္စ နှင့်ပင် အပြီးတွင် ငွေတစ်ကျပ် ပူဇော်ပသ လွှတ်လိုက်ရသောရက်မှ ပဉ္စမမြောက် ဖြစ်ပါသည်။ နံနက်ခင်းက ကျွန်တော် စမ်းချောင်းဈေးအတွင်း ရောက်သွား သည်တွင် မိုးဦးကျ ရခဲ ကြုံခဲ့လှသော အုန်းလက် မှိုပွင့်ကြီးတွေ တွေ့၍ နှစ်ကျပ် ခွဲဖိုး နှစ်တွဲ ဝယ်ခဲ့ကာ ကြက်သား ခြောက်ဆယ်သားလောက် တစ်ကောင်လည်း

ဆွဲခဲ့ပါသည်။ ငရုတ်သီးစိမ်း၊ နံနံပင်၊ သံပရာသီး တို့ကိုလည်း ခါးပိုက်ထဲ ထည့်ခဲ့ပါသည်။

အဒေါ်ကြီး ထမင်းဆိုင်မှာ လပေးနှင့် စားနေရတာ ကြာသော် ငြီးငွေ့ တတ်၍ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော် စိတ်ကူးထဲ ပေါ်လာတာကို ချက်စားတတ်ပါသည်။

ကြက်ကို အတုံးကြီးကြီး ဖျက်၍ ပဲငံပြာရည် အကြည်နှင့် နီရဲနေအောင် ရေကုန်ဆီပြန် ပြုတ်ကြော်ကြော်ပြီး၊ အရိုးပိုင်းများကို မှိုတစ်ဝက်နှင့် အရည် ပျစ်ပျစ်ကလေး ချက်သည်။ မှိုကို အရိုးအရွက် ခပ်သေးသေးစိတ်ကာ ဟင်းရည် သောက်ပြုရန် မြန်မာငံပြာရည်နှင့် မှိုကျက်ရုံ ပြုတ်သည်။ စားခါနီးတွင် ၎င်း မှိုအရည်သောက်ထဲသို့ ငရုတ်သီးစိမ်း လေးစိတ်ကွဲ ထောင်းထည့်သည်။ နံနံပင် လှီးထည့်သည်။ သံပရာသီး ညှစ်ထည့်သည်။ အချဉ်၊ အငန်၊ အစပ် အဆင်သင့် သည်၌ ကြက်သားကြော်နှင့် ကြက်ရိုးမှိုဟင်းနှင့် ငါးပိထောင်းတစ်ခွက်နှင့် တို့ စရာ တညင်းသီးနုနုဆားစိမ် ကျွတ်ကျွတ်နှင့် သခွားသီးစိမ်းနှင့် ဘရန်ဒီ နှစ်ခွက် နှင့် စားလိုက်ရာ ကျွန်တော်မှာ ထမင်း စားပြီးချင်း စီးကရက် တစ်လိပ်မှ ကုန်အောင် မသောက်နိုင်တော့၊ မီးသတ်၍ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သွားလေ၏။

နေ့လယ် နှစ်နာရီခန့်တွင် အိပ်ရာမှနိုး၍ ရေချိုး ဘာချိုးပြီး ကျွန်တော့် စားပွဲပေါ် ရောက်နေသော စာများကို ဖတ်မည်ပြုနေစဉ်တွင် ပတ္တမြားဝင်းထိန် ရောက်လာသဖြင့် သူ့အမူအရာ ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဟေ့ ... ဒီတစ်ခါတော့ မင့်မျက်နှာ ကြည်လို့ ရှင်လို့ပါလားကွ၊ အခြေ အနေ ဟန်ခဲ့ပြီထင်ရဲ့”

သူ ထိုင်လိုက်ပြီး ...

“ဟန်ပေါက်ရောက်အောင် ချိုးခဲ့ပါပြီကွာ၊ နို့ မင့်မျက်နှာကတော့ နေ့ခင်း ကြီးမှာ ထစ်လို့ အစ်လို့ ပါလားကွ”

“အေး ... ငါ့မျက်နှာ ထစ်တာ အစ်တာကတော့ မှိုရလို့ကွ”

“ဘာ မင့်ကောင်မလေးဆီက စာလာပလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မနက်က စမ်းချောင်းဈေးထဲက တကယ် မှိုရခဲ့လို့ကွ”

သူ ကျွန်တော့်စကားကို နားမလည်သေးသဖြင့် အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်းပြလိုက်ရာ သူကပါ စားချင်သေးသည် ဆိုသောကြောင့် တစ်ဖက်ခန်း၌ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို အရုပ်ကြည့်နေသော ကောင်မလေးအား ...

“ဟေး ... ခင်ရီ၊ ငါ မနက်က ချက်တဲ့ မှီဟင်းတွေ ရှိသေးသလား”

“အစ်မနဲ့ ကျွန်မ စားပစ်လိုက်တာ ပြောင်ရော”

“အဲ ... မင်းကုသိုလ်ပဲ၊ ကဲ ခင်ရီရေ ... ငါတို့နှစ်ယောက်အတွက် ကော်ဖီနဲ့ ပေါင်မုန့်ပဲ ပေးတော့ကွာ”

ဓာတ်ဘူးထဲ အဆင်သင့် ဖျော်ပြီးသား ဖြစ်နေ၍ မကြာမီ ရောက်လာ သည်၌ ...

“ကဲ ... သူငယ်ချင်း သောက်ကွာ၊ စားကွာ၊ ငါ ဒီစာတွေ ဖတ်လိုက် ဦးမယ်”

သူ ပေါင်မုန့် ထောပတ်သုတ် တစ်ခြမ်းကို တစ်ကိုက်ထဲနှင့် နှစ်ပိုင်း စလုံး ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီး ...

“စာတွေက ဘယ်တုန်းက ရောက်လာတာတွေလဲကွ”

“ဒီနေ့ နေ့ခင်း ပိုစစ်မင်းနဲ့ပေါ့ကွာ”

“မင်း တစ်စောင်မှ မဖတ်ရသေးဘူးလား”

“မဖတ်ရသေးဘူး”

“ဒါဖြင့် ဖတ် ဖတ်”

ဆိုပြီး ကျွန်တော် တစ်စောင်ပြီး တစ်စောင် ဖတ်နေသည်ကို သူက ကော်ဖီသောက်ရင်း စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်လှသဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်မလုံသလို ဖြစ်ကာ ...

“ဟေ့ ... မင်း ငါ စာဖတ်တာကို ကြည့်လှချည်လား”

ဤမှ သူ့မျက်နှာ အမူအရာ ပြင်ကာ ...

“အေး ... ဟုတ်လား၊ ငါ့အဒေါ်စာက မင်းဆီ လာသလားလို့ကွာ”

“ဘာအဆက်အသွယ်ရှိလို့ မင့်အဒေါ်စာက ငါ့ဆီ လာရမှာလဲ”

ပြောရင်းနှင့် နောက်စာအိတ်တစ်လုံးကို ယူလိုက်ရာ ကျွန်တော့်ထံ လာ နေကျ ကလောင်မိတ်ဆွေ၏ လက်ရေးမျိုး မဟုတ်သော လိပ်စာကို တွေ့ရပြီး ဖောက်ဖတ်လိုက်သည်၌ စာရေးစက္ကူတွင် မုတ်ပွန်တင်တင်ကြီး၊ မုတ်ပွန်ရိပ်သာ၊ ရွှေဂုံတိုင်လမ်း၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်၊ ဟူသော ပုံနှိပ်စာလုံးနှင့် မိန်းမလက်ရေး ခပ်ကြမ်းကြမ်းကြီးနှင့် ရေးထားသော စာလုံးမှာ ...

ဦးတင်ဆွေရှင့် ...

နက်ဖြန်ခါ (သောကြာနေ့) ညနေ ၄ နာရီခွဲအချိန်တွင် အထက်ပါ လိပ်စာအတိုင်း ကျွန်မ၏နေအိမ်သို့ လာရောက်ရန် ဖိတ်ခေါ်ပါသည်ရှင့် ...။

သင်၏
တင်တင်ကြီး

ကျွန်တော်မှာ မည်သို့မှ နားမလည်နိုင်ဘဲ နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်နေ သည်တွင် ပတ္တမြားဝင်းထိန်မှာ ဝမ်းသာသော အမူအရာနှင့် ...

“ဟေ့ ... အဲဒါ ငါ့အဒေါ်ဆီက စာပဲ မဟုတ်လား၊ ဘာတဲ့လဲကွ”

“နက်ဖြန် ညနေ လေးနာရီခွဲ သူ့အိမ် ငါ လာဖို့ ဖိတ်သတဲ့”

“အိုး ... ဝွဒ်”

“ဟ ... ဘာဝွဒ်တာတဲ့၊ ငါနဲ့ သူနဲ့ သိလို့လား၊ ငါ့ကို ဘာလို့ ဖိတ်ခေါ် ရတာလဲ၊ ငါ့အိမ်လိပ်စာကို သူ ဘယ်နှယ်သိတာလဲ”

ဤတွင် ပတ္တမြားဝင်းထိန်သည် ကျွန်တော့်အနီးသို့ ကပ်လာပြီး ကျွန် တော့် ပခုံး ပုတ်ကာ ...

“ဒီမှာ သူငယ်ချင်း မင်းကို ငါ တစ်ခုပြောမယ်၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ဟာ ကျောင်း နေဖက် သူငယ်ချင်း၊ ငယ်စဉ်ကတည်းက သိခဲ့ကြတာ၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ် ယောက် ဘယ်လောက် ချစ်ခင်ကြသလဲ ဆိုတာတော့ ဘာမှ အထူးပြောစရာ မလိုတော့ဘူးကွာ။ ဟေ့ ... ဒီမှာ မင့် ငါသိသမျှ မင့်ကို ငါ အချိုးကျူးဆုံး အချက်တစ်ခုကတော့ မင်းဟာ ဘယ်အခါမဆို တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တတ်နိုင် သမျှ အကူအညီပေးဖို့ အဆင်သင့်ရှိတယ် ဆိုတာပဲကွ။ ဟင် ... မဟုတ်ဘူး လား။ တချို့ မင်းအကြောင်း မသိတဲ့ လူတွေက ငါ့ကို မေးကြတယ်။

“ဒီကောင် သဘောက ဘယ်လိုလဲဗျ၊ လူကတော့ လူချောပဲ”

“အို ... လူချောသလောက် သဘောကောင်းတဲ့ကောင်” ဟု ငါက ပြော လိုက်တယ်။

“လောကမှာ ကျုပ် သိသမျှဖြင့် ဖိုးတင်ဆွေဟာ နိုးတူး၊ ဒီကောင်မျိုး နှစ်ယောက်မရှိဘူး၊ နေရာတကာမှာ အားကိုးရတယ်။ ပေါင်းလို့ သင်းလို့ အင် မတန် ကောင်းတယ်။ လောကမှာ ရခဲတဲ့ ဒုလ္လဘကြီးရယ်လို့ လူပြည်လာ

လူဖြစ်ရမယ့် ဖိုးတင်ဆွေနဲ့မှ မပေါင်းဘူးရင်ဖြင့် အလကားပဲ၊ ဘာမှ လူဖြစ်ကျိုး မနပ်ဘူး” လို့ ငါ ဒီအတိုင်းချည်း ပြောလိုက်တာပဲ။ မင်း မယ့် လျှောက်မေး ကြည့်”

“အေး ငါ လျှောက်မေးမနေပါနဲ့တော့ကွာ၊ မင်း ငါ့ကို အခု ကာခိုင်း မလိုလဲ ဆိုတာသာ တိုက်ရိုက် ပြောပါတော့”

ကျွန်တော်မှာ သူ့ ချီးမွမ်းစကားတွေ ခံရတာ အောင့်သက်သက် နိုင်လှ ပါပြီ။

“အို ... မင့်အတွက် အလကား ဘာမှ ဖြစ်လောက်တဲ့ အရာကလေး မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အသေးအမွှားကလေးပါ။ ဒီမှာ ငါ ဟိုနေ့က ဂျယ်နီလေး အတွက် အလုပ်ပြန်ရအောင်ပြောဖို့ ကိုခင်မောင်လတ်ကြီးကို ငါ့အဒေါ်ကြီးဆီ လွှတ်လိုက်တယ်ကွ၊ မစွံပါဘူး။ တကယ်ဆိုတော့ ဒီငနဲကြီးက အလကားပါ ကွာ၊ ဘာမှ ဖြစ်မြောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ခိုင်းလို့ စေလို့ ဖင်ပေါ့တာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ဘယ်နေရာ ဘယ်ပွိုင့်က ဘယ်လို ယူပြောရမလဲ ဆိုတာ မသိဘူးကွ။ သူ ပြန်လာပြီး မဟန်ခဲ့ဘူး ပြောတော့ ငါ သူ့ဆေးတံယူပြီး တစ်ဆုံ လာဖွာ လိုက်တယ်။ ချက်ချင်း အကြံရတာပဲ။ ဟေ့ ... ဒီမှာ ‘ရန်သူရဲ့ ချို့ယွင်းချက် ကြည့်၊ အဲဒီဘက်ကနေ တိုက်’ ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကား သတိရပြီး ငါ ငါ့အဒေါ်ရဲ့ ချို့ယွင်းချက် ရှာလိုက်တယ်။ ဘယ်နေရာလဲ ဆိုတာ မင်းသိလား”

“မင့်အဒေါ်ကြီး၊ ငါက ဘာဆိုလို့ သိရမှာလဲကွ”

“ဟေ့ ... ဒီမှာ သူရေးတဲ့ အသုံးမကျတဲ့ ဝတ္ထုကြီးတွေ ကောင်းတယ်သာ ပြောကွာ၊ အိုး ... ငနဲမကြီး ပီတိဖြာဆင်းလာတာပဲ။ ဒီမှာ တစ်ခါက သူ့တူမ တစ်ယောက် ဆိုက်ကားသမားနဲ့ ခိုးရာလိုက်သွားတယ်။ အိုး ... ငတိမကြီး ဒေါပွလို့လေ၊ ဆွေမျိုးမျက်နှာ အိုးမဲသုတ်တယ်၊ ကတ္တရာစေးလောင်းတယ် ဘာညာနဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ငနဲက ဆိုက်ကားသမားပေမယ့် လူပါးပဲကွ၊ သူ့ဝတ္ထုတွေ ကောင်းကြောင်း၊ အင်မတန်ကြိုက်ကြောင်း ချီးမွမ်းပြောလိုက်တယ်။ အောင်မယ် ‘ဒီသူငယ် မရှိလို့ ဆိုက်ကားနင်းစားရပေမယ့် လူတော်ကလေးပဲ ဘာပဲ’ ဆိုပြီး သူကပဲ ငွေထုတ်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်ပေးလိုက်သေးတယ် မောင်၊ အဲဒါ ငါ သတိ ရပြီး မင့်အတွက် လမ်းခင်းခဲ့တာ”

“ဘာလဲ ငါက မင့်အဒေါ် တူမတစ်ယောက် ခိုးရဦးမှာလား”

“ဒါ မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ငါပြောမှာ နားထောင်ပါဦး၊ ဂေါ်ရီရင်နှစ် ဆိုတဲ့

အမျိုးသမီးဂျာနယ် မင်း သိတယ် မဟုတ်လား၊ အေး အဲဒီဂျာနယ်က နှစ်ပတ် တစ်ခါလား ထုတ်တယ်၊ ငါ့အဒေါ် လက်စွဲပဲ။ သူ့စားပွဲမှာ အမြဲရှိတယ်။ ဒါနဲ့ ငါ တစ်နေ့က ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက် မင်းသိသလား မသိဘူး၊ သူလည်း ဟိုတုန်းက စာတွေ ကဗျာတွေ ရေးတယ်၊ ကလောင်နာမည်က 'ပျဉ်းရှင်နောင်' တဲ့။ မင်းနဲ့ နောက်တော့ မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်။ သူက ဟိုတုန်းက အယ်ဒီတာ တွေ ဘာတွေ လုပ်ဖူးတော့ အယ်ဒီတာတစ်ယောက် အရေးမျိုးနဲ့ပေါ့ကွာ၊ ငါ့ အဒေါ်ဆီကို စာတစ်စောင် ရေးခိုင်းတယ်၊ အဓိပ္ပာယ်က 'မှတ်ပွန် တင်တင်ကြီး ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေကို ကျွန်တော်တို့ ဂေါ်ရီရင်နှစ်ဂျာနယ် အယ်ဒီတာအဖွဲ့က ကြိုက်လွန်းလို့ စာရေးဆရာမကြီးကို လာတွေ့ပါရစေ' ဆိုတာပဲကွ။ အဲဒီစာမှာ သွားတွေ့မယ့် အယ်ဒီတာက မင့်နာမည်နဲ့ မင့်လိပ်စာကို ငါ ထည့်ရေးခိုင်း တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ငါ့အဒေါ်စာ မင်းဆီ ရောက်လာတာပေါ့။ ကဲ ... သူငယ်ချင်း နက်ဖြန်ခါတော့ သူ ချိန်းတဲ့အချိန်မှာ သွားတွေ့။ ငနဲမကြီးကို ပီတိဖြာပြီး ဝပ်ဆင်းသွားအောင် သူဝတ္ထုတွေ အင်မတိ အင်မတန် ကောင်းကြောင်း နင်းကန် ချီးမွမ်း ပြောပေါ့ကွာ။ မင်းဟာ စာရေးဆရာပဲ၊ ဒါမျိုးကောင်းကောင်းကြီး ဖြီးတတ် မယ်ဆိုတာ ငါ ယုံတယ်။

'ကျွန်တော် ဒီလို အလွန်တရာ နှစ်သက်မြတ်နိုးနေတဲ့ စာရေးဆရာမ ကြီးကို အခုလို လူကိုယ်တိုင် တွေ့ခွင့်ရတာဖြင့် ကျွန်တော့် တစ်သက်မှာ ဂုဏ် ယူလို့ ဆုံးတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ လူဖြစ်ရကျိုး နပ်ပါပြီ ခင်ဗျာ' ဘာညာ ဆိုတာမျိုးတွေပေါ့ကွာ။ အဲလိုပြောလို့ ငနဲမကြီး ပီတိစိမ့်ပြီး အိမ့်တိမ့်တိမ့်ကြီး ဖြစ်နေတဲ့အခါကျတော့မှ မင်းက အမှတ်တမဲ့နဲ့ ရုတ်တရက် သတိရတဲ့ သဘော မျိုးပေါ့ကွာ ...

“ဪ ... ဒါနဲ့ ဆရာမကြီးဆီမှာ စာရေးမ လုပ်နေတာ ဂျယ်နီ မဟုတ် လား။ ဂျယ်နီမေဆင်လေ၊ သူဟာ ကျွန်တော့်ညီမပဲ။ သူက ကပြား ဖြစ်နေတော့ မင်းက ဂျယ်နီ အမေဘက်က ဝမ်းကွဲမောင်နှမ ပြောပေါ့ကွာ”

“ဒီတော့ ငါ့အဒေါ်က 'ဪ ဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးမက ဘာ ကြောင့် ညာကြောင့်ပေါ့ကွာ ... ဘယ်နေ့ကပဲ အလုပ်က ထုတ်ပစ်ကြောင်း ပြောလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ မင်းက ရုတ်တရက် အံ့အားကြီးပါ သင့်သွားပြီ အင် မတန် စိတ်နှလုံး ထိခိုက်သွားတဲ့ အမူအရာနဲ့ အိုး ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဂျယ်နီ လေးကလည်း မိုက်တာပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် နောက်တော့ ဒီလို မဖြစ်ရအောင်

ဆုံးမပေးပါ့မယ်၊ သူ့အလုပ်ကလေး ပြန်ပြီး မစလိုက်ပါ ခင်ဗျာ၊ သူ့မှာ အလုပ် မရှိရင် ကျွန်တော့်အပေါ် တာဝန်ကျနေပါတယ်၊ ဘာညာ ပြောတာပေါ့ကွာ။ ဒီအချိန်မှာဆိုရင် ငနဲမကြီးဟာ မင်း မြောက်ပင့်ထားတာနဲ့ ခင့်လက်ခုပ်ထဲက ရေ ဖြစ်နေပြီ။ မင်း ကြိုးဆွဲရာ ကရတော့မှာပဲ။ ဘယ်နှယ်လဲ ငါ့အကြံ မကောင်း ဘူးလား၊ ဘာများ လိုလေသေး ရှိသေးလဲ”

“တစ်ခုပဲ ရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“ငါဟာ မင့်အဒေါ်ဆီကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသွားဘူး ဆိုတာပဲ”

သူ့မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် အံ့အားကြီးသင့်ကာ ကျွန်တော့်ကို မိုးကျ ရွှေကိုယ်လို ကြည့်လျက် ...

“ဟင် ... သူငယ်ချင်း ... သူငယ်ချင်း ဖိုးဆွေ၊ ဒါ ... ဒါ ... ဒါဟာ မင်းပါးစပ်က ထွက်လိုက်တဲ့ စကားလားကွာ”

“ဟောဒါ ငါ့ပါးစပ်က အစစ်ပဲ ...”

ကျွန်တော် လက်နှင့် ကိုင်ပြကာ ...

“ဘယ်သူ့ဆီကမှ ငှားတပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟောဒီ အပေါ်နှုတ်ခမ်း ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာတောင် အစင်းကလေး ရှိလို့ ကပြားမကလေးတွေက ငါ့ကို ဂျီကယ်လီနဲ့ တူတယ် ပြောကြသေးတယ်။ မင်း မယုံလျှောက်မေး”

သူ့ဦးခေါင်းကြီး အောက်ချကာ လည်ကုပ်ကြီး တခါခါနှင့် ...

“ဟင် ... သူငယ်ချင်း၊ မင့်ဆီက ငါ ဒါမျိုး ကြားရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ် တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး”

“အေး ... အခု ကြားရပြီ မဟုတ်လား”

“ပြန်စဉ်းစားပါဦးကွာ”

“မလိုတော့ဘူး၊ ငါက ဘူးဆို ... ကြက်သားနဲ့တောင် ရောမချက်ဘူး”

“ဂျယ်နီ ... ဂျယ်နီလေး အတွက်ကွာ ... အားနည်းသော မိန်းကလေး”

“သူ့ဟာသူ အားနည်းလို့ပဲ နေနေ”

“နို့ပြီး ငါ့အတွက်နဲ့ ဖြစ်ရတာကွာ”

“အေး ... မင်းအတွက်နဲ့ ဒီလို ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ကောင်မလေး သင် ခန်းစာ ရသွားလို့ မင်းကို ရပ်တန်းက ရပ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ... နောက် သူ့ တစ်သက်တာမှာ ကောင်းစားဖို့ပဲကွ”

သူ ကျွန်တော့်ဒူးကို လာပွတ်ကာ ...

“သူငယ်ချင်း မင်း ဟိုတုန်းက ငါ့ကို ဒီလို တစ်ခါမှ မရက်စက်ခဲ့ဖူး ပါဘူးကွာ”

“အေး ... ငါ အခု လူသစ်တည်၍ ပြည်သစ်ဆောက်အံ့ ဆိုတဲ့ ခေတ် ထဲမှာ လူသစ်ကွ။ အတိတ်ကိုဖြင့် မေ့လိုက်ပါပြီ၊ အတိတ်ကိုဖြင့် မေ့လိုက်ပါပြီ ... မင်းကို ငါ အခု ဘယ်ကကောင်လဲတောင် မသိတော့ဘူး”

“သူငယ်ချင်း ... မင်း ငါ့အပေါ်မှာ ဘာများ အပြစ်တွေလို့လဲကွာ။ မင်း နစ်နာသမျှ ငါ ဘာများ ပြုခဲ့ဖူးလို့လဲကွာ”

ဤတွင် ကျွန်တော် မျက်လုံးကျယ်ကာ ...

“အေး ... မင်း ငါ့ကို နစ်နာအောင် ပြုတာများ ပြောပြနေရဦးမလားကွာ၊ ဟိုညကလေ ... ငါ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ငါ ဘယ်လောက် အရှက်ကွဲသလဲ။ မင်း ငါ့ဝတ်စုံ ယူသွားလို့” အစချီပြီး ကျွန်တော့်ကိုယ် ပုပ်စော်နံရပုံ ပြောပြလိုက် ပါသည်။ ကျွန်တော် ဘာမဆို တစ်စုံတစ်ရာကို စကား အလျဉ်းသင့်မှ ပြော တတ်တဲ့ကောင် ...

ယင်း၌ သူ့မျက်နှာ တစ်မျိုး ဖြစ်သွားကာ ...

“အဟား ... ဟား ... ဘား ... အဲဒီညကတော့ မင်း ဟီးရီးပဲမောင်”

“ဟေ ... ငါက ဒီလောက် သောက်ရှက်ကွဲနေရတဲ့အထဲ ... ဘာများ ဟီးရီး ဖြစ်ရသေးသလဲ”

သူသည် ကျွန်တော့်ကျောကို တစ်ချက်ပုတ်လိုက်ပြီး သူ့ကုလားထိုင်မှာ သက်သောင့်သက်သာ ကျောမှို ထိုင်လိုက်ကာ ...

“မင်း မသိလို့ဘဲ၊ မင်း ပြန်သွားမှ ကလပ်မှာ ဖြစ်ကျန်ရစ်တာ။ မင်းကို မတော်တဆ မင့်အဝတ်တွေက နံလာတယ်လို့ ဘယ်လူမှ မထင်ကြဘူး ဆရာ ... မင်းက ဟာသ စာရေးဆရာ လူရွတ် လူနောက်မို့ တမင်လုပ်လာတာပဲလို့ ပြောပြီး ပွဲကျနေကြတာ ဆရာ၊ တချို့ကလည်း ပြောကြတယ်၊ မင်းကို စာရေး ဆရာ ဆိုတော့ လူချစ်လူခင်ကများပြီး တွဲကချင်တဲ့ ကောင်မကလေးတွေက ပေါ်တော့ အဲဒီအထဲမှာ ဘယ်ကောင်မကလေးဟာ မင်းကို အခင်မင်ဆုံးလဲ ဆိုတာ သိရအောင် ဖာတစ်လုံးခေါင်းကျား အပေါက်မျိုး ချိုးတာတဲ့၊ အဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်းလို ကံထူးတဲ့ကောင်ကဖြင့် ဘာဖြစ်လိုက် ဖြစ်လိုက် ဆေးစက်ကျရာ ပန်းချီကားကောင်း ဖြစ်တော့တာပဲကွာ၊ အဲဒီအခါမှာ မိန်းမ

ပရိသတ်ထဲက ဘာပြောကြလဲ သိလား၊ ဂျွန်စီကို စာရေးဆရာကတော် ဖြစ်တော့ မှာပဲတဲ့၊ ဂျွန်စီအက်ဂါကနေ ဂျွန်စီဆွေ ဖြစ်လို့ ပွတာပဲ၊ ဖြစ်လည်း ဖြစ်ထိုက် ပါတယ်အေ၊ ဒီလောက်နံနေတဲ့ ကိုယ်ကြီးတောင် သည်းခံပြီး မူးလဲကျသွား သည်အထိ က၊နေတာ ဘာညာပေါ့ကွာ၊ မိန်းကလေးချင်း ပြောကြတော့ ဂျွန်စီ မှာ ရှက်လို့ပင် ခေါင်းကလေးငုံ့လို့၊ ဪ ... ဒါနဲ့ သူငယ်ချင်း၊ မင်းပဲ ငါ တစ်ခါက ပြောဖူးတယ် ဂျွန်စီကို မင်းက လက်ထပ်မလား မေးဖူးတယ်ဆို”

“အို ... ဒါက ငါ သူတို့ ကပြားမတွေ စိတ်သိအောင် စမ်းကြည့်တာ ပါကွာ”

“မင်းကတော့ စမ်းရုံတင်မင်၊ ဟို ခမျာလေးမှာတော့ ဆင်ကျီစားရာ ဆိတ်မခံသာ ဆိုတာလို တကယ်စွဲနေပြီ ဆရာ ... ယူရင်လည်း ယူလိုက်ပါ ကွာ ... ခုနယ်အခါကြီးမှာ ကပြားသော ဘာသော ခွဲခြားမနေသင့်ပါဘူး၊ ငါတို့ လွတ်လပ်တဲ့ ပြည်ထောင်စု နိုင်ငံတော်ကြီးမှာ လူမျိုး တစ်စုတစ်ရုံးတည်း ဖြစ် အောင် သိမ်းသွင်းဖို့ လိုတယ် မဟုတ်လား ... ဘယ့်နှယ်လဲ ငါပြောတာ မဟုတ် ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အနေနဲ့ကတော့ ငါက မြန်မာ စာရေးဆရာ၊ ဒီလို မြန်မာစာကိုမှ ဖတ်ရကောင်းမှန်း မသိတာတွေတော့ မလိုချင်ဘူးကွာ၊ ယူပြီးသား ရှိတာတောင် ကွာပစ်တယ်”

“အဟား ... ဟား ... ဒါဖြင့် မင်းက ဘယ်လိုဟာမှ ယူမလဲဆိုတာ ငါ သိပါပြီ၊ မင့် စာဖတ်ပရိသတ်ဖြစ်တဲ့ ‘နီ’ ဆိုသော ကောင်မလေးပေါ့၊ ဟုတ် လား။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကောင်မလေးလည်း မြန်မာအစစ် မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ မင်း ပြတဲ့ ဓာတ်ပုံထဲ မြင်ရတာ ကုလားကပြားမကလေးပဲ”

“အေး ဒါပေမဲ့ သူက မြန်မာစာမှ ရေးတတ် ဖတ်တတ်လိုက်တာ မှတ် လို့၊ သူနဲ့ ငါ သိရတာက သူက ငါ့ဝတ္ထုတွေဖတ်ပြီး ငါ့ဆီ မိတ်ဆက်လို့ပဲကွ”

“ဒါဖြင့် မင်းတို့ဟာ ကလောင်မိတ်ဆွေကနေ သမီးရည်းစားပေါ့”

“အေးကွာ ... ဒါတော့ ငါ ဝန်ခံရမယ်၊ ကိုယ့်ကလောင် မိတ်ဆွေမ ကလေးကို စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလို မလုပ်သင့်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ သူ့ဓာတ်ပုံ မြင်မြင်ချင်း ကိုယ့်သိကွာ ကိုယ် မစောင့်စည်းနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားတယ်ကွာ”

“ဒါတော့ မင်း အပြစ်ဆိုစရာ မရှိပါဘူး၊ ဘုရားအလောင်း သိဝိမင်းကြီး

တောင် ဥမ္မာဒန္တိ မြင်တော့ သွက်ချာပါဒ လိုက်သလို ဖြစ်သေးတာ၊ မင့် ကောင်မလေးကလည်း ချောပေသကွာ”

“အေးကွာ ... ငါ သူ့ဓာတ်ပုံကလေးပဲ ကြည့်ကြည့် စွဲနေရတာ” ဆိုပြီး ကျွန်တော့်အကျီအိတ်ထဲ၌ အမြဲတစေ ရှိနေသော သူ့ဓာတ်ပုံကလေးကို ထုတ်ပြကာ ...

“ကြည့်စမ်းကွာ ... မျက်လုံးကလေးတွေက ကြည်လင်လို့၊ သွားကလေးတွေက ပုလဲသွယ်ကွ”

“မျက်လုံး ... မျက်ဖန် ... သက်တန့်ရောင်အသွေး၊ သွားတော်လေးတွေက စိန်စီ၊ ထိန်ညီတဲ့ သီချင်းဟာ မင့်ကောင်မလေးအတွက် ရေးခဲ့တာ ဖြစ်နေတာပေါ့ကွ”

“နို့ပြီး ... သူ ရယ်နေတာမှာ ဟောဒီ ပါးမို့ကလေး အက်အက်နဲ့ မေးစေ့ကလေး အလယ်ခွက်နေတာကောကွာ”

“အင်း ... ကုလား ဘိုင်စကုပ်ထဲက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလေး အတိုင်းပါပဲ။ မင်းတို့ချင်း တွေ့ဖူးပါလား”

“မတွေ့ရသေးပါဘူးကွာ၊ ခုအခြေမှာဖြင့် ငါ့မှာ ‘ချစ်၍ မျှော်သည် ... ချစ်၍ မျှော်သည် ... ဒါဟာ အဖြေပဲ ပေးဝံ့သည်’ ဆိုတဲ့ သီချင်းအတိုင်းပဲ အလှမ်းဝေးလို့ မောင် မတတ်သာပြီ ... ခက်သည် ... ခက်သည် ...”

“အို ... မခက်ပါနဲ့ကွာ၊ မင့်လို လူတစ်ဖက်သား အမြဲတမ်း ကူညီတတ်တဲ့စိတ် ရှိသူဟာ တစ်နေ့ မင့် ကူမယ့်လူတွေ တွေ့ရမှာပဲကွ၊ ကဲ စကားလည်း ပြောကောင်းရဲ့၊ ငါ သွားလိုက်ဦးမယ်ကွာ .. နက်ဖြန်တော့ ငါ့အဒေါ်ဆီ သွားလိုက်ပါကွာနော် ... ဆက်ဆက်”

*

ဟိုက် ... သောက်ကျိုးနည်း။

‘ရန်သူနဲ့ အားနည်းတဲ့ဘက်က ကြည့်၊ အဲဒီကနေ တိုက်’ ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ပတ္တမြားဝင်းထိန်က ကျွန်တော့်ကို ဆော်သွားပြီကော။ ကျွန်တော်နောက်မှ သတိရသည်။ သူ ကျွန်တော့် စိတ်ကြိုက်တွေ လိုက်ပြောပြီး သူလိုလားချက်ကို အာမခံအောင် လုပ်သွားလေပြီ။

အိုး ကျွန်တော် အားနည်းတဲ့ ဘက်ကတော့ 'နီ' လေးကို အရူးအမူး ချစ်နေတဲ့ အချက်ပါပဲ။

ကဲ ပတ္တမြားဝင်းထိန်က ကျွန်တော့် ဆော်သွားတော့ ကျွန်တော်က သူ့ အဒေါ်ဆိပ်သွားပြီး ကလဲ့စား ချေရတော့မှာပဲ။

နောက်တစ်နေ့ ၄ နာရီခွဲ အချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ရွှေဂုံတိုင် မုတ်ပွန် ရိပ်သာ ဂေဟာရှေ့သို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

လက်ရှိ မြန်မာပြည် ရိုးရိုး စာရေးဆရာဝင်ငွေနှင့် မနေနိုင်သော ကြီးကျယ် သည့် အဆောက်အဦကြီးပါပေ။ သူ့နဂါးအားဖြင့် ချမ်းသာနေ၍ဟု ပတ္တမြား ဝင်းထိန်က ပြောသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်လင့်ကစား ဒါဟာ ကျွန်တော့်အလုပ် မဟုတ်ချေ။ သူ့ကို စာရေးဆရာမကြီး အဖြစ်နှင့်သာ ဆက်သွယ်ရပေမည်။

သံတံခါး ချပ်ချပ် ချပ်ချပ် လှုပ်လိုက်၍ ထွက်လာသော အစေခံမလေး အား ကျွန်တော့်နာမည် ပြောလိုက်သည်နှင့်ပင် ဧည့်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွား ခြင်းဖြင့် ကျွန်တော့်အား တွေ့ရန်စိမ့်ထားကြောင်း ထင်ရှားသည်။

ခမ်းနားသော ဧည့်ခန်းတွင် အသက် (၄၀) ကျော် မိန်းမကြီးနှစ်ယောက် နှင့် မျက်နှာဆုံရသည်။ တစ်ယောက်မှာ အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ မျက်နှာ သွယ်သွယ် နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် စူးရှသော မျက်လုံးရှိသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်လျှင် မြင်ချင်း စူးစိုက်၍ ကြည့်သည်။ သူ ကြည့်ပုံကို မကြိုက်ပါ။ သူ၌ ထူးခြား သည်မှာ မြန်မာမိန်းမ ဤအရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးများ ရဲရဲ နီနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတို့လည်း ကြီးမား ချွန်ထက်ပါပေသည်။

ကျန်တစ်ယောက်ကား ... ကျွန်တော့်ကို ပြုံးရွှင်ဖော်ရွေစွာ ပြုခြင်း၊ မုတ်ပွန် မော်လမြိုင်သူတို့၏ ကိုယ်ကာယနှင့် ပြည့်စုံခြင်းတို့ဖြင့် ပတ္တမြား ဝင်းထိန်၏ အဒေါ်ဖြစ်ကြောင်း သိသာပါသည်။ ဤမိန်းမကြီး နှစ်ယောက် သည် ကျွန်တော့်အား ကုန်စုံဆိုင်က ဘဲဥနှင့် ငါးကျည်းခြောက်ကို သတိရစေ ပါသည်။

ဒေါ်ဘဲဥက ...

“ဩ ... ဦးတင်ဆွေ မဟုတ်လားရှင့်၊ ထိုင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဟု ဆိုပြီး သူ့ရှေ့ ဆိုဖာပေါ် ထိုင်လိုက်သည်၌ ဆက်လက်၍ ဒေါ် ငါးကျည်းခြောက်ကို ညွှန်ပြကာ ...

“ဟောဒါက ကျွန်မတို့ သူဇာလုံမေ ကလောင်ရှင်အသင်းက အမှုဆောင် ဒေါ်ခင်မြိုင်ပါ ဦးတင်ဆွေ”

“ဟုတ်ကဲ့ သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဟု ထုံးစံအတိုင်းသာ သွားကို ဖြဲလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို အေးစက်စက် တုံ့ပြန်သော ဒေါ်ငါးကျည်းခြောက်အား ဟင်းချိုအိုးထဲ ခတ်ပစ်ချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။

ဒေါ်ဘဲဥက ဆက်လက်၍ ...

“ဒေါ်ခင်မြိုင်က လာမယ့် ပြဇာတ်မှာ သူဇာလုံမေ ကလောင်ရှင်တွေကို ဟာဝေယံက က၊ခိုင်းဖို့ ကျွန်မနဲ့ တိုင်ပင်ရအောင် လာတာပါ။ ဦးတင်ဆွေ ကိစ္စကို ဒေါ်ခင်မြိုင် ရှေ့မှာပဲ ပြောလို့ ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်နော်”

“အိုး ... ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ နောက်ကို တစ်ပြည်လုံး သိအောင် ထုတ်ဖော်ရဦးမှာပဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

“ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်၊ ဦးတင်ဆွေက ဂေါ်ရီရင်နှစ် ဂျာနယ်တိုက်က အယ်ဒီတာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အပြင်အယ်ဒီတာ တစ်ယောက်ပါ”

“အပြင်အယ်ဒီတာ ဆိုတာ ဘာလဲရှင်၊ စာပြင်ဆရာပါလား”

ကျွန်တော် ရိုန်းခနဲ ဖြစ်မိကာ ...

“အိုး မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ ... အပြင်အယ်ဒီတာ ဆိုတာက တိုက်ထိုင် အယ်ဒီတာ မဟုတ်ဘဲ အပြင်ကသာ ဒီဂျာနယ်ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ပေးရတဲ့ အယ်ဒီတာပါ ခင်ဗျာ။ ဥပမာ ... ဆိုပါတော့ အခု ဒေါ်ဒေါ်ဆီကို အယ်ဒီတာ ချုပ်ကြီးက ခိုင်းလိုက်လို့ လာရတဲ့ အလုပ်မျိုးတွေပါ”

“ဪ .. ကျွန်မ နားလည်ပါပြီရှင်၊ အယ်ဒီတာချုပ်ကြီး နာမည်က ဘယ်သူပါတဲ့”

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော် နှုတ်လေးသွားလေပြီ။ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် တကယ်မှ မသိဘဲ။ ထိုကြောင့် နာမည်တစ်လုံးကို ပြောလိုက်ရန် ကျွန်တော် ရှာဖွေရလေသည်။ သို့သော် တော်ပါသေး၏။ ကျွန်တော့်နှုတ်မှ မထွက်မီ သူက ...

“ဪ ... ကျွန်မ သတိရပြီ၊ ဦးခင်ဇော် မဟုတ်လား၊ ကျွန်မနဲ့ ဟိုည ကတောင် ဒင်နာမှာ တွေ့ကြသေးတယ်”

ကျွန်တော် သွက်လက်စွာ ...

“ဪ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ် ... ဦးခင်ဇော်”

“လူပုပုဝဝလေ၊ ဗိုက်ကရွဲရွဲနဲ့ အာဝဇွန်းက ရွှင်ပါဘိသနဲ့”

“ဟာ ... ဦးခင်ဇော် အာဝဇွန်း ရွှင်လိုက်တာတော့ မပြောပါနဲ့တော့”

တကယ်တော့လည်း ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိချေ။

“သူ ဟိုတုန်းက ဒီဇူဇာက သက်စောင့် မဂ္ဂဇင်းမှာ အယ်ဒီတာ လုပ်ခဲ့တာနော်”

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျ”

သက်စောင့် မဂ္ဂဇင်းခေတ်က ကျွန်တော်မှာ လူဖြစ်စ ရှိဦးမည်။ ဘယ်လူ အယ်ဒီတာလဲ ဆိုတာတော့ သိဖို့ ဝေးဘိတောင်း။

သို့သော် အဒေါ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သော အမူအရာ ဖြစ်ကာ ...

“အခု ဦးခင်ဇော်က လွှတ်လိုက်လို့ လာရတယ် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

“ကဲ ကျွန်မရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေထဲက ဘယ်ဝတ္ထုအကြောင်း ပြောချင်ပါသလဲရှင်”

ကဲ ချောက်ပေါက်ဝင်ပြန်ပြီ။ ကျွန်တော်မှာ သူ ရေးသော ဝတ္ထုတွေ တစ်ပုဒ်မျှ နာမည်သိတာ မရှိ၊ သို့သော် ရုတ်တရက် ဉာဏ်ရ၍ ...

“ဘယ်ဝတ္ထုရယ် မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ ... အားလုံး ဝတ္ထုတွေပါပဲ”

“ဪ ... ကျွန်မ ရေးတာတွေ အားလုံးရဲ့အကြောင်း ဆိုပါတော့”

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျ”

သူသည် ဆိုဖာပေါ်၌ ကိုယ်ကို နောက်ကျောမှီ၍ ထိုင်လိုက်ကာ သူ့ လက်ချောင်းကလေးများ ထိပ်ချင်းထိခတ်ရင်း ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေပြီးမှ ...

“ကဲ ရှင် ... ရှင်တို့ ဂေါ်ရီရင်နှစ် ဂျာနယ်မှာ ကျွန်မရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေ ထဲက ဘယ်ဝတ္ထုကို အကြိုက်ဆုံးလဲ ဆိုတာ ဖော်ပြရရင် စိတ်ဝင်စားကောင်းမယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ ... အလွန်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ ... သိပ်ကောင်းပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ရှင်”

သူ့မျက်နှာ ပြုံးပြုံးရွှင်လိုက်ကာ ...

“ကိုယ့်ဟာကိုယ် အားလုံးကိုပဲ နှစ်သက်လို့ ရေးထားတာတွေထဲက အကြိုက်ဆုံး တစ်ပုဒ် ရွေးထုတ်ရမယ်ဆိုတော့ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်အဖို့ မလွယ်လှဘူးရှင်”

“ဟာ ... ဒါလည်း မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကဲရှင် ... ကျွန်မ ရေးတာတွေထဲက ရှင် အကြိုက်ဆုံး တစ်ပုဒ် ပြော စမ်းပါ”

အယ် ... ခက်ပြန်ပြီ၊ သူ့ဟာဆို ဘာနာမည်တစ်ခုမှ ကျွန်တော် မသိပါ။ သို့သော် ရုတ်တရက်ပင် ကျွန်တော့်နှုတ်က ...

“ဟာ ... ကျွန်တော်ကတော့ အားလုံး ကြိုက်တာပဲ ခင်ဗျာ”

ဤစကားမှာ ကျွန်တော့်နှုတ်က ဘယ်လိုက ဘယ်လို ထွက်သွားလိုက် သည်ကိုပင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် မသိလိုက်ပါ။ မိန်းမကြီးမျက်နှာ ရွန်းရွန်းပြောင် သွားကာ ...

“ဟာ ... ကြားရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်၊ ဒါနဲ့တောင် တချို့ စာပေ ဝေဖန်ရေးသမားတွေက ကျွန်မရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေ တစ်ပုဒ်နဲ့တစ်ပုဒ် လက်မညီ ဘူးတဲ့၊ ပြောကြသေးတယ်”

“ဟာ ဒီစာပေဝေဖန်ရေးသမားတွေ ဆိုတာက အလကား သတ္တဝါတွေပါ ခင်ဗျာ၊ သူတို့ဟာသာ သူတို့ အကောင်းပြောပြီး လူများဟာကို အပြစ်ဆိုဖို့ လောက် အပေါက်အစ ရှာတတ်ကြတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ ရှင်လိုလူနဲ့တွေ့ရတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ ကဲ ... ရှင် ... ရှင်ကတော့ ကျွန်မ စာဖတ်ပရိသတ် တစ်ယောက်မို့ သိမှာပါပဲ။ ကျွန်မ ရေးတာတွေထဲမှာ ကျွန်မစိတ်ထင်ဖြင့် ‘ဟင့် ... လုပ်ရက်တယ်ရှင်’ ဝတ္ထုဟာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ဆိုချင်တယ်၊ ရှင် ... ဘယ်နှယ် သဘောရသလဲ”

ကျွန်တော် ကူရှင် လက်တင်ဖုံးကို ဖုံးခနဲ ပုတ်လိုက်ကာ ...

“အား ... ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ ဟုတ်တယ်၊ ဟင့် ... လုပ်ရက်တယ်၊ ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ နာမည်လေးကိုက အင်မတန် ကဗျာဆန်တာ၊ ဟုတ် တယ် အဲဒီဝတ္ထုဟာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ရှင် ဖတ်ပြီးပလား”

“ဟာ ... အခါခါပေါ့ ခင်ဗျာ”

“ဘယ်နှယ်လဲ၊ ကြိုက်ရဲ့လား”

“အို ... သိပ်ကြိုက်၊ အလွန်ကြိုက်ပေါ့ ခင်ဗျာ”

“ဒါနဲ့ရှင် ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ တချို့နေရာကလေးတွေ ရွေးပြီး ကြမ်းတယ်လို့ ဝေဖန်ရင် တရားမလား”

“ဟာ ... ဘယ်တရားမလဲ၊ လောကကြီးမှာ မတရားဆုံး ခင်ဗျာ” ကျွန်တော့်မှာ ဤမိန်းမကြီးသည် ဘယ်လိုဝတ္ထု အမျိုးအစားတွေ ရေးတယ် မသိ၊ မိန်းမတန်မယ့်နှင့် အပျိုကြီးပီပီ (ဝါ) တစ်ခုလပ်မလို့ လင်ငတ်စိတ်တွေ သောင်းကျန်း၍ ချစ်ခန်း ညှစ်ခန်းတွေ အရမ်း အရမ်း နှံ့တတ်လိမ့်မည်လည်း မစဉ်းစား၊ အတင်းတအားသာ ဖော်လံဖားလိုက်လေသည်။

“ဒါဟာ သဘာဝပဲ၊ ဒီနေရာမျိုးမှာ ဒီလို ရေးရမှာပဲ၊ ဒါကို ကြမ်းတယ် ဆိုတာတော့ အို ... နိုး ... နိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်ကို မဟုတ်ဘူး”

“ကောင်မလေးက အိပ်ရာထဲမှာ အိုက်လို့ ဇာဘော်လီ ကြယ်သီးဖြုတ် နေတုန်း ကောင်လေးနဲ့ တွေ့တဲ့အခန်းကောရှင်”

“ဟာ ...”

ကျွန်တော့် ဘယ်လက်ကိုမြှောက်၍ ဝှေ့ယမ်းလိုက်ကာ ...

“ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လုံးမှာ ဒီနေရာ အသားပဲဗျာ၊ ဒါသာမပါရင် ဘယ်နှယ် ဒံပေါက်တစ်အိုး ချက်ပြီးမှ ကြက်သား ရှာမတွေ့သလို ဖြစ်နေမှာပေါ့ဗျာ။ ဒီနေရာဟာ အင်မတန် သဘာဝကျတာပဲ”

ငတိမကြီး အလွန်ပင် ပီတိဖြစ်သွားကာ ကူရှင်ကို အိနေအောင် မှီ၍ ခေတ္တမျှပင် မှိန်းနေပြီးမှ ...

“ကျွန်မ စာဖတ်ပရိသတ်ထဲမှာဖြင့် ရှင်ဟာ အတော်ဆုံးပါပဲ၊ ရှင့်ကို ချီးကျူးပါတယ်”

“အာ ... ဟာ”

ကျွန်တော်မှာ သူများ နင်းကန်မြှောက်ပြီးတော့ ကိုယ့်ပြန်မြှောက်တော့ အတော်ကလေး မျက်နှာမထားတတ် ဖြစ်သွားပါသည်။

“တကယ်ပဲ ရှင်ဟာ ကျွန်မ ရေးသမျှ ဝတ္ထုတွေအားလုံးကို တစ်ပုဒ် မကျန် အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ရှင့်ခေါင်းထဲမှာ ကျွန်မရေးတဲ့ ဝတ္ထု အခြေခံ သဘောထားတွေ ရင့်သန် နေလိုက်တာ အခု ရေးမယ် ကြံတုန်းရှိသေးတဲ့ ဝတ္ထုတောင် လှမ်းမြင်နေတယ် တကယ်ပဲ၊ အဟုတ် ရှင့်ကို ချီးကျူးတယ်”

“အာ ... ဟာ ... ဟိုက်”

ကျွန်တော်မှာ ရုတ်တရက် မျက်လုံးဝိုင်းလည်၍ သွားလေသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်လည်း လဟာသို့ လွင့်တက်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။ နားရှိ၍သာ ခေတ္တမျှအကြာ၌ သူ့အသံကို ဆက်ကြားရသည်။

“အဲဒီ ဟင့် လုပ်ရက်တယ်ရှင် ဝတ္ထုက အခုမနက်မှ ကျွန်မ ရေးရကောင်းမလားလို့ စိတ်ကူးတာရှင့်၊ ဘယ်နှယ် သွားတော့မလား ဦးတင်ဆွေ” ကျွန်တော် ဘာမှ မလုပ်တော့ဘဲ လစ်တော့မည်ဟု ထိုင်ရာမှ ထသည်ကို ...

“ခဏလေး ထိုင်ပါဦးရှင် ... ဟောဒါက ...”

ကျွန်တော့်ကို ရွဲ့ပြုံးကြီးနှင့် စူးစူးဝါးဝါး ငါးကျည်းခြောက်မကြီးကို ညွှန်ပြ၍-

“ရှင်ပြောတဲ့ ဂေါ်ရီရင်နှစ် ဂျာနယ်က အယ်ဒီတာ ဒေါ်ခင်မြိုင်၊ ကလောင်နာမည် ခါနွေကျော်ဥသြမယ် ပါပဲရှင်၊ ကျွန်မတို့ချင်း နေ့စဉ်လို တွေ့နေကြတာပဲ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတော့ သူတို့က အယ်ဒီတာ အဖွဲ့ဝင် ဦးတင်ဆွေ ဆိုတာ တွေ့ချင်လို့ လာနေတာပါတဲ့ရှင်”

ဘာပဲ ပြောတော့ ပြောတော့ ကျွန်တော်တော့ နင်းရမှန်း မသိသော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် သူ့အသံကို ကျောခိုင်းခဲ့လေသည်။ သို့သော် ဆက်လက်၍ ကြားနေရသေးသည်။

“ရှင်တို့ အယ်ဒီတာချုပ် ဦးခင်ဇော် ပြောလိုက်ပေါ့၊ ကျွန်မနဲ့ တွေ့ခဲ့ရပြီလို့။ သူ ဝမ်းသာမှာပါပဲ၊ ရှင်လည်း လခ တိုးပေးပါလိမ့်မယ်၊ ဦးခင်ဇော်က ဝဝ ဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့ကြီးနဲ့ အာဝဇွန်းလည်း အင်မတန် ရှင်တယ်နော် ဟဲ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

ဟု ဆိုပြီးမှ သူ့အသံ ရုတ်တရက် ပြောင်းသွားကာ ...

“ဟေ့ သူငယ်၊ မင့်ကို ငါ နောက်ဆုံး မှာလိုက်ချင်တာကတော့ ငါ့တူခွေးသူခိုး ပတ္တမြားဝင်းထိန်ကို ပြောလိုက်ပါ၊ နောက်ကို သူ့သူငယ်ချင်း အူတူတူ ကြောင်ကြောင်တောင်တောင် အကောင်တွေ ငါ့ဆီ မလွှတ်ပါနဲ့တော့လို့”

ကျွန်တော် လူ့ပြည်ရောက်မှ ယခင်က မကျခဲ့ဘူးသော ဈေးဦးပေါက် ချောက်ကြီးထဲမှ ပင်ပန်းကြီးစွာ ရုန်းကန်တက်ခဲ့ရ၍ အိမ်ပြန်ရောက်သည်တွင်

ကျွန်တော့်စားပွဲမှာ ကျွန်တော့်ဝိစကီကို သောက်တော်ခေါ်နေသော ပတ္တမြား
ဝင်းထိန်ကို တွေ့ရလေသည်။ သူက ဆီးကြို၍ ...

“ဟေ့ သူငယ်ချင်း ဖိုးဆွေ၊ မင်း မရောက်နိုင်တာနဲ့ ငါတော့ သောက်
နှင့်နေပြီကွာ၊ မင်း ဘယ်သွားနေတာလဲ”

ကျွန်တော်မှာ ပေါက်ကွဲသော ဒေါသနှင့် ...

“လခွီး၊ မင်းကပဲ ခု မေးနေရသေးသလား”

သို့သော် သူက အေးစက်စွာပင် ...

“ဪ ငါ့အဒေါ်ဆီလား၊ အဲဒါ မလိုတော့ဘူးကွ။ ဂျယ်နီလေး တခြား
မှာ အလုပ်ရဖို့ သေချာသွားပြီ။ ငါ့အဒေါ်ဆီလည်း သူ နောက်ထပ် ပြန်ပြီး
မလုပ်တော့ဘူးတဲ့”

“မင်း ... အဲဒါ သိတာ ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ဪ ... မနေ့က နေ့ခင်း မင့်ဆီက ငါပြန်သွားပြီး ညနေ သူနဲ့တွေ့
တော့ ပြောတာကွ။ ငါ မနက် မင့်ဆီလာပြောမလို့ဟာကွာ မေ့သွားလို့။ ဖိုးဆွေ
အမြည်းဝယ်ဦးကွာ၊ ဘဲကင်တစ်ခြမ်းလောက် ...”

အကြံကောင်းတော့ တစ်ချက်

(မှတ်ချက်။ ။ ဤဝတ္ထုပါ နာမည်တို့မှာ သက်ရှိသတ္တဝါ မရှိ၊ အင်း ... သူ့
စောင်းရေးသလိုလို၊ ငါ့စောင်း ရေးသလို မထင်ကြပါနှင့်၊ ယုန်ထင်ကြောင်ထင်
တော့ မထင်ကြနဲ့။)

ဆင်စွယ်နှစ်ကဲ့သို့ ဖြူဖွေးသော သူ့လက်မောင်း လက်လက်ကလေးကို
ကြည့်ကာ ကျွန်တော် ငေး၍သာ နေမိတော့သည်။ နှုတ်မှရှေ့ဆက်ပြီး ဘာရွတ်
ရမှန်းလဲ မသိတော့၊ ဦးခေါင်းထဲမှာတော့ ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ကွက်တွေ အပြည့်
အစုံ ရှိပါသည်။

သို့သော် ... ဝတ္ထုတို့မည်သည်မှာ ဇာတ်ကွက် ဇာတ်လမ်းကို ဖွဲ့နွဲ့သော
စာသားဖြင့် သယ်ဆောင်သွားရသည်။ ဥပမာပြရသော် ဇာတ်ကွက် ဇာတ်လမ်း
သည် အဆောက်အအုံနှင့်တူ၍၊ စာသားက ၎င်းအဆောက်အအုံကို အမွှမ်းတင်
သော တန်ဆာပလာနှင့် တူပါသည်။ အိမ်တစ်လုံးကို ပုံစံအတိုင်း တိုင်ထူထုတ်
ရိုက်၊ ဆင့်တင်၊ မြားတန်းထိုး၊ အမိုး မိုးပြီးနောက် အတွင်းအပြင် ဇာခန်းဆီး
တပ်ပြီးသည်အထိ အချောကိုင်ပါသည်။

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်သည်လည်း ထိုအတူ ဖြစ်ပါသည်။ ဦးခေါင်းထဲသို့ ဇာတ်
ကွက် ဇာတ်လမ်း အပြည့်အစုံ ရအောင် စိတ်ကူးယူခြင်းသည် တည်ဆောက်
အံ့သော အိမ်ကို အမိုး မိုးပြီးသည်နှင့် တူပါသည်။ စိတ်ကူးတွေကို စက္ကူပေါ်
ရောက်အောင် ပြုရသည်ကား ဇာခန်းဆီး တပ်ပြီးသည်အထိ အချောကိုင်သည်
နှင့် တူပါသည်။ အင်မတန် အနုစိတ်၍ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် စိတ်အေး
လက်အေး ပြုရပါမည်။

ကျွန်တော် ခါတိုင်း ဝတ္ထုတွေ ရေးသည်မှာ ကိုယ့်စားပွဲ ကိုယ့်တိုက်၌ ကိုယ့်ဟာကို ဖြစ်ပါသည်။ အခုတော့ ပတ္တမြားဝင်းထိန်က သူ့အဒေါ် မုတ်ပွန် တင်တင်ကြီးကဲ့သို့ စတီနိုတိုက်ပစ်(စ်)နှင့် ရေးပါက ကိုယ်လည်း သက်သာ သည်။ အလုပ် ပိုတွင်ကျယ်၍ ငွေလည်း ပိုရသည်။ စာရေးမလေး တစ်ယောက် ကို ထမင်းကျွေးရာလည်း ရောက်သည်ဟု မြောက်ပေးသောကြောင့် ဇွဲအုံးချိန် လက်ရေးတိုကျောင်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး စမ်းနေခြင်း ဖြစ် ပါသည်။

ကျွန်တော်က ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ အကျ ထိုင်ပါသည်။ မိန်းကလေး က ကျွန်တော့်ရှေ့ စားပွဲတွင် လက်ဝဲ ဘေးစောင်းကလေး ထိုင်ပါသည်။ ဘယ် ဘက် လက်မောင်းကား စားပွဲတွင်ထောက်ကာ ညာလက်ဖြင့် ခဲတံလေးကို ကိုင်၍ ကျွန်တော် ရွတ်သည်ကို လက်ရေးတိုဖြင့်လိုက်ရန် စောင့်နှင့်ပါသည်။ သို့သော် အကျင့်မရှိသော ကျွန်တော်မှာ ရှေ့ဆက်ပြီး မရွတ်နိုင်တော့ပါ။

ကျွန်တော်သည် သူ၏ ပြည့်ဖောင်းသော ဆင်စွယ်နှစ် လက်မောင်း ကလေးကို ငေးကြည့်နေရာမှ လူပါးဝချင်တဲ့ မျက်စိက တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်း ခြုံ ရောက်သွားပါသည်။ အတော်ပင် အချိုးအဆစ် ပြေပြစ်လှပသူလေး ဖြစ်ပါ သည်။ ယခု သူသာ ကျွန်တော် တမ်းတနေသော ကျွန်တော့် ချစ်သူကလေး ဖြစ်ပါက မည်မျှကောင်းချိမ့်မည်နည်းဟု စိတ်ကူးယဉ်ကာ ဝေးလံရပ်ခြားရှိသော ကျွန်တော့်ရည်းစားဆီသို့ စိတ်ရောက်သွားပါတော့သည်။

မန္တလာသာတဲ့ ကျေးဆီက၊
 အပြန်မှာ စာဖွဲ့ရေးခဲတယ်ကွယ်၊
 ညာနဲ့လေးရယ်တဲ့ သိစဖွယ်။
 အစတုန်းကတော့
 လှဖုံးလာပါဆိုလို့
 မှာတာကို ပျိုမေ မေ့တယ်ပေါ့
 စောင့်ရက်တွေ ကိုးဆယ်ပြည့်တောင်မှ
 တွေ့ရအောင် သူ မဖန်ဘူး
 တစ်မူဟန် စိတ်တော်ပြောင်းတယ်ထင်
 လှမျက်ခြယ် နဲ့နဲ့နှောင်းရယ်
 ခေါင်းရှောင်တော့တယ်။ ။

ညာနဲ့ပျို ပျော်တဲ့စရိုက်ကယ်နှင့်
 ချာတဲ့ကိုယ် ငသော်မိုက်ကိုလ
 လာဟဲ့ဆို ကဇော်တိုက်ကာလ
 မေးလိုက်ချင့် သက်လယ်ရယ်
 ဘယ်နှယ်လဲ ညိုထွေး။
 ခုများ သူ့အားမမင်သာလို့
 ကြည့်ရှာသူ ပူရတက်ကယ်နဲ့၊
 မနေသာ ပြန်သည့်ရက်မှာဖြင့်
 နှောင့်သခင် မောင့်ကြင်ဖက်ကို
 ခွန်းဆက်ခဲ့သေး။ ။

ကျွန်တော်ရေးသော ဝတ္ထုထဲက ကဗျာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ဇာတ်
 လိုက်သည် ကဗျာဆရာလေး စန်းဝေသော် ဖြစ်၍ 'ချာတဲ့ကိုယ် ငသော်မိုက်
 ကိုလ' ဟု သူ့နာမည်ကိုပါအောင် ထည့်စပ်ပေးရခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့မိန်းကလေးသည် မန္တလေးက ဖြစ်သည်။ လူချင်း တစ်ခါမှ မတွေ့
 ရသေး။ စာပေးစာယူ ဓာတ်ပုံလဲလှယ်ခြင်းဖြင့် သမီးရည်းစား ဖြစ်နေကြသည်။
 တစ်ခါသော် မိန်းကလေးဆီက စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။

မောင်

ရက်စက်ပါပေ့ မောင်ရယ်၊ မောင်ရဲ့ ချစ်လှချည်ရဲ့ နှိုတဲ့ အနက်
 အဓိပ္ပာယ်ဟာ ဒါပဲလား၊ ရီကို ဘယ်တုန်းကများ မုန်းနေသလဲဟင်၊ ပြောစမ်းပါ
 မောင်ရဲ့၊ ရီကို မုန်းနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲလို့။

မုန်းနေတာကြာပြီ ဆိုရင်တော့လည်း ဒီလိုတော့ အငြိုးကြီးနဲ့
 စာအုပ်ထဲကနေပြီး လိမ်ညာလှောင်ပြောင်မနေပါနဲ့၊ နင့်ကို ငါမုန်းပြီလို့ တိတိ
 ကျကျပဲ ရေးလိုက်ပါတော့ မောင်ရယ်။

အခုတော့ စာအုပ်ထဲကနေ အရူးလုပ်တယ်၊ ရီကတော့ မောင်
 လာမယ်ဆိုလို့ အဟုတ်ကြီးမှတ်ပြီး တော်ပြီ မောင်၊ ရီ စာရေးလို့ မရတော့ဘူး၊
 စာရေးရင်း မျက်ရည်တွေက ကျကျလာ၍ မောင်က ဘယ်လိုပဲမုန်းမုန်း ရီ
 အသည်းထဲမှာတော့ မောင့်မှမောင် တစ်ယောက်ထဲပါ မောင်ရယ် ...

မောင်မုန်းသွားပြီဖြစ်တဲ့

အရီ

ဤစာကို ရသည့်၌ ကျွန်တော်နှင့် အနုနုပင်ဖြစ်သော ကျွန်တော့်ဇာတ် လိုက် ထွန်ထွန်လူးလေးသည် မျောက်မီးခဲ ကိုင်မိသလို ဖြစ်လေသည်။ ပိုက်ဆံ ကလေးများ စုဆောင်းချေးငှားပြီး မောင်လာပြီ သိင်္ဂီနွဲ့ရဲ့ ဆီးကြိုလှည့်လေးဟု စာတစ်ပုဒ်ထွင်ရေးကာ မန္တလေးသို့ အမြန်ဆုံး လစ်လေသည်။

သို့သော် ဟိုရောက်သောအခါ၌ သူ မစွံချေ။ ဖော်ပြပါ လေးချိုးတွင် ပါသည့် အဓိပ္ပာယ်အတိုင်း စောင့်ရက်တွေ သုံးလပြည့်လို့မှ လူချင်းမတွေ့ခဲ့ရာ သုံးခါမျှသာ မျက်စိချင်း ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဆုံခဲ့ရသည်။ မိန်းကလေးထံ သူ ပေးသော 'စုံနဲ့သာဂေဟာ' လိပ်စာနှင့် ရေးသောစာများလည်း မိန်းကလေး လက်ထဲ ရောက်ဟန်မတူ။ အလွဲလွဲအချော်ချော်ချည်း ဖြစ်ရသည်။ အရဲစွန့်၍ ဖုန်းဆက်ခေါ်သောအခါလည်း ... ကျွန်တော့်ဝတ္ထုမှာ စာရေးမလေးအား ဤမျှ သာ နှုတ်မှ ရွတ်ပေးနိုင်တော့သည်။ ဒါတောင်မှ ညက နိုင်ငံရေးသမား ပေါက်စ စကားပြောဖို့ ကျင့်ထားသလို ကျင့်ထားလို့၊ ၎င်းကျင့်ထားတာ ကုန်သောအခါ၌ ကျွန်တော် ရှေ့မဆက်နိုင်တော့ပြီ။ သူမလေး၏ ဆင်စွယ်နှစ်ရောင် လက်မောင်း ကလေးကို ကြည့်၍သာ ငေးနေမိတော့သည်။ ထိုမှ ကျွန်တော် အသံပြတ်နေ ကာ တစ်မိနစ် ကြာသည်တွင် ကလေးမသည် ကျွန်တော့်ကို ငဲ့၍ ကြည့်လိုက် သည်။ ကျွန်တော်က ပြုံးပြလိုက်ရတော့သည်။ ကျွန်တော့်အပြုံးမှာ 'ငါ လက်လျှော့ပါပြီကွာ' ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးသည်လည်း နားလည်၍ ပြန်ပြုံး ပြပြီး ...

“ဒီလို နှုတ်က ရွတ်ရတာ မလွယ်ဘူးရှင်။ တော်တော်ကြီးကို အလေ့ အကျင့်ရှိမှ ဖြစ်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အခုမှ စ စမ်းကြည့်တာ”

“နောက်ကို ကျင့်ဦးပေါ့ရှင်”

ဟု ဆိုပြီး သူ့ရှေ့က လက်ရေးတို စာအုပ်ကိုပိတ်၍ လက်က ခဲတံကို ချလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း ကိုယ်ကိုပြင်ထိုင်၍ စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိလိုက်ပြီး ဆေးလိပ်ဘူး သူ့ဘက်ထိုးပေးကာ ...

“ဆေးလိပ် သောက်တတ်ပါသေးလား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင် မသောက်တတ်ပါဘူး”

ထို့နောက် ခေတ္တမျှ စကားပြတ်နေ၍ ကျွန်တော်က စကားပေါက် စကားစ ရှာကာ ...

“ခင်ဗျား ဇွဲအုန်းချိန် လက်ရေးတိုသိပ္ပံကနော်”

စင်စစ် ဤမေးခွန်းမှာ မေးရန် လုံးဝမလိုအပ်ပါ။ ပတ္တမြားဝင်းထိန်၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ဇွဲအုန်းချိန်ထံမှ ကျွန်တော်က “စတီနိုတိုက်ပစ်(စ်)တစ်ယောက် အလိုရှိပါတယ်၊ ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကို လွှတ်လိုက်ပါ” ဆို၍ ဤ ကလေးမ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပတ္တမြားဝင်းထိန်၏ သူငယ်မ သူ့ အဒေါ် မုတ်ပွန်တင်တင်ကြီးထံမှ အလုပ်ပြုတ်နေသော ဂျယ်နီလည်း ဇွဲအုန်းချိန် ကျောင်းထွက် ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ခေတ္တ အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်သည်၌ သူ့ ဆရာထံ ပြန်လည်ခိုကပ်နေ၍ ပတ္တမြားဝင်းထိန်က စတီနိုတိုက်ပစ်(စ်) လိုချင် လျှင် ဇွဲအုန်းချိန်ကျောင်းမှ အလွယ်တကူ ရရှိနိုင်ကြောင်း သိရှိခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ အကြောင်းမှာ ဇွဲအုန်းချိန် လက်ရေးတိုသိပ္ပံသည် တပည့်များကို ပညာ သင်ပေးရုံသာ မဟုတ်ဘဲ အလုပ်ရဖို့သာ ဆောင်ရွက်ပေးသည်ဟု ဆို၏။

မိန်းကလေးသည် ကျွန်တော်၏ မလိုအပ်သော မေးခွန်းကြောင့် မျက်လုံး တစ်ချက် ဝင့်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

“ဒါနဲ့ အဲဒီကျောင်းမှာ ဂျယ်နီ ဆိုတာများ မသိဘူးလား၊ ဂျယ်နီမေဆင် လေ”

မိန်းကလေးသည် သူ၏ ဆင်စွယ်နှစ်ရောင် လက်မောင်းကလေးကို ကိုယ်နှင့်ကပ်၍ ယို့လိုက်ပြီးသည်အထိ အံ့အားသင့်သွားကာ ...

“ဟင် ဒါ ကျွန်မနာမည်ပါပဲရှင်၊ ရှင် ဘယ့်နှယ်သိနေတာလဲ”

“ဪ”

ကျွန်တော် ပါးစပ် တပ်မည်ပြုနေသော စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းမှ ခွာလိုက် ပြီးသည်အထိ အံ့အားသင့်သွားကာ ...

“ကျွန်တော် ပတ္တမြားဝင်းထိန် သူငယ်ချင်း မောင်တင်ဆွေပါ၊ ကလောင် အမည်က သတိုးဆွေ ခေါ်ပါတယ်”

သူကလေး နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးပန်းကလေး ပွင့်လာကာ ...

“အို ကိုဝင်းသူငယ်ချင်းကို ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ။ ကိုဝင်းက ရှင့်နာမည်ကို ကျွန်မ မကြာခဏ ပြောဖူးတယ်”

“အရင် မစ္စဂျယ်နီကို ဟိုညက မရိုးမရွ ကလပ်မှာ မြင်ဖူးပါတယ်။ ပတ္တမြားဝင်းထိန်နဲ့ လာကတာလေ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက ဂါဝန်နဲ့ အခုတော့ မြန်မာလို ဝတ်ထားတာကို၊ ဒါကြောင့် မမှတ်မိတာ”

သူ့မျက်နှာလေးမှာ ပိုမိုဖော်ရွေလာကာ ...

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ ကျွန်မ အဆင်သင့်သလို ဝတ်တာပါပဲ”

“ဒါနဲ့ ပတ္တမြားဝင်းထိန် ပြောတော့ မစ္စဂျယ်နီ အလုပ်ရဖို့ သေချာသွား ပြီဆို”

“သေချာတာက ဒီလိုပါရှင်၊ အလုပ်မခန့်ခင် ငွေ ၄၀၀ ပေးရမယ်၊ အဲဒါ ကျွန်မမှာ ၂၀၀ ထဲ ရှိလို့ လိုတဲ့ ၂၀၀ ကို ကိုဝင်းက သူပေးမယ်တဲ့”

ပတ္တမြားဝင်းထိန်နှင့် ငွေနှစ်ရာကို တွဲပြီးတော့ ကြားရသည်နှင့် ကျွန် တော့် နားထဲတွင် ဟိန္ဒူနှင့် မူဆလမန် တရုတ်ဆိုင်မှာ ထမင်းလက်ဆုံစားသည် ဟူဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ ...

“နေပါဦး ... သူက ငွေ ၂၀၀ ပေးမယ်တဲ့လား”

သို့သော် မိန်းကလေးမှာ ကျွန်တော့် မေးခွန်းအဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည် ရှာပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ အကြောင်းက ဒီလိုပါလေ။ ကိုဝင်းများ ရှင်ပြောဖူးမလား မသိဘူး၊ ကျွန်မ သူ့အဒေါ်ဆီက အလုပ်ပြုတ်ရတာက အဲဟိုညက မရိုးမရွ ကလပ်မှာ သူနဲ့လိုက်ပြီး ဒန့်စိကတာမှာ အိမ်ပြန်နောက်ကျလို့ ဖြစ်ရတာကိုး။ ဒါကြောင့် အလုပ်ပြန်ရဖို့အတွက် လိုတဲ့ ငွေ ၂၀၀ ကို သူ့တာဝန်ထားတဲ့ ...”

“အဲဒီ ငွေ ၂၀၀ သူ့ဆီက ရပလား”

“မရသေးဘူးရှင့်၊ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် ရလိမ့်မယ်လို့ အာမခံတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မရှိတဲ့ ငွေ ၂၀၀ ကို စရန်အဖြစ် ပေးထားလိုက်တယ်။ ကျန်တဲ့ ငွေ ၂၀၀ ကို ၁၀ ရက်အတွင်း ပေးရမယ်”

“နေပါဦး၊ ကျန်တာကို ၁၀ ရက်အတွင်း မပေးနိုင်ရင် ဟိုပေးထားတဲ့ စရန်ငွေ ၂၀၀ က”

“ဒါတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရှုံးမှာပေါ့ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုဝင်းက ဒီအတွက် ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့တဲ့”

မိန်းကလေးများ နှာခေါင်းရှိပေလို့ မရှိရင် ချေးစားမယ်လို့ သူတို့မိန်းမ ချင်း ပြောတတ်ကြသည်။ ဒီကောင်ကြီးမှ ယုံပလေ မဂျယ်နီရယ်။ ကျွန်တော့်

စိတ်ထဲရှိတာ ပြောရလျှင် ပတ္တမြားဝင်းထိန်ရယ်၊ ၁၀ ရက် အတွင်းရယ်၊ ငွေ ၂၀၀ ရယ်မှာ ပတ္တမြားဝင်းထိန်နဲ့ ၁၀ ရက်အတွင်း ငွေ ၂၀၀ ကား တစောင်းစေး နှင့် မျက်ချေး၊ တောက်တဲ့နှင့် ဆေးချေး ဆိုဘိသကဲ့သို့ ဘယ်လိုမှ အပေါက် အလမ်း တည့်တော့မည် မဟုတ်ချေ။ ကျွန်တော် သူကလေးကို သနားမိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့မျက်နှာလေးကို မချင့်မရဲ ကြည့်မိကာ ...

“နေပါဦး မစ္စဂျယ်နီ ရဖို့ အလုပ်ဟာ ငွေ ၄၀၀ ပေးရတာမှာ အလုပ် မခန့်ခင်ဘဲ စရန်သတ်လား ဘာလား လုပ်နေရသလား၊ နောက် အလုပ်ရပြီး လခထုတ်တော့မှ တစ်လ ဖြတ်ယူ၊ နှစ်လဖြတ်ယူ ဒီလို မဖြစ်ဘူးလား။”

“အခုခေတ်မှာ စသုံးလုံးနဲ့ ဘာနဲ့မို့ ဒီစနစ် မသုံးတော့ဘူးရှင်၊ ဒါ မင်းကတော်က နောက်ပိုင်းက ကြည့်စိမံတာပဲ၊ ရှေ့လဆန်းမှ အလုပ်ခန့်မယ့် ဟာကို အခုကတည်းက အပြီးအပြတ် တောင်းထားတယ်၊ နို့ပြီး ဒီနေရာကလည်း လိုချင်တဲ့လူတွေ သိပ်များတာပဲရှင်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မက ၁၀ ရက်အတွင်း အပြီးအပြတ် ပေးပါမယ်ဆိုပြီး စရန်သတ်ထားလိုက်ရတာပဲ၊ ကဲ ကျွန်မ ပြန်ဦး မယ်ရှင်၊ ရှင်လည်း စတီနိုတိုက်ပစ်(စ်)နဲ့ ရေးနိုင်အောင် ကျင့်ပါဦး၊ ဒါက အကျင့်မရသေးခင်ကဖြင့် တော်တော်ခက်တဲ့ အလုပ်ပဲ”

ကျွန်တော် အလုပ် မြော်တော်ခက်တာထက် သူကလေး ကျွန်တော့် အိမ်က ထွက်သွားသောအခါတွင် ကျွန်တော့်မှာ သူကလေးအတွက် တော်တော် ပင် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရမိပါသည်။

ရုပ်ကလေး ချောပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကံဆိုးရှာသည်။ ပတ္တမြားဝင်းထိန်နှင့် တွေ့ရတာ သူကလေး၏ ကြမ္မာဆိုး ဖြစ်ပါသည်။ ယခု အလုပ် ပြုတ်ခဲ့ရပြီး နောက် မရှိမဲ့ရှိမဲ့ ငွေကလေး ၂၀၀ ဆုံးရဦးမည်။ ဒီကောင်ကြီး ၁၀ ရက်အတွင်း ငွေ ၂၀၀ ရအောင် ရှာပေးမယ် ဆိုတဲ့စကား ယုံတာများ မြေခွေးစကားယုံသော ဟိုပုဏ္ဏားနှင့် မခြားတော့ပြီ။

ဤသို့ ကျွန်တော် တွေးနေစဉ် အိမ်ရှေ့လှေကားထက်မှ ခြေသံကြားရပြီး ပတ္တမြားဝင်းထိန် ရောက်လာကာ ထုံးစံအတိုင်း သူ၏ ရွန်းပသောအသံနှင့် ..

“ဟဲလို ဖိုးဆွေ ဟဲလို၊ ဟေ့ ဂျယ်နီလေး ထင်တယ်ကွ၊ ငါ အိမ်ရှေ့ ရောက်တော့ ဟိုဘက်လျှောက်သွားတာ မြင်မိတယ်၊ နောက်ကနေ ကြည့်ရတာ သိပ်တူတာပဲ”

ကျွန်တော် သူ့ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်၍ ...

“တူရုံတင် မဟုတ်ဘူး အဲဒါ မင့်ဂျယ်နီအစစ်ပဲ”

“ဘာလဲ၊ သူ မင့်ဆီ လာသလား”

“အေး၊ ငါက ဇွဲအုန်းချိန်ဆီ စတီနိုတိုက်ပစ်(စ်)တစ်ယောက် လွှတ်လိုက် ပါ ဆိုတော့ သူ ရောက်လာတာပဲ”

“အိုး ... ဝွဒ်” ဟု ဆိုလျက် ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်မှ ကျွန်တော့်စီးကရက်ကို မီးညှိကာ အားရပါးရ ဖွာလိုက် ပြီးမှ ...

“ဟေ့ ဖိုးဆွေ၊ မင်းဟာ တစ်နေ့နေ့မှာ အထွတ်အထိပ် ရောက်လိမ့်မယ် လို့ ငါပြောတာ အဲဒါပဲကွ၊ မင့်မှာ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းရဲ့ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းကို လက်ခံတတ်တဲ့ ဉာဉ်ကောင်းကလေး ရှိတယ်၊ အခုကြည့်လေ ငါက မင့်ကို စတီနိုတိုက်ပစ်(စ်)နဲ့ရေးဖို့ အကြံပေးတယ်၊ မင်းက ချက်ချင်းပဲ ခေါ်ပြီး စမ်းကြည့်တယ်၊ ဘယ်နှယ် ဟန်ရဲ့မဟုတ်လား၊ ဒီမှာကွ ဖိုးဆွေ မင်း လက်နဲ့ရေးတာထက် လူသက်သာတယ်၊ ဝင်ငွေလည်း ပိုကောင်းမယ်၊ စာရေး မလေးတစ်ယောက် တစ်လ ၂၀၀ ပေးရတယ် ထားဦးကွာ၊ သူနဲ့အလုပ်လုပ်လို့ မင်းမှာ ပိုရတာက ၅၀၀ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီတော့ မင့်ဟာ တစ်လကို ၃၀၀ မြတ်နေပြီ၊ အဲဒီအမြတ်ထဲကကွာ မင်းက ငါ့လို မိတ်နဲ့ဆွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ခါတိုင်းစရိတ် ထက် ၁၀၀ ပိုသုံးဦး ၂၀၀ တော့ ကျန်နေတာပဲ၊ အဲဒီကျန်တဲ့ ၂၀၀ ကို မင်း လစဉ် စုသွားစမ်း၊ တစ်နှစ်ကို ၂၄၀၀၊ ဆယ်နှစ်ဆိုရင် နှစ်သောင်းလေးထောင်၊ အဲဒီတော့ မင့်အသက် လေးဆယ် ရောက်တဲ့အခါဆိုရင်”

ကျွန်တော်မှာ သူ့စကားကို ဆက်လက် နားမထောင်နိုင်တော့ဘဲ ...

“ဟေး ... ငါ့အသက် လေးဆယ် ရောက်တဲ့အချိန်ကို လှမ်းပြောမနေ စမ်းပါနဲ့။ ငါ အခု မင့်ဆီက သိချင်တာက မင်းက ဟိုကောင်မလေးကို ၁၀ ရက်အတွင်း ငွေ ၂၀၀ ပေးမယ်လို့ ပြောထားတယ်ဆို”

“ဟ ... ဂျယ်နီ မင်း ပြောသွားသလား၊ အေးပေါ့ကွ၊ မင်းပဲ စဉ်းစား ကြည့်၊ သူကလေး အလုပ်ပြုတ်ရတာက ငါ့ကြောင့် ဖြစ်နေတာ၊ ဒီတော့ တာဝန် ကို ငါ မထမ်းလို့ ဘယ်သူများ ထမ်းရဦးမှာလဲကွ၊ ငါ သူကလေးကို ပစ်မထား နိုင်ဘူး၊ ကြည့်ရမယ် ဖိုးဆွေရဲ့”

“ဟေ့ ... မင်း ကြည့်တာ မကြည့်တာကို ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းနဲ့ ၁၀ ရက်အတွင်းနဲ့ ငွေ ၂၀၀ နဲ့ လမိုင်းမကပ်လို့ ငါ ပြောနေတာကွ၊ ဒီ

ငွေ ၂၀၀ က ၁၀ ရက်အတွင်း မင့်ကို ဘယ်သူက လာပေးမှာတဲ့လဲ၊ ပြောစမ်းဟင် ... မင်းဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလောက် မညှဉ်းဆဲသင့်ဘူးကွ၊ ကြည့်စမ်း အခု သူ့ခမျာလေး မင့်အတွက်ကြောင့် အလုပ်ပြုတ်သွားပြီးနောက် မရှိမဲ့ရှိမဲ့ ငွေကလေး ၂၀၀ ထပ်ဆုံးရဦးမယ်ဆိုတော့ မလွန်လွန်းဘူးလားကွာ”

သူသည် ကျွန်တော့်ကို အလွန်ခံပြင်းသော မျက်လုံးနှင့် ကြည့်ကာ ..

“ဟေ့ ... ဖိုးဆွေ၊ ဒါတော့ မင်း ငါ့ကို စော်ကားလွန်းပြီကွာ၊ မင်း သူငယ်ချင်းချင်း ငါ့ကို ဒါလောက်ပဲ အထင်သေးသလားကွာ၊ ငါ့မှာ ရပေါက် ရလမ်း ရှိတယ်ကွ၊ မင်း သိရဲ့လား”

“ဘာများလဲ ... မင့်ရပေါက်ရလမ်းက မင့်အမွေပေးမယ့်လူ ဒီ ၁၀ ရက်အတွင်း အချိန်မီ သေပေးမယ်လို့ သံကြိုးရိုက်လိုက်လို့လား”

“မင့် ငါ့ကို ဒါလောက်ပဲ အထင်သေးတာကိုး၊ ဒီမှာ အခု ငါ့လက်ထဲမှာ အလုပ်တစ်ခု ကိုင်ထားတယ်ကွ”

“ဘာအလုပ်လဲ ... ခွေးတက္ကသိုလ် ပြန်ဖွင့်ဦးမလို့လား”

“တော်စမ်းပါ၊ ဒီခွေးတွေ ဟေ့ ဒီမှာ ဖိုးဆွေ ... ငါ အခု တောင်ကြီးက သူဌေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ထားတယ်ကွ”

“ဘာလဲ၊ စောဖဲယားလား၊ သူ့သား ကိုမောင်မောင် ဆိုတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကိုဖုန်းပွင့်တဲ့ သတ္တုတွင်း သူဌေးမင်း”

“ဘယ့်နယ် နာမည်က ဖုံးလည်းဖုံး ပွင့်လည်းပွင့်တယ်လား”

“ရှမ်းနာမည်ပဲကွာ၊ အဲဒါ သူက ရန်ကုန်မှာ အိမ်တစ်လုံး ဝယ်ချင်လို့ကွ၊ အနည်းဆုံး သုံးသောင်းကနေပြီး ငါးသောင်းကျော်အထိ အိမ်ကောင်း ကောင်း သလောက် ပေးမယ်တဲ့ကွ”

“မင့်လူက ဒီလောက်တောင်ပဲ ချမ်းသာသလား”

“မင့် တွေ့ပေးပါဦးမယ်ကွာ။ တည်းတာမှ ပစ်ကက်ဒေလီ ဟိုတယ် မှာကွ။ အခု ရှမ်းပြည်နယ်က ရောက်ရောက်ချင်းပဲ သောင်းနှစ်ထောင်တန် ဟစ်လ်မင် ကားကလေး စရန်ပေးလိုက်သေးတယ်”

“မင်းနဲ့ ဘယ်သူက စပ်လို့ သိတာလဲ”

“မင့် ငါ ပြောဖူးပါပကောလား။ စာရေးဆရာ ပျင်းရှင်နောင် ဆိုတာလေ။ အဲ ... သူ စပ်ပေးတာကွ။ အဲဒါ ငါတို့ အခုရောင်းမယ့် အိမ်အောက်မှာ နေတာပဲ။ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်ရင် ထုံးစံအတိုင်း ပွဲခ တစ်ရာ ငါးကျပ်နှုန်း ရမယ်။ အနည်း”

ဆုံး နှစ်သောင်းတန် ဆိုတော့ ပွဲခ တစ်ထောင်၊ အဲဒါ ပျဉ်းရှင်နောင်နဲ့ ငါနဲ့ တစ်ယောက် တစ်ဝက်ပဲ။ ဒါက နောက်ဆုံးအထိ ရှိသေးတာ။ တကယ်လို့ အဆင်သင့်ရင် အိမ်ရောင်းမယ့်သူနဲ့ ငါတို့နဲ့ပေါင်းပြီး သူ့လူ ငါ့ဘက်သား လုပ်ပြီး ကြိတ်လိုက်မယ်၊ အဲဒါဆို သောင်းချီ ရဖို့ပဲ။ ဒီလူက ရန်ကုန်နယ်မှာ အိမ်ဈေးတွေ ဘာတွေ ဘာမှ နားလည်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငါနဲ့ ပျဉ်းရှင်နောင် ပြောသလို ဖြစ်မှာပဲ။ အဲဒီပွဲပေါက်ကြီး ငါ့ဆီမှာ ရှိနေတာကွ”

ကြက်ဥနှစ်ရောင် နီကြောင်ကြောင် လဆုတ် ၆ ရက် လ ထက်ခြမ်းပဲ စုတ်ချာချာသည် ရှေ့ပြုဗွာမှ ထွက်ခဲ့လေပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ထိုည ဝင်းဝင်းရုံမှ ပြဇာတ်အဖြုတ်တွင် ဂဇော်ဆက်ဒါရိုက်တာ လူရွှင်တော် ပန်းပဲ ဆိုသူနှင့် အရက် ဆိုင်ထဲ စကားကောင်းနေ၍ လူချင်းခွဲခွာခဲ့သောအခါ၌ ကြည့်မြင်တိုင်သို့ပြန်ရန် ပြဇာတ်ရုံရှေ့မှာ ဘတ်စ်ကားများ မရှိတော့ချေ။ ဆူးလေဘုရားလမ်း ရပ်ရှင်ရုံ တန်း ရောက်မှသာ နောက်ဆုံးပွဲ အဖြုတ်ကို စောင့်နေသော ကားများကို တွေ့ရ ပေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ပန်းဆိုးတန်းမှချိုး၍ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း မကြီးအတိုင်း အရောက်တူရူသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မြောက်မည် မသိရသော ဗိုလ်ချုပ်ကြေးရုပ်ကြီး တည်ထားရန် အသံကောင်းလွှင့်ထားသည့် ဆူးလေဘုရားလမ်း အဝိုင်းကြီးသို့ ရောက်သောအခါတွင် ကြေးရုပ်ထားမည့် အလယ်တည့်တည့်နေရာမှ လူနှစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။ တစ်ယောက်မှာ မတ်တတ်ရပ်၍ တစ်ယောက်မှာ ဆေးတံကိုခဲလျက် ထွက်သစ်စ လခြမ်း နီနီ ကြောင်ကြောင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ကျွန်တော် အဝိုင်းကြီးနှုတ်ခမ်းသို့ တက်မိသောအခါတွင် မတ်တတ် ရပ်နေသောသူမှာ ပတ္တမြားဝင်းထိန် ဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ... ဖိုးဆွေ ... ဟဲလို ... မင်း ဘယ်ကပြန်လာလဲ” ဆိုပြီး သူ ကျွန်တော့်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ဟိုလူကား တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်၊ လကို ငေးကြည့်မြဲ ကြည့်နေသည်။ “ပြဇာတ်ရုံကကွ။ ငါ ဇာတ်ညွှန်းတစ်ခုအတွက် လူရွှင်တော် ပန်းပဲနဲ့ စကားပြောပြီး ပြန်လာတာ၊ မင်းကော ဒီအချိန်ကြီး ဒီနေရာ မှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ ... ဟိုတစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ၊ မင်းနဲ့ အတူတူ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ငါပြောတဲ့ အိမ်ဝယ်မယ့်လူ ကိုဖုန်းပွင့် ဆိုတာပေါ့ကွ”

“ဟာ ... မင့်လူပုံပန်းကြည့်ရတာဖြင့် အိမ်ရာ လိုဟန်မတူပါဘူးကွာ၊ ဒီလိုပဲ လဟာလထဲမှ လ,ကြည့်ပြီး ပျော်နေပုံရပါတယ်”

“ဒါ သူပျော်နေတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ လ,ကြည့်ပြီးတော့ လွမ်းနေတာ၊ မင်း မယုံရင် လာ အနားလာကြည့်လှည့်၊ သူ့မျက်စိမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့”

“ဟင် မျက်ရည်ကျနေပေမယ့် ဆေးတံကတော့ အခဲမပျက်ပါလား ...”

“သူတို့ တောင်ကြီး ရှမ်းပြည်နယ်က တောင်ကြီးရှမ်းတွေ လွမ်းတာ ဒီလိုပဲတဲ့ကွ”

“သူက ဘာကို လွမ်းနေတာတဲ့လဲ”

“သူ့သားမယားကိုတဲ့ကွ၊ ဒီမှာ အိမ်ဝယ်မရသေးလို့ မခေါ်နိုင်လို့တဲ့ကွ၊ ဒါနဲ့ လထွက်တဲ့အချိန်မှ ဒီနေရာကို ငါ သူနဲ့ အဖော်လိုက်ရတယ်ကွ”

“ဘာလဲ သူက လ,ကြည့်ပြီးမှ လွမ်းတတ်သလား”

“သူ့မိန်းမက လနဲ့ တူလို့တဲ့ကွ”

“ဟင် ... ဒီလနဲ့သာ တူရင်ဖြင့်”

ကျွန်တော် လဆုတ် ၆ ရက် လ ကို လွမ်းကြည့်လိုက်ကာ ...

“သူ့မိန်းမဟာ ပါးတစ်ခြမ်းရွဲ့ကြီး ဖြစ်နေမှာပဲ၊ ဒါနဲ့ မင်းက အခုအချိန် ထိ သူနဲ့ ရှိနေရအောင် မင်းက သူနဲ့ အတူနေလို့လား”

“ဒါပေါ့ကွ၊ ဒီလူမျိုး ဘယ်အလစ်ခံလို့ ဖြစ်မလဲ၊ ခုနယ် ဒီလို သောင်းချီပြီး အိမ်ဝယ်မယ့်လူမျိုး လိုက်ရှာနေတဲ့ ပွဲစားတွေက အပုံ ...”

“ဒါဖြင့် မင်း အခုနေတာ ပစ်ကက်ဒေလီ ဟိုတယ်မှာပဲပေါ့”

“အေးပေါ့ကွ”

“သူ ဒကာပေါ့ကွ၊ သူဌေးမင်း လက်မှတ်ထိုးစားနေတာပဲ”

ကျွန်တော် သူ့ပခုံးကို ပုတ်လိုက်ကာ ...

“အင်း ... ကိုယ့်လူ ကောင်းစားနေတာကိုး၊ ဒါကြောင့် မင်း ငါ့ဆီ မလာတာဘဲ။ အရက်လေး ဘာလေးကော သောက်ရဲ့လား”

“သူဌေးနဲ့ဆိုရင် စကော့(ချ်)ဝိစကီမှ အက်စစ်(စ်)တီနိုင် ဆရာ”

“ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ .. ဒါနဲ့ ဟိုကောင်မလေး ငွေ ၂၀၀ အချိန်မီ မှာပေးလိုက်ဦး”

“ဒါ မခဲယဉ်းပါဘူးကွာ၊ အခု ငါတို့ တွေ့ထားတဲ့အိမ်က ၂ သောင်း ၅ ထောင်တန်ရယ်ကွ၊ ဒါနဲ့ ပွဲခရပေါက်က နည်းနေလို့ တို့ သူ့ကို မပြောသေး

ဘူး၊ ငါနဲ့ ပျင်းရှင်နောင် ကြံထားတာက လေးငါးသောင်း တန်မှကွ၊ ဒါမှ ငါတို့ တစ်ယောက် တစ်ထောင်ကျော်စီ ရမှာ”

ယင်းအခိုက်ဝယ် ပလေဒီယံရုံမှ ရုပ်ရှင်ဖြုတ်သဖြင့် ရပ်ထားသော ဘဟ်စ်ကားများ အသက်ဝင်သည်တွင် ကျွန်တော် ပတ္တမြားဝင်းထိန်ကို နှုတ်ဆက် ခဲ့ပြီး ကားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေသည်။

ဤမှ နောက်နှစ်ရက်မြောက်သည့် စနေနေ့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် လာနိုးငယ်မျှော်ကလေးထံမှ စာများလာမလားဟု နေ့ပိုင်း ပို့စမင်း စောင့်နေ စဉ်တွင် ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့မှာ မလိုင်နှစ်ရောင် ဟစ်လမင် အမျိုးအစား ကား တစ်စီး ထိုးရပ်ပြီး ပတ္တမြားဝင်းထိန်နှင့် အခြားလူတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ ထိုလူမှာ အသားညိုညိုနှင့် အရပ်အမောင်းကောင်း၍ တင်ပါးဆုံ ပြည့်ပြည့် မောက်မောက် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အိမ်ပေါ် ရောက်ကြသည်၌ ပတ္တမြားဝင်းထိန်က

“ဟဲလို ... ဖိုးဆွေ၊ မင့်တွေ့တာ အဆင်သင့်ပဲကွ” ဆိုပြီး သူ့အဖော်ကို ညွှန်ပြ၍ “ဟောဒါ မင်းကို ငါ ပြောပြောနေတဲ့ စာရေးဆရာ ပျင်းရှင်နောင်ပဲ၊ ဒါက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဖိုးတင်ဆွေ၊ ကလောင်နာမည်က သတိုးဆွေ”

ကျွန်တော်နဲ့ ပျင်းရှင်နောင်မှာ မိတ်ဆက်ပေးတယ် ဆိုတော့ ခေတ် အလျောက် အနောက်ဆန်ဆန်သာ ပြုရပါသည်။ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက် ကား တယ်ပြီ စိတ်မသန့်လှချေ။ သူ့လက်က စေးထန်းထန်းနေသဖြင့် ကျွန် တော် ခပ်မြန်မြန် ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး ...

“သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ မေးစမ်းပါရစေ၊ စစ်မဖြစ်ခင်က ကာလီဒါသတို့၊ ဘာရတတို့ ရေးတာက မင်းရှင်နောင်နော်၊ ခင်ဗျားက သူ့ တပည့်မို့ ရွှေဥဒေါင်းက ငွေဥဒေါင်း ဖြစ်တာလို ပျင်းရှင်နောင် ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ယူထားတာလားဗျ”

“မဟုတ်ဘူးဗျ ... ဟိုတုန်းက မင်းရှင်နောင် ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် ပဲဗျ”

“ဟင် ... ဒါနဲ့ အခု ဘယ်နှယ် ပျင်းရှင်နောင် ဖြစ်နေရတာလဲ”

သူ၏ သွားနီကြောင်ကြောင်နှင့် သွားဖုံးလုံးလုံးကို ဖော်ကာ ...

“ကျွန်တော့် မိန်းမကြောင့်ပေါ့ဗျာ ... သူက ရှင်ဟာ အခု စာမရေးတော့ ဘူး၊ အင်မတန် ပျင်းတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှင့်ကို နာမည်ပြောင်းပစ်ရမယ်ဆိုပြီး

မင်းရှင်နောင်ကနေ ပျင်းရှင်နောင် လုပ်ပစ်တာဗျ၊ ကျုပ်ကလည်း ဟုတ်နေတော့ မိန်းမစိမ့်ရာ ခံနေရတာပေါ့ဗျာ ... အဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

ဆိုပြီး ရှက်သလိုလို၊ မရှက်သလိုလို ရယ်ချလိုက်ပါသည်။

သူ ရယ်လိုက်သောအခါ၌ သူ့မျက်လုံးတို့မှာ ဘူးသီး လက်သည်းနှင့် ဆိတ်သကဲ့သို့ ပိတ်၍သွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူ မမြင်ရတော့ပြီဖြစ်၍ ပတ္တမြားဝင်းထိန်ကို လျှာထုတ်ပြပြီး ...

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ ဒီလို မယား အစီအမံ ခံရတယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာ ပါတယ်ဗျာ ... (အယ် ... ဟုတ်ပါဘူး) အို ... တယ် ... ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပျင်းတယ်ဆိုတာ နာမည်သာဆိုးတယ် လူတော့ အင်မတန် သက်သာတာဗျ ... အဟတ် ... ဟတ် ဟား ... ဟေ့ ဟုတ်ဖူးလား ပတ္တမြားဝင်းထိန်”

သူသည် ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်က စီးကရက်ကို ယူသောက်နေရာမှ ...

“အေး ဟုတ်ပါတယ်ကွာ ... အဲဒါ ထားပါဦး၊ ဟေ့ ဖိုးဆွေ တို့ ဖြိုးပေါက် ကလေး စိမ့်ရအောင် မင်း အခု ငွေတစ်ရာလောက် ရှိသလား”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် မျက်လုံးတို့ကို အစွမ်းကုန် ဖြဲလိုက်ကာ ...

“ဘာ ... ငွေတစ်ရာ ...”

“အေးပါကွ ... ခဏ လို့သူဌေးကိုက ချေးလိုက်ပါတဲ့”

“ဘာ ... ဘယ့်နှယ့်၊ မင်းသူဌေးကို ငါက ငွေတစ်ရာ ချေးရမယ်၊ မင်း သူဌေးက မာတင် သူဌေးလား”

“ဟိတ် ... ကြားသွားပါ့မယ်ကွာ၊ ဟို ... အိမ်ရှေ့ကားပေါ်မှာ ပါလာ တယ်”

ကျွန်တော် သူပြောမှ လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ဟိုညကတော့ လ ရောင် ခပ်မှုန်မှုန်မို့ ကောင်းကောင်း မမြင်ခဲ့။ လူခပ်ရွယ်ရွယ် အသက်သုံးဆယ် ကျော်မျှ အသားညိုညို ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့်၊ မျက်နှာပုံသဏ္ဍာန်မှာ ရုပ်ရှင်မင်းသား ကျော်အေးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူသည်။

“နေပါဦး ... မင်းသူဌေးက ပစ်ကက်ဒေလီ ဟိုတယ်မှာ တည်း၊ ဒါလောက် ကောင်းတဲ့ ကားသစ်ကြီးစီးပြီး ငါလိုလူဆီ ငွေတစ်ရာ ချေးရတယ်လို့ကွာ ...”

ပတ္တမြားဝင်းထိန်က စီးကရက်ပြာ တောက်လိုက်ပြီး ...

“ဟ ... အဖြစ်က ဒီလိုကွ။ သူ့ငွေတွေက ဘဏ်မှာထားတာ၊ ဒီနေ့ စနေဆိုတော့ ဒီအချိန် ဘဏ်က ပိတ်နေပြီ။ အဲဒါ ဟောဒီ ကိုပျင်းရှင်နောင်က

ရောက်လာတော့ မိတ်ဆွေတွေစုံတုန်း ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်လည်ရအောင် ငွေ တစ်ရာလောက် ခဏရှာပေးပါ ပြောတာကွ၊ သူ့အိတ်ထဲမှာက သုံးရာလေးဆယ် လောက်ရှိလို့ တနင်္လာနေ့တော့ ပြန်ရမှာပဲကွာ ... မင်းငွေ ခဏပါ”

“ဟ ... ခဏမကလို့ တစ်စက္ကန့်ရဲ့ ၇၅ ပိုင်း တစ်ပိုင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ငါ့ မှာတော့ ဒီ ၇၅ ပြား ရှိတယ် ...”

ကျွန်တော့်အိတ်ထဲ ရှိတာလေး ထုတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ပတ္တမြားဝင်းထိန် သည် မျက်နှာကို အကြီးအကျယ်ရှုံ့ကာ ...

“ငါ့လခွီး ... တဲ့ ဘိုင်ထက်ဘိုင်ချည်း ကျနေတာပဲ။ မင်းအိမ်ရှင် အဒေါ် ကြီးဆီများ ရှိမလား ...”

“ရှိကော ဒီမိန်းမကြီးမျိုးက ငွေ ၁၀၀ ကျပ်ကို လက်လွတ်စပယ် ချေးမလား ကွ”

“ဒါဖြင့် တခြား ဘယ်သူ့ဆီများ ရနိုင်မလဲ စဉ်းစားကွာ၊ ရရင် မင်းပါ လိုက်ပြီး စထရင်းတို့၊ ဂရင်းတို့မှာ ဖြိုးရတာပေါ့ကွ၊ မင်းလည်း သူဌေးနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ပေါ့”

“ငါ့လခွီး သူ ငါတို့ကို ပြုစုချင်ရင် စထရင်းတွေ ဂရင်းတွေ သွားနေရ မလား၊ သူတည်းတဲ့ ပစ်ကက်ဒေလီမှာပဲ လုပ်ပေါ့ကွ။ သူ အဲဒီမှာ လက်မှတ်ထိုး စားနေတယ်ဆို”

“သောက်ဖို့ စားဖို့ဝယ်ဆိုရင်တော့ ဟုတ်သားပေါ့၊ ဟိုဒင်း ဒီဒင်းကလေး ပါချင်လို့ပေါ့ကွာ၊ မင်း နားလည်လား”

“ဟင် ... ဒါတော့ ငါ ဝါသနာမပါဘူးကွာ”

“အေးလေ ... မင့်ဝါသနာပါတာတင် လုပ်ပေါ့။ ငွေတစ်ရာလောက် ခဏလှည့်ရမယ့်လူသာ စဉ်းစားစမ်းပါ”

ကျွန်တော်လည်း ဤလို ဟိုတယ်ကြီးများ၌ ဒကာတောင့်တောင့်နှင့် စားချင် သောက်ချင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ငွေဆွဲရမည့်လူကို စဉ်းစားသည်။ ဟော ရုတ်တရက် ပေါ်လာပြီ ...

“ဟေ့ ... မင်းတို့ ကိုခင်မောင်လတ်ကြီးဆီ သွားပြီးပလား”

ပတ္တမြားဝင်းထိန်၏ မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် ပတ္တမြားငမောက်ကဲ့သို့ ဝင်းပြောင်ကာ ...

“ဟား ... ဟုတ်သဟေ့၊ ကြည့်စမ်း အလွယ်ကလေးနဲ့ လယ်ထွန်သွားရာ

နွားမေ့ ဆိုသလို မမေ့တန်တာ၊ ငါ ကိုခင်မောင်လတ်ကြီးကို မေ့နေတယ်။
လာ လာ သွားကြစို့၊ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ဆို သူ ရုံးက အိမ်ပြန်ရောက်ပြီ”

ကျွန်တော်လည်း အဝတ်ကို ကပျာကယာ လဲ၍ လိုက်သည်။ ကားပေါ်
ရောက်သောအခါ၌ သူတို့သူဌေးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကျွန်တော်ကတော့
သူဌေးရယ်လို့ လေးလေးစားစား ပြုပါသည်။ သို့သော် သူကတော့ အေးစက်စက်
ပါ။ ဪ ... သူဌေးပေကိုး။ သူဌေး ဆင်းရဲသား ခွဲခြားသည့် စနစ်ကို ကျွန်
တော် ကျိန်ဆဲမိပါသည်။

ပျင်းရှင်နောင်က ကားကို မောင်းပါသည်။ ကိုခင်မောင်လတ်ဆီက
ရှူးဝါးရမည်ဟု ကျွန်တော်လည်း တွက်သည်။ သို့သော် ... ကိုခင်မောင်လတ်
အိမ်မှ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ထွက်ခဲ့သောအခါတွင် ပတ္တမြားဝင်းထိန်သည် ကိုခင်
မောင်လတ်ကို အပြင်းအထန် ကျိန်ဆဲလေတော့သည်။

“ဒီနေ့မျိုးမှပဲ မသာသွားရသလိုကွာ ... ဒီမသာ သူ သွားတော့ ပြန်ရှင်
မှာတဲ့လား”

အကြောင်းမှာ ကိုခင်မောင်လတ်သည် မှော်ဘီ သူ့အဒေါ်မသာကို သွား
သည်ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ ဖိုးဆွေ ... တစ်နေရာ စဉ်းစားဦးကွာ။ မင်းက စာရေးဆရာဆို
တော့ ဒီနေရာမှာ မင်းဦးနှောက် အစွမ်းကုန်ဖွင့်စမ်းကွာ”

“ငါ့လခွီး ... ပိုက်ဆံချေးရမှာပဲ စာရေးဆရာ ဦးနှောက် ထည့်ပြောနေရ
သလားကွ”

“အေးလေကွာ ... ရမယ့်လူ၊ ရမယ့်နေရာ ရှာဖို့ပေါ့ကွာ၊ တစ်ဦးတော့
ခေါင်းထဲပေါ်လာတယ်ကွ ... ဒါပေမဲ့ ကတိအတိုင်း ပြန်ပေးမှ ဖြစ်မယ်”

ပျင်းရှင်နောင်နဲ့ ပတ္တမြားဝင်းထိန်မှာ ကျွန်တော်က မပြောသင့်တဲ့စကား
ကို ပြောဘိသကဲ့သို့ သူတို့ သူဌေးမျက်နှာကို ကွက်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီး ကျွန်
တော်ကို အပြစ်တင်သံနှင့် ပတ္တမြားဝင်းထိန်က ...

“မင်းကွာ တနင်္လာနေ့ ဘဏ်ဖွင့်တော့ ရမှာပေါ့ကွာ၊ မလိုချင်သေးပါဘူး
ခဏဆိုင်းပါဦး ဆိုတောင် ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် မောင်း ... ပရန်းဟောကို ...”

“ဘယ်သူဆီလဲကွ”

“ငါ့အစ်မကြီး စာရေးဆရာမ ခင်မိုးသစ်၊ သူ့ဆီရှိရင်တော့ ရမှာပဲ”

သူဌေးမင်း၏ ဟစ်လမင်ကားသစ်မှာ စီး၍ ကောင်းလှပါဘိသည်။ မကြာမီ တကောင်းဟောနောက်က အစ်မကြီး ခင်မိုးသစ် ရိပ်သာကို ရောက်လေသည်။

နေ့လယ် နှစ်နာရီခန့်မို့ အစ်မကြီး အိပ်နေသည်။ ကျွန်တော်က အားမနာ၊ ပါးမနာ နှိုးပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောသည်။

“သူဌေးပါ အစ်မကြီးရာ၊ ကြည့်ပါလား ကားမှ အသစ်ကြီး”

ပျင်းရှင်နောင်ပါ ကျွန်တော်နဲ့ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်လာသည်ဖြစ်၍ သူကလည်း ...

“အောင်မလေး တောင်ကြီးက မိုင်းသူဌေး သိန်းလေးဆယ်လောက် ချမ်းသာပါတယ်”

“သူဌေးတာ မသူဌေးတာ အရေးမကြီးပါဘူးဟယ်၊ ငါကတော့ ဟောဒီ မောင်ဆွေ လိုချင်တယ်ဆို ပေးလိုက်ရမှာပဲ ... တစ်ရာတော့ ပြည့်မယ် မထင်ဘူး”

ကျွန်တော်က “ရှိသလောက်ပဲ ပေးဗျာ”

အစ်မကြီးသည် ဟိုရှာ ... ဒီရှာ ပြုရင်း ...

“ဟင် ... သော့တောင် ဘယ်ထားမိတယ် မသိဘူး ... ပိုက်ဆံက ဟောဒီ ဗီရိုထဲထားတာ”

သော့ခလောက် ခတ်ထားသော သစ်သားဗီရိုကို ပြပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းအုံးအောက်တွေ၊ သူ့ထဘီပုံကြားတွေ သော့ကို ရှာပါသည်။ သို့သော် မတွေ့။ ခေတ္တမျှကြာသော် စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်သော အစ်မကြီးမှာ စောင့်ရသည့် ကျွန်တော်တို့ကိုပင် အားနာ၍ ...

“ကဲ ... မောင်ဆွေ ... ရှာမနေနဲ့တော့၊ ဒီသော့တူ မရှိဘဲနဲ့ ရအောင် ဖွင့်ပြမယ်” ဆိုပြီး သော့ခလောက်ကို သံချွန်နဲ့ထိုးပြီး တူနဲ့ ရိုက်ဖွင့်လေသည်။

အစ်မကြီးသည် အထဲက ငွေစက္ကူထပ်ကို ယူကြည့်ပြီး ...

“ဟာ ... ငွေခြောက်ဆယ်ပဲ ရှိတယ်ဟေ့ ... ငါတို့ နက်ဖြန် ဈေးဖိုး တစ်ဆယ်ချန်ပြီး ငါးဆယ်ပဲ ယူသွားကွာ”

ကျွန်တော်သည် လက်ကမ်းလင့်ကာ ...

“ရသလောက်ပဲပေါ့ အစ်မကြီးရာ ...”

“ဟေ့ ဒီလထဲသုံးဖို့ဈေးဖို့ ငါ့မှာ ဒါပဲရှိတယ်နော်၊ တနင်္လာနေ့ ဟေ့ ဆက်ဆက်ပြန်ပေး သိရဲ့လား ...”

“စိတ်ချပါဗျာ ...”

ကျွန်တော်က ရဲဝံ့စွာ အာမခံပါသည်။

ဝါး ... နှစ်ည အိပ်၍ နှစ်ရက် ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

ယနေ့သည် စိတ်နှင့် ကျွန်တော်နှင့် အတော်ပဲ ညစ်နေရပါသည်။ စိတ်အညစ် သိပ်ဟစ်ပြီး အော်လိုက်ရန် အကြောင်းနှစ်ရပ် ပေါ်နေပါသည်။

(၁) အချက် ယနေ့ တနင်္လာနေ့ ညနေ လေးနာရီကျော်ပြီ၊ ခွေးမသား ပတ္တမြားဝင်းထိန် စနေနေ့က အစ်မကြီးဆီက ယူသွားသော ငွေငါးဆယ် လာမပေးသေး။

(၂) အချက်က ကျွန်တော့်အတွက် ပို၍ ဆိုးသည်။ ကျွန်တော်တို့ တိုက်အယ်ဒီတာက သူ၏ လုံမေအမျိုးသမီးအဖွဲ့၏ ဟာဝေယံအကကို သွားကြည့်ပြီး အာတီကယ်တစ်ခုရေးရန် လက်မှတ်တစ်စောင် ပို့၍ ခိုင်းစေထားသည်။

မိတ်ဆွေ မနေ့က သူ၏ လုံမေကောင်မလေးတွေ အကပြုမှာကို ကြည့်ရမည့်ကိစ္စ ဘဇာကြောင့် ကျွန်တော့်အတွက် ခက်နေသနည်း၊ ဒါမျိုး ဝါသနာမပါလို့လားဟု မေးစရာ ရှိပါသည်။

ဝါသနာပါသမှ အလွန်ပါပါသည်။ သို့သော် ... ကျွန်တော့်အတွက် ခက်သည်မှာ ဟိုတစ်ဖက်က ကျွန်တော့်ကို ဆော်ပလော်တီး လွှတ်လိုက်သော ပတ္တမြားဝင်းထိန်၏အဒေါ် မုတ်ပွန်တင်တင်ကြီးနှင့် ဥဩမယ်တို့ကို တွေ့ရမှာကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ကို မတွေ့ဘဲကား ဘယ်နည်းနဲ့မျှ ဖြစ်မည် မဟုတ်၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မုတ်ပွန်တင်တင်ကြီးသည် ၎င်းအမျိုးသမီးအဖွဲ့မှာ ဥက္ကဋ္ဌ၊ ဥဩမယ်က အတွင်းရေးမှူး၊ သူတို့ကပွဲ သွားတော့ သူတို့ကို မတွေ့ရမှာ မဂိုလမ်း ကုလားရှောင်သလိုသာ ဖြစ်ချေတော့သည်။

ယခု ကျွန်တော့် အယ်ဒီတာက ပို့လိုက်သော လက်မှတ်မှာ မုတ်ပွန်တင်တင်ကြီး၏ တံဆိပ်ရာကြီး ဖြစ်သည်။ “ဟေ့ ... သူငယ်၊ မင်းကို နောက်ဆုံးမှာလိုက်ချင်တာက ငါ့တူ ခွေးသူခိုး ပတ္တမြားဝင်းထိန်ကို နောက်ထပ် သူ့သူငယ်ချင်း အူကြောင်ကြောင်အကောင်တွေ မလွှတ်ဖို့ ပြောလိုက်ပါ” ဆိုသော အသံဆိုးကြီးကို ကျွန်တော့်နားထဲ ကြားယောင်လာပါသည်။

ဤသို့ မုတ်ပွန်တင်တင်ကြီးနှင့် အချင်းဖြစ်မထားဘူး ဆိုပါက သတင်းစာ

တိုက်က အယ်ဒီတာတစ်ယောက်အနေနှင့် မည်မျှလောက် သွား၍ ကောင်းချိမ့် မည်နည်း။ ယခုကား ကျွန်တော့်ကို တွေ့ရ၍မှ တိုက်က အယ်ဒီတာဆိုတာ ယုံအောင် မနည်းပြောရမည့်အပေါက် ရောက်နေပြီ။ အကြောင်းမှာ ယခင်အပတ် က ကျွန်တော်က သူ့အိမ်သွား၍ ဂေါ်ရီရင်နှစ် ဂျာနယ်က အယ်ဒီတာဟု လိမ်မှုက တိုက်ရိုက်ကြီး ပေါ်သွားသည်။

“တောက် ... နွားမသား ပတ္တမြားဝင်းထိန်အကြောင်း ဟင်” အခိုက် မှာပင် ကျွန်တော့်အိမ်ပေါ် ရောက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ လောက်ထိုးတော့ ခမန်း ပုပ်နေလျက် ...

“ဟေ့ ဖိုးဆွေ ငါတော့ အနုလက်သီးထိုးခံရပြီကွာ ...”
ကျွန်တော် အံ့အားသင့်ကာ ...

“ဟင် ... ဘယ်ကအနုလဲ၊ မင်းက သူ့အနားသွားပြီး ဘာလုပ်လို့လဲ၊ ဘယ်နေရာ ထိုးလိုက်တာလဲ၊ ရေမိုးချိုးပြီး ဆရာဝန်ဆီ ဆေးသွားထိုးလေကွာ”
သူ့ကိုယ်ကို ကုလားထိုင်ပေါ် ပစ်ထိုင်လိုက်ပြီး ...

“မင်း မအူစမ်းပါနဲ့၊ ငါ ခု ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲ သိလား ...”
“ဘယ်သိမှာတုံး”

“ဟိုခွေးမသား”
“ဘာလဲ ... မင်းသူဌေး ငါ့ ဟိုငွေ ၅၀ ကျပ် ပေးလိုက်လား”

“မင်းငွေ ၅၀ ကျပ် ပေးထားပါဦး၊ ငါ့ဂျယ်နီလေးအတွက် ပျိုးထောင်တဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကြီးဟာတောင် ပျက်စီးရပြီကွာ”

“ဘာလဲ ... မင်းကောင်က အိမ်မဝယ်တော့ဘူးတဲ့လား”

“ဘယ်ကလာ ... ကွာ ... တောက် ... ခွေးမသား ပျင်းရှင်နောင် သူ လည်း မသိဘူးတဲ့”

“ဘာမသိတာတုံး”

“ဟာ ... ဟို သူဌေးဆိုတဲ့ ငနဲက စိတ်နောက်ပြီး သူ့အိမ်က ငွေ ၃၀၀၀ ကျပ် ခိုးလာတာ ဆိုပဲကွ၊ ခု တောင်ကြီးက သူ့မိဘတွေ လိုက်လာပြီး ခေါ်သွားပြီ၊ မနေ့ကပဲ”

“ဟိုက် ... ဒါနဲ့ သူစီးနေတဲ့ မော်တော်ကားကော”

“အဲဒီကားက စရန်နှစ်ထောင် ပေးစီးနေတာ၊ ခု စရန်ဆုံးပြီး ကား ပြန်ပေးခဲ့ရပြန်ပြီ”

“မင်း ... ဟို ... ငါ့အစ်မကြီးဆီက ငွေ ၅၀ကျပ် ...”

“ငွေ ၅၀ ကျပ် နေနေသာသာကွာ ... သူ့လာခေါ်တဲ့ လူတွေက ပစ်ကယ်ဒလီက ငွေတွေတောင် အကုန်မရှင်းခဲ့လို့ ကိုးရီးကားရား ဖြစ်သွားကြတာကွ”

“ငါ့လခွီးတော့မှပဲ၊ ကဲ ... ဒီငွေ ၅၀ ကျပ် ဘယ်နှယ်လုပ်မတုံး၊ ဒီနေ့ပေးမယ် ပြောထားတာ”

“မင်း ... ငွေ ၅၀ ကျပ်ထက် ဂျယ်နီလေးအတွက်က သန်ဘက်ခါ မပေးနိုင်ရင် သူ့စရန်ငွေ ၂၀၀ ကျပ် ဆုံးတော့မှာကွ၊ ငါ့ခေါင်းမီးတောက်ပြီ သူငယ်ချင်း”

“ဟုန်းဟုန်းပဲ တောက်တောက်ကွာ ... မင်း လုပ်တာကိုက မရေမရာ၊ ငါ အစထဲက ပြောသားပဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလောက် မညှဉ်းဆဲပါနဲ့လို့”

“ပြောတော့ကွာ ... သူငယ်ချင်း ပြောတော့ ... မင်း ကြံနိုင်ရင် ကြံစမ်းပါဦး”

“ဒီ ငွေ ၂၀၀ ကျပ်ကြီး ငါ ဘယ်နှယ်ကြံနိုင်မှာတုံး ... ဟို အစ်မကြီး ငွေ ၅၀ ကျပ်လည်း ငါက တာဝန်ခံထားတာ၊ ခုလထဲ သူတို့ဈေးဖိုး ဒါပဲရှိတယ်တဲ့၊ ခမျာ ဗီရိုသော့တောင် ရိုက်ချိုးပြီး ပေးလိုက်တာကွ”

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သား ငိုငင်ကြတော့သည်။

“တောက် ... တောင်ကြီးက ငနဲတစ်ယောက် စိတ်လာနောက်တာနဲ့ တို့ ဂယက်ခတ်ရတာကွာ ... ပျင်းရှင်နောင်က ဘာပြောသေးလဲ”

“သူလည်း ဒီလို စိတ်နောက်လာတယ် ဆိုတာကို မသိဘူးတဲ့ ... တောင်ကြီး သူသွားနေတုန်းက သိခဲ့တာ၊ ဝှဒ်ဖင်းမလီးထဲကပဲတဲ့”

“ငါ့လခွီးတဲ့ ဟိုအဝိုင်းကြီးပေါ်မှာ လ၊ကြည့်ပြီး ဆေးတံခဲ မျက်ရည် ကျနေကတည်းက မင်း အကဲခတ်ဖို့ကောင်းတယ် ... ဒါပဲ ... မင်းက ငါ့ပြောတော့ ဘာ ... တောင်ကြီး ရှမ်းပြည်နယ် ... တောင်ကြီးရှမ်းတွေ လွမ်းတာ ဒီလိုပဲတဲ့”

“ပျင်းရှင်နောင်က ငါ့ပြောတာလေ ...”

“မင်းကလည်း ယုံသကွာ”

“မင်းကော ငါက တစ်ဆင့်ပြောတော့ ယုံတယ် မဟုတ်လား”

“တော်စမ်းပါ ငါ့လခွီး ... လ၊ကြည့်ပြီး ရူးတာကို အင်္ဂလိပ်လို လူနာတစ်

ခေါ်တယ်ကွ။ ဒီအရူးမျိုးက ခပ်ယဉ်ယဉ်ရယ် ... စိတ်ကူးယဉ်သမားတွေ ဖြစ်တယ် ...”

“သူလည်း ရန်ကုန်လာပြီး အိမ်ဝယ်မယ်၊ တိုက်ဝယ်မယ်နဲ့ စိတ်ကူးယဉ်တာပဲကွ”

“သူ စိတ်ကူးယဉ်တာနဲ့ ငါတို့ကြားက ချောက်ကျရတယ်”

“အေးလေ ငါလည်း ဂျယ်နီလေး ငွေ ၂၀၀ ကျပ် အာမခံလိုက်တာ သူ့ကြောင့်ပေါ့ကွ”

“ကဲ ... ခု ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ”

“ငါတော့ မကြံတတ်တော့ဘူး ...”

“တယ် ... တော်လည်း တော်တဲ့ကောင်ကွာ”

“သောက်ရေးထဲ ဟေ့ ဒီမှာ ... မင်းအဒေါ်ကြီးနဲ့ ငါ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရဦးမယ့် ကိစ္စကြီးက ကြုံနေသေးတယ်” ဖိတ်သော လက်မှတ်ကို ပြလိုက်ပါသည်။ သူ ကိုင်ကြည့်ကာ ...

“ဘာလဲကွ”

“သူတို့ သူ့ဇာလုံမေ ကောင်မလေးတွေ ဟာဝေယံက၊ကတာ ကြည့်ပြီး အဲဒီအကြောင်း မဂ္ဂဇင်းထဲရေးဖို့ ပရက်စ်ဗြူး ခေါ်တာတဲ့ကွာ၊ ငါ့တိုက်က အယ်ဒီတာကလည်း ငါ့မှ ရွေးလွှတ်လိုက်တယ်၊ မသွားလို့လည်း မဖြစ်ဘူး ...”

“သွားပေါ့ကွာ”

“သွားတော့ မင်းအဒေါ်ကြီးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ ...”

“ဘာဖြစ်လဲကွ”

“ရှက်တယ်ကွ”

“ဒါကြီး ဂရုစိုက်လို့ကွာ”

“ငါ့မြင်ရင်တော့ သူတို့ပွဲလာပြီး ဘာအူကြောင်ကြောင် လုပ်ပြန်လဲ မေးဦးမှာပဲ”

“ဒီတော့ မင်း အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ပေါ့ကွာ ...”

ဆိုပြီး သူ ရုတ်တရက် စိတ်ကူးပေါက်ဟန်နှင့် ...

“အဲသည်တော့ သူ စိတ်ပါပြေပြီးတော့ ဂျယ်နီလေးကို အလုပ်ပြန်ပေးချင် ပေးမှာကွာ၊ မင်းကလည်း ဆွယ်ပြောကွာ ...”

ကျွန်တော် မျက်နှာကို ရှုံ့ကာ ...

“ဟေ့ တော်တော်၊ မင်း ကစိပ်တ် ငါ့အပေါ် လာမပုံနဲ့တော့။ ငါ့ဘာသာ ငါမှာ စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ ကဲ ... မင်း ပြန်ရင်ပြန်၊ ငါ ဟိုငွေ ၅၀ ကျပ် ဘယ်နှယ် လုပ် ပြောရဦးမယ် မသိဘူး”

“အို ... ဘာပြောနေစရာ လိုလဲကွာ။ သူတို့အိမ် မသွားဘဲ နေပေါ့ကွ”

“ငါ့လခွီး ... ခုလထဲ ဈေးဖိုး ဒါပဲ ရှိတယ်တဲ့ကွ”

“အမယ်လေး ... သူတို့ဝမ်း မင်းက ပူမနေပါနဲ့ကွာ၊ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အငတ်ခံနိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကြံဖန်စားကြမှာပေါ့”

“တောက် ဖြစ်ရလေကွာ”

နောက်တစ်နေ့ ည ၇ နာရီတွင် သူဇာလုံမေတို့ ကပွဲသို့ လာခဲ့ရပါ သည်။ ကပွဲမှာ ရွှေဂုံတိုင်လမ်း သူတို့အသင်းတိုက်တွင် ဖြစ်သည်။ တော်တော် ပင် လူစစ်ဟန် တူသည်။ အဝမှာ ဖိတ်စာလက်မှတ်ပြမှ ဝင်ရသည်။

မရမ်းနုရောင် နီယွန်မီးချောင်းတို့မှာ လူတို့ကို လှပစေ၏။ အထူးသဖြင့် တလှုပ်လှုပ်တရွရွ ဖြစ်နေကြသော သူဇာလုံမေတွေ ပို၍ လှနေ၏။ အသင်းသူ ကလေးများသည် အဝတ်ဆင်တူဝတ်ကြကာ လာသည့် ဧည့်ပရိသတ်ကို ရေခဲမုန့်ဖြင့် ဧည့်ခံ၏။

ကျွန်တော် ရောက်ချိန်၌ လူတွေ တော်တော်များနေပြီ။ လူတွေမှာ ကပွဲ မစသေး၍ ကုလားထိုင်မှာ မထိုင်ကြသေး။ အသင်းတိုက်ပေါ်တွင် ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်နှင့် ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စု နေကြ၏။ ကျွန်တော့်မှာကား အဖော်မပါ တစ် ယောက်ထဲ ဖြစ်နေ၏။

ယခုအထိကား မုတ်ပွန်တင်တင်ကြီး၊ ဥဩမယ်တို့နှင့် မျက်နှာချင်း မဆုံမိသေး။ ကျွန်တော် သူတို့ကို ရှာကြည့်ရာ ထောင့်တစ်နေရာတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အရပ်ပုပြတ်ပြတ် မျက်မှန်တပ်ထားသော လူရွယ်တစ်ယောက် နှင့် စကားပြောနေသည်ကို မြင်ရ၏။ သူတို့ အမူအရာမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို မကျေနပ်ဟန် ပေါ်နေကြပါသည်။ ကျွန်တော်ကား သူတို့ကို ကိုယ်ဟန်မပြဝံ့။ အသာကလေး ကုတ်နေရပါသည်။

ငင်းနောက်၌ မုတ်ပွန်တင်တင်ကြီးနှင့် ဥဩမယ်တို့သည် လူစုခွဲပြီး

ပရိသတ်ကို သူခိုးရှာသော မျက်စိမျိုးတွေနှင့် လျှောက်ကြည့်၏။ ခက်ချည်ကရို.
ဘာများ ဖြစ်ကရောလဲ။

မုတ်ပွန်တင်တင်ကြီး ကျွန်တော့်အနီး လျှောက်လာသည်၌ ကျွန်တော့်
ရင်မှာ တထိတ်ထိတ် နေပါသည်။ သူ့ဘက်မလှည့်ဘဲ ကျောခိုင်းကာ နေလိုက်
ပါသည်။ သို့သော် ယခု ကျွန်တော့်နောက်က ခြေသံကြားရပြီး ...

“ဘယ့်နှယ့်ဟေ့ သူငယ် ...”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ရှိန်းခနဲ ပူသွားပြီး သူ့ဘက် လှည့်လိုက်ရကာ ...

“ခင်ဗျာ”

“မင်း အသင်းသားလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်က လက်မှတ်ရလို့ လာတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ တိုက်ကပါ”

“ဘယ်တိုက်ကလဲ”

“ဗဟိုနေ့စဉ်ပါ”

“တစ်ဆိတ် ကျေးဇူးပြုပြီး လက်မှတ်ပြစမ်းပါကွယ်”

ကျွန်တော် ပြလိုက်ရပါသည်။ ယင်းမှ မအိမလည် မျက်နှာကြီးနှင့်
ကျွန်တော့်အနီးက ဖဲကြည့်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းကြီး
ချလိုက်ပြီး အခုမှ ပူသွားသော ရင်ကို အေးရအောင် ရေခဲမုန့်ကျွေးသောနေရာ
သို့သွား၍ တစ်ပန်းကန် တောင်းပါသည်။ လှပသော သူဇာလုံမေ နှုတ်ခမ်းနီ
မလေးသည် အားနာပြုံးလေး ပြုံးလိုက်ကာ ...

“ကုန်သွားပါပြီရှင်”

ကျွန်တော်က ...

“ဟင် ... ဘယ့်နှယ်”

“လူတွေက စိမ့်ထားတာထက် ပိုလာနေလို့ပါရှင်”

ဤစဉ်၌ ကျွန်တော့်နောက်မှ ...

“တစ်ဆိတ်ခင်ဗျာ ...”

ဆိုသော ညောင်နာနာ အသံကြားရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အခုန
ဥသြမယ်တို့နှင့် စကားပြောနေသော ပုပြတ်ပြတ် မျက်မှန်တပ်ထားသော

လူရွယ်၊ အပေါ်ဖုံး သက္ကလတ်အင်္ကျီ ဖွဲ့နုရောင်နှင့် ဘန်ကောက်လုံချည် မရမ်းနီ ရောင်နှင့် ... ကျွန်တော် ...

“ဘာလဲ ခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ အသင်းသားလား”

“ခင်ဗျားတို့ ဘာအသင်းလဲ”

“သူဇာလုံမေ”

“ကျုပ် ယောက်ျားပဲ၊ ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး ကောင်မလေးတွေအထဲ ဝင်လို့ ရမလဲ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘယ်က လက်မှတ်နဲ့ လာခဲ့တာလဲ”

“ကျွန်တော် ဗဟိုနေ့စဉ်တိုက်ကပါ၊ ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ ဥက္ကဋ္ဌကြီး လက်မှတ်နဲ့ ဖိတ်လိုတဲ့ ...။ ကျွန်တော်တို့တိုက် အယ်ဒီတာက သူဇာလုံမေ ဟာဝေယံဒန့်(စ်) အကြောင်း အာတီကယ်လ်တစ်ခုရေးဖို့ လွှတ်လိုက်လို့ လာရ တာပါခင်ဗျား။ ခုန ခင်ဗျားတို့ ဥက္ကဋ္ဌမကြီးလည်း ကျွန်တော့်ကို စစ်ဆေးသွား ပါပြီ”

ဤမှ သူ့မျက်နှာကလေး ပျော့စိစိနှင့် ကျွန်တော့်ကို အားနာသွားကာ..

“ဟာ ... ဆောရီးဗျာ၊ ဆောရီး၊ ဒီကပွဲက ကျွန်တော်တို့ အသင်းသား တွေ ဖိတ်တာ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို မမြင်ဘူးလို့ မေးတာပါ။ လာဗျာ၊ အေးအေး ဆေးဆေး ခင်ဗျား မေးချင်တာ မေးပါ။ ကျွန်တော် ပြောပါမယ်”

စားပွဲ ကုလားထိုင်ရှိသော နေရာသို့ ကျွန်တော့်ခေါ်သွား၍ စီးကရက် ဘူးတွေ ဘာတွေနှင့် တည်ခင်းပါသည်။ ကျွန်တော် စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိ လိုက်ပြီး ...

“ဒီအသင်း ဥက္ကဋ္ဌ မုတ်ပွန်တင်တင်ကြီးနော်၊ အတွင်းရေးမှူးက ဥဩ မယ် ...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က တွဲဖက်အတွင်းရေးမှူး၊ ကျွန်တော့် ကလောင်နာမည်က ယမုန်နာဝါ”

“ဪ ... ယမုန်နာဝါ၊ အင်း ... ယမုန် ဆိုတာက မြစ်၊ နာဝါ ဆိုတာ က ကုလား၊ ဘယ့်နှယ် မြစ်ကုလား ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ မှည့်တာလဲ”

“အိုး ... ခင်ဗျားပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ပထမ စ၊စချင်း ယမုန်နာဝါ ဆိုတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်နဲ့ နာမည်ရတာနဲ့ အဲဒီနာမည် ယူလိုက်တာဗျာ”